

BORILACKE DESTINE

BROJ 95

CENA 20 DINARA

NINĐA

ŠAKA SMRTI PRVA UDARA

DEREK FINEGAN

ŠAKA SMRTI PRVA UDARA

Derek Finegan
ŠAKA SMRTI PRVA UDARA

Izdavač:
NIP. »DEČJE NOVINE«,
G. Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1991. DEN PRESS

NINDA 95 — APRIL 1991. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731, Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-623-16-257310-03292. Štampa: »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

ŠAKA SMRTI PRVA UDARA

— Pol... čekaj, molim te... nemoj...

Mladić se prigušeno nasmeja, zariivajući ponovo glavu u razdrljenu bluzu, među dve krupne dojke čija je belina u polutami oštro odudarala od preplasnule kože svud unaokolo. Jezikom je skinuo minijaturnu kap znoja sa vrha napete bradavice, na šta se devojka stresla i zastenjala.

— Pol, molim te... nemoj ovde!

Pol se uspravi. Obrve se gnevno skupiše nad svetlim očima.

— Do đavola, Rutu, sama si tražila da ostanemo u kolima, je li tako?

Ona se uspravi iz neudobnog položaja na zadnjem sedištu, uklanjajući kosu slepljenu znojem sa lica. Nije učinila ništa da prikrije gole grudi; naprotiv, kao da je na trenutak bacila pogled naniže da bi se uverila da joj lepo izgledaju.

— Ne sviđa mi se ovo mesto, Pol — reče mazno, polažući mu šaku na butinu. — Tako je pušto i tiho...

On nesigurnim prstima išču-pa cigaretu iz pakla zgužvanog u džepu košulje.

— Ne foliraj me, Rutu — preceđi. — Nije ti prvi put da ovde dolaziš sa... sa muškarcima!

Lagodno se protekla, stavljajući ruke iza glave tako da joj vrhovi dojki prkosno pogledaju naviše.

— Jesam. Pa?

Mladić se zbuni. Njegovo ljupko lice, još uvek dečaćkih crta, pocrvene, i on pokuša to da prikrije tako što je okrenuo glavu na drugu stranu i prineo plamen upaljača cigareti.

— Ništa — promrmlja. — Kažu... kažu da nisi bila tako stidljiva, Rutu!

Ona mu izvuče cigaretu iz oznojenih prstiju i halapljivo povuče dim.

— Nisam — složi se mirno.
— Jednostavno, večeras mi se ovo mesto zbog nečega ne sviđa.

— Je li? Možda zato što nisi sa... nekim drugim?

— Oh, dragi! — devojkica se prvi uz mladićevo rame, prislanjajući mu jednu čvrstu dojkicu uz mišicu. — To tebe muči, je li?

On sleže ramenima, pokušavajući da se odmakne, ali mu Rutu to ne dopusti. Dugi, vitki prsti kliznuše naviše uz butinu, zastajući se na osetljivim mestu.

— Kad bi me bar malo želela, Rutu — prostenja on promuklo — sve bi bilo drukčije!

Rutu mu vrhom jezika dotače uho.

— Želim te, Pol... samo se odjednom plašim ovog mesta, šhvataš!

— Sa... sa drugima se nisi plašila!

Nasmejala se.

— Zašto se plašiš da pomeniš ime Freda Kaspera, Pol? On ti je rekao da smo ovde bili, zar ne? I da me je imao?

Pol klimnu glavom, gutajući pljuvačku.

Prsti devojkice blago su masirali njegovo telo kroz pantalone.

— Nisi još nikada bio sa ženom, zar ne, Pol? — šapnula je.

Ponovo samo pokret glavom. Nasmešila se, ali tako da on to ne može videti. Sedamnaestogodišnje

devojkice o životu znaju mnogo više nego mladići njihovih godina.

— Idemo onda negde drugde — reče tiho. — Ovo mesto stvarno mi zadaje strah!

Pogledao je iznenađeno. Zapravo, sa opravdanim iznenađenjem, jer mali zaton na obali južno od Tiburona, ovako obasjan mesečinom, podsećao je na sliku iz bajke. Svud unaokolo gusto grmlje, a u sredini uski pojas belog peska koji nežno miluju talasi plime; omiljeno mesto mladih ljubavnika bez novca da plate sobu u nekom od motela duž auto-puta broj 101, što pokazuju i izukršteni tragovi automobilskih točkova u vlažnom tlu.

— Nećemo ići nigde! — tvrdoglavo odvrati Pol. — Ako me stvarno želiš, Rutu, onda izađi iz prokletih kola i... Čega se plašiš, boga mu?

— Ne znam, rekla sam ti... Ali, idemo na drugo mesto, a onda... onda ćeš me imati, Pol... obećavam!

— Sigurno?

Stavila je njegovu šaku među butine ovlažene znojem.

— Sigurno... I požuri, Pol, molim te!

Zavalila se ponovo na sedište dok je Pol otvarao vrata na svojoj strani. Lice joj je, međutim, i dalje bilo napeto, pogled nastojao da prođe kroz tamu oko kola.

Ima ljudi koji su u stanju da naslute približavanje opasnosti. Tvrdi se, štaviše, da su u tom pogledu žene mnogo osjetljivije od muškaraca...

Rutino lice iznenada se zgrči u masku straha. Otvorila je usta da vrisne, ali joj iz grla izađe samo zvuk nalik cviljenju uplašenog psa.

Kao u noćnoj mori, kada se nađete na strašnom i nepoznatom mestu i znate, znate sasvim izvesno, da će se svakog trenutka dogoditi ono čega se najviše plašite. I znate, isto tako, da niko i ništa na ovom svetu više ne može da vam pomogne...

I baš kao u snu, ukočeno je gledala kako telo mladića poleće naviše, nošeno nepoznatom i nevidljivom silom. U njenom vidnom polju, ograničenom okvirom prozora, ostadoše samo Polove noge koje su groteskno mlatalale, slabashnim udarcima stopala u patikama dobjujući po vratima automobila.

— Ne... — prošaputa devojka. — Oh, bože, ne!

Stopala u patikama odleteše u stranu i nestadoše iz njenog vidnog polja, otvarajući pogled na nešto ogromno, nepoznato, bez oblika na koje je ljudsko oko naviklo. Cvileći, devojka pri vuče kolena uz telo, skupljajući se kao da pokušava da postane što manja, nevidljiva u uglu do suprotnih vrata.

Nije našla snage da vrisne ni kada su suprotna vrata odletele u stranu, doslovno otkinuta, kao od eksplozije bombe. Škripa pokidanog lima još joj je odjekivala u ušima kada se ogromno stvorenje pored kola sagnulo u pokušaju da uđe kroz načinjeni otvor.

»Čovek«, registrovao je jedan deo njene svesti, onaj deo koji uvek hladnokrvno i nepristrasno beleži sve što se događa u okolini, ali mu panika retko kada dopušta da učini ono što bi moglo, možda, značiti i spas...

Da, čovek, ali...

Ogromna šaka gotovo joj zakloni pogled na lice nejasnih crta u tami. Vrisnula je kada su se prsti debeli kao kobasice obavili oko članka njene noge, vukući je po sedištu naizgled bez napora, iako je ona zarila prste ruku u sedišta u pokušaju da se zadrži na mestu.

— Upomoć! — htela je da zavrta. Za ime božje, put je svega stotinak jardi odavde i neko jednostavno mora čuti njen krik.

Bio je to, međutim, više šapat nego krik. Uspela je još samo da ispusti glasan uzdah iznenađenja kad je izletela iz kola i svom težinom tresnula o tle.

Prilika nad njom, činilo joj se, visoka je kao planina i do-diruje glavom tamno nebo...

I potpuno je naga, vide Rutu.

Golo, moćno telo ogromnog muškarca, sa udom koji preteći štrči, nalik koplju spremnom da je potpuno probode!

Ona pokuša da se rukama i nogama odbaci od tla, odskoči u stranu, da pobegne, nošena lu dom nadom da tako krupan čovek ne može biti dovoljno hitar da je spreči u tome...

Ogromna šaka dolete iz mraka pre nego što je i shvatila šta će se dogoditi. Jedva je i osetila udarac koji joj je protresao čitavo telo i zaslepio je pravim vatrometom raznobojnih oblika koji su se odnekud stvorili pred očima devojke. Nije više ni osećala svoje telo, čak ni dodir prstiju koji su u deliću sekunde pokidali ostatak odeće sa nje!

Ispuštajući glasove nalik roktanju, nagi džin obrte Rutino telo u šakama, držeći je za pune bokove. Visila je u njegovim šakama kao lutka od krpa dok je grmalj tražio način da u tom položaju prodre u nju. Osetila je dodir njegovog uda po koži, ali to sve kao da se događalo nekom drugom i negde drugde...

Prodorno je, međutim, vrisnula kada se on svom silinom zario u njenu utrobu. Srećom po Rutu, užasni bol trajao je kratko; neki prekidač u njenom mozgu konačno odluči da navuče milosrdnu zavesu nesvestice pre ko scene krajnjeg užasa u kojoj se iznenada našla u ulozi žrtve.

— Hej! — čula je nečiji glas, u onom poslednjem deliću sekunde pre nego što je izgubila svest. — Stani, životinjo!

* *

»Kalifornija danas nije na svom vrhuncu«, pomisli poručnik Henesi, s mukom se izvlačeći iz patrolnih kola. Levom rukom masirao je bolni želudac, čaša sode koju je popio pred polazak, umesto da pomogne, pala je na dno želuca kao kamen težak stotinu funti.

Nebo nad njim bilo je oblačno, odista redač događaj za Kaliforniju u ovo doba godine. Naglo je zahladilo pred zoru, kada je bura dogurala pred sobom vlažni vazduh sa okeana i sada je pretila jedna od onih dosadnih i dugotrajnih kiša o kojima turistički prospekti ne govore ni reči.

— Ovuda, poručniče — uslužno reče uniformisanj policajac koji je stajao na početku staze prošarane tragovima točkova. — Nadam se, za vaše dobro, da još niste doručkovali...

Henesi iskrivi lice i pritisnu čvršće šakom želudac.

— Gadno, a?

— Gadno. Dvanaest godina sam po ulicama, poručniče, ali ništa slično nism video... Ovaj,

nemate ništa protiv da vas ovde sačekam?

Henesi sleže ramenima. On sam proveo je svega dve godine kao pozornik pre nego što je unapređen, ali je veoma dobro znao o čemu policajac govori.

Ljudi su, u proseku, mnogo gori od divljih zveri. Čak i one najopasnije među njima ubijaju samo kada su gladne ili se brane...

Zastao je na ivici čistine oko minijature plaže, pokušavajući da jednim dugim pogledom iz uobičajene zbrke na mestu zločina izvuče one najvažnije detalje.

Oh, do đavola!

Gnev je, ponekad, pomagao da se lakše podnese pogled na neki od posebno krvavih i odvratnih prizora...

— Naredniče! — zaurla Henesi punim plućima. — Ko je ovaj čovek? Šta on, kog đavola, ovde traži?

Visoki, vitki muškarac preplanulog lica umirujuće se osmehnu naredniku.

— Ništa ne brinite, naredniče. Poručnik veoma dobro zna ko sam ja. Halo, Henesi! Loše ste raspoređeni zato što od jutros niste stigli još nikog da uhapsite?

— Naredniče! — Henesijev glas zvučao je zloslutno. — Da li ste upoznati sa naredbom Uprave gradske policije o pristupu novinara mestu zločina

dok su istražne radnje još u toku?

Suvinjavi Meksikanac, u uniformi vlažnoj od znoja uprkos jutarnjoj svežini, pređe vrhom jezika preko usana.

— Uh, poručniče, ja...

Novinar se široko osmehnu. Kao nekom čarolijom, u ruci mu se stvorio komad hartije i on ga gurnu Henesiju pod nos.

— Ovo ste želeli da vidite, Henesi? Pretpostavljam da poznajete potpis vašeg šefa?

Poručnik gnevno otppljuna u stranu, masirajući ponovo želudac.

— Trebalo je da znam — promrmlja. — Čim si ti u blizini, Eldridž, dogodi mi se nešto loše!

Tamnoplave oči na trenutak osvetli osmeh, ozarivši to privlačno preplanulo lice.

— Ne mojom krivicom, Henesi, nikako ne mojom krivicom! Ako ste iskreni prema sebi samome, morali biste priznati da se to događalo obično kada niste hteli da poslušate moj savet!

Henesi steže zube. Dopustio je sebi da se koncentriše na krvave detalje mesta zločina i odmah csetio reakciju u želucu. S naporom je progutao pljuvačku.

— Je li? — reče prigušenim glasom. — Pa da vidimo sada tvojou pamet, Eldridž! Po tebi, šta se ovde dogodilo?

— Ne sumnjam u veštinu za-
pažanja narednika Ramireza,
Henesi. Sguran sam da je do
sada stekao prilično jasnu sli-
ku o svemu!

Henesi sleže ramenima i ob-
rati se Meksikancu.

— Dakle, naredniče?

Ovaj otre znoj sa čela.

— Paaa... mladić i devojka
došli su kolima, onim »ševrole-
tom« tamo, poručniče... Nisu
vodili ljubav, ili bar još nisu
stigli da se svuku do kraja, ka-
da su napadači stigli...

— Napadači, naredniče? Ko-
liko njih? Ima li kakvih trago-
va?

— Uh... tle je suviše ugaže-
no da bismo bilo šta otkrili. Ali,
moralo ih je biti više, jer na-
čin na koji je mladić ubijen...
U stvari, najbolje da pogledate
sami, poručniče...

Sagnuo se i povukao u stranu
sivozeleni pokrivač pre nego
što je Henesi dospeo da se pri-
premi.

Višljasto, lepo građeno telo
mladića od sedamnaest ili osam
naest godina, ležalo je kao po-
lomljena lutka preko žbuna pri-
gnječenog njegovom težinom.
Krv se već usirila na prekinu-
tom vratu, a na tamnijoj poza-
dini kost kičmenog pršljena je-
zivo se belela, nalik očnjaku ne-
kog prepotopskog čudovišta.

Otrgnuta glava ležala je uz
korenje žbuna. Uplašene naglim
pokretom, debele trome muve

podigoše se iz uglova razroga-
čenih mrtvih očiju i zazujaše
oko Henesijevo lice.

Stežuć šakom želudac, on se
naže nad obezglavljeno telo.

— Šta je rekao doktor, Ra-
mirez?

— Glava je otkinuta — na-
rednik proguta pljuvačku.

— Doktor pretpostavlja da su
ga... ovaj... vukli za noge i za
glavu...

— Gluposti! — sleže Henesi
ramenima. — To je nemoguće
izvesti!

— Ne znam... Dok reče da
će biti siguran kada uradi post-
mortem...

— To je uradio jedan čovek.

Henesi sa olakšanjem odvaja
pogled od leša. Ramirez požuri
da ga ponovo pokrije. Lice on-
ga koga je Henesi nazvao izne-
nom Eldridž bilo je mirno.
Uostalom, malo kome palo bi
na pamet da se šali na ovom je-
zivom mestu.

— To je neka šala, Eldridž?

— zareža Henesi.

— Dođite ovamo. Pogledajte
tragove na tlu pored automobi-
la.

Henesi čučnu i zagleda se u
tle. Obrve mu se skupiše.

— Neka sam proklet! — pro-
cedi kroz zube. — Neverovatno!

— Stajao je tu, odigao mladi-
ća od tla — nastavio je Eldridž
monotonim glasom — da bi mu
potom otkinuo glavu i bacio ga
u stranu. Pogledajte kako su

pete dublje utonule u zemlju kada se oslonio da bi bio stabilniji!

— Hmmm... i nekoliko kap krvi... Do đavola, Eldridž, to zvuči verovatno, ali... ne postoji ljudsko biće sa tako velikim stopalima!

Ramirezov pogled na trenutak odlete prema oblačnom nebu. Novinar se osmehnu, jedva приметно.

Već nekoliko dana, pozivajući se na izjave očevidaca sa kojima, međutim, niko drugi nije uspeo da stupi u kontakt, »Klarion«, jedan od »žutih« listova u gradu, trubio je o novoj poseti letećih tanjira Zapadnoj obali. Bez mnogo uspeha, sudeći bar po skromnom porastu tiraža, ali je Ramirezov gest najavio reakciju »Klariona«, čim i njegovi novinari doznaju šta se dogodilo na ovom mestu.

— Ne postoji? — osmehnu se Eldridž. — Da pogledamo onda još jedan detalj koji je pomakao vašim ljudima, poručniče...

Krenuo je hitrim, mačjim korakom prema peščanom žalu. Pogledavši se, Henesi i Ramirez počeoše za njim.

— Vidite li nešto među onim ramenjem tamo, poručniče?

Henesi se saže nad vodu. Taložnici plime su pristizali, i on se izrazom gađenja na licu ugađi u vlažni pesak.

— Ramirez! Izvucite mi tu prokletu stvar napolje!

Narednik bez oklevanja zagazi, spotičući se po kamenitom dnu. Sagnuo se kada je došao do označenog mesta, a onda se okrenuo i mahnulo rukom. Možda zbog odbleska sa vode, lice mu je dobilo zelenkastu nijansu.

— Morel... donesi jednu plastičnu vrećicu!

Drugi policajac stiže do njega. Navlačeći vrećicu na ruku, on se saže i ispod vode izvuce nešto što je najpre podsećalo na komad sveže istesane drveta, neobičnog oblika.

— Kako si, do đavola, video to, Eldridž?

— Imam dobar vid — sleže novinar ramenima. — Šem toga, maločas je nivo vode bio niži.

Policajac gotovo nežno spusti ljudsku šaku, odrezanu zajedno sa većim delom podlaktice, na drugu plastičnu vrećicu koju je Ramirez raširio pred nogama dvojice ljudi.

I ostali policajci tiho se sakupišu iza njih. Henesi progundja nešto nerazumljivo.

Prsti na šaci imali su gotovo palac u prečniku, a dlan je bio dovoljno veliki da na njega stane ljudska glava. Henesi se najježi od te pomisli; kako stvari stoje, ljudska glava, ili bar vrat, prošle noći i jesu bili u ovoj šaci!

— Koliko može biti visok čovek kome je ova ruka pripadala, Eldridž?

— Osam stopa. Možda i čitavih devet. I više; ponekad izrazito krupni ljudi imaju upadljivo male šake i stopala.

— Niste videli Majkovo telo, poručniče — promuklo reče jedan od policajaca iza njihovih leđa. — Kao da je propušteno kroz mašinu za mlevenje mesa...

— Mogu da zamislim — promrmlja Henesi. — Mogu da zamislim... Eldridž, kako bi ti objasnio ovu ruku u vodi? Ko je odsekao? I čime? Sudeći po dimenzijama podlaktice, za to je bila potrebna oštra satara, ili motorna testera, prokletstvo!

Eldridž nije komentarisao. Čučnuo je pored odsečenog komada ruke i proučavao ga pogledom sa izrazom duboke koncentracije na licu.

— U redu, do đavola! — uzdahnu Henesi. — Spakuj i to, Ramirez. Možda nam otisci prstiju pomognu da otkrijemo ko je taj gorila. Šta se dogodilo sa drugim policajcem?

— Ivata. U bolnici je, zajedno sa malom, poručniče. Doktor... doktor misli da su njegovi izgledi vrlo loši...

— Devojka?

— Preživeće. Utroba joj je sva pokidana i izgubila je dosta krvi, ali će se izvući — reče

Meksikanac. — Ovaj... ima još nešto, poručniče...

Henesi je već bio krenuo prema putu.

— Koji je sad to đavo, naredniče?

Zatreptao je proučavajući pogledom komad čelika u minijaturnoj plastičnoj vrećici na Ramirezovom dlanu.

— Ne znam, poručniče. Nikada nisam video ništa slično.

— Eldridž?

— Oružje za bacanje, bez sumnje — sleže ovaj ramenima. — Gde ste to našli, naredniče?

— Nekoliko stopa od obale. Nikakvih tragova u blizini. Mislím, ako je naš malecki prijatelj nekoga njime gađao, verovatno nije pogodio.

— Hmmm... spakuj to sa ostalim kršom, Ramirez. Valjda će u laboratoriji uspeti nešto da otkriju. Čudno... imam utisak da sam negde već video sličnu igračku... Eldridž, ti se još ne vraćaš u grad?

— Samo ako idete da obiđete povređenog policajca, Henesi. Njegova izjava mogla bi da bude veoma zanimljiva.

— A ne! — isceri se poručnik. — Ovoga puta ti nikakva hartija neće pomoći, Eldridž!

— Nisam ni očekivao ništa drugo od vas, Henesi — sleže novinar ramenima. — Vidimo se onda... Imam utisak, čak, da će to biti veoma skoro!

Poručnik ostade u mestu, zureći za čovekom koji je odmićao karakterističnim, hitrim korakom.

— Ko je on, poručniče? —
— promrmlja Ramirez kraj nje govog uha.

— Tvrdi da je novinar. I povremeno i stvarno piše za jedan od onih velikih sindikata koji misle da su sila nad silama — procedi Henesi. — Međutim, neki instinkt mi govori da je to samo maska, Ramirez... i dao bih ne znam šta da mu je skinem!

* *

Krupni plavokosi mladić u izlizanim farmerkama i majici kao da se nije uzbudivao zbog spoljne temperature. Ugodno oslonjen o haubu »valijanta« koji je video i bolje dane, odbijao je dimove iz cigarete i pevao kroz nos, dobijući po limu kola tek otvorenom konzervom piva.

Uniformisani vozač policajskih kola besno otpljuna kroz prozor u pravcu plavokosog. Nije spavao čitavu noć, a izgledi da ga Henesi pošalje kući ravni su praktično nuli; u takvom raspoloženju uvek ga je nervirao pogled na ove moderne hipike iz osamdesetih koji kao da nemaju nijedne brige pod kapom nebeskom!

Plavokosi mu se isceri i podiže konzervu kao da nazdravlja, a zatim bučno otpi dug gutljaj iz nje i zadovoljno uzdahnu. Policajac otpljuna još jednom. Pljuvačka mu je išla na usta kad god bi pomislio na božanstveni ukus ledenog piva...

— Imam još jednu konzervu u kolima — prijateljski reče dugokosi džin. — Može?

— Ufff... — pogled policajca odluta prema žbunju ispred puta. — Prokletstvo, kada bih znao da se poručnik neće pojaviti čim ližnem prvi gutljaj... a đavolski dobro znam da hoće!

— Kako hoćeš! — plavokosi sleže ramenima i isprazni svoju konzervu do kraja... — Je li, nećeš da me kazniš, ili tako nešto, ako ovu prokletu stvar zavitlam u žbunje?

— Idi do đavola! — umorno reče policajac. — Nemoj samo da je baciš na put... ili meni u glavu!

Konzerva u visokom luku odlete u prašnjavo žbunje pored puta. Gotovo u istom trenutku, samo nekoliko koraka dalje, na stazu izbi čovek koga je plavokosi dovezao u »valijantu«.

— Nadam se — reče sa osmehom — da taj projektil nije bio namenjen meni, Pite?

— Prazna konzerva, ortak? Da sam hteo da ti naškodim, najpre bih je napunio nitrogli-

cerinom, ili... Ehej! Šta je sad to?

I policajac za volanom trže se iz dremeža. Iz pravca petlje kojom se sa auto-puta stizalo do ovog mesta dopre škripavi zvuk automobilskih guma, bezobzirno gonjenih po vlažnom asfaltu.

— Tvoja kola — jedva čujno prošaputa Eldridž. — U zaklon, Pite!

Plavokosi džin iskrivi lice u prezrivu grimasu, ali mu ruka kroz prozor »valijanta« zaroni u unutrašnjost kola i ponovo se pojavi sa nečim glomaznim i tamnim što istog trenutka nestade pod majicom prebačenom preko farmerki.

Jednim skokom, Pit se ukloni sa staze i nestade u žbunju. Grančice i lišće jedva se pomeriše da propuste krupno telo; ina kako delovao nezgrapno na prvi pogled, plavokosi džin kretao se hitro i vešto, pokazujući spretnost rođenog čoveka od akcije.

— Hej? — zinu policijski vođa. — Šta se, do đavola, događa? Od koga on beži?

Henesi iskrсну iz žbunja pre nego što je Eldridž i mogao odgovoriti, pod uslovom da je uopšte i želeo da odgovori policajcu...

— Ko je sad to? — promrmlja poručnik, osluškujući šumove motora. Naviknutim pokretom, ruka posegnu pod pazu

ho, proveravajući da li mu je pištolj na uobičajenom mestu.

Potpuno novi blistavi »porše« zaustavi se pred njima, zasipajući parkirana vozila šljunkom sa staze. Dvoja kola koja su pristigla za »poršeom«, dva crna »mercedesa«, odavala su isti utisak: dobra, skupa i negovana kola ljudi čiji posao zahteva da se koristi samo ono što je najbolje i najskuplje u svojoj klasi...

Ljudi koji su žurno izašli iz kola odgovarali su takvom utisku: negovane ruke i lica, kratko podšišana kosa, odeća odabrana u najskupljim gradskim buticima, čak i kada je sportskog kroja. Nikakvi gradski mekušci, međutim; hitri i koordinirani pokreti ljudi od akcije, držanje koje iskusnom oku odaje da se pod finom odećom krije isto tako skupa i efikasna sredstva za ubijanje.

— Poručnik Henesi? — oštro upita visoki čovek preplanulog lica i kose boje peska, onaj koji je trenutak ranije sedeo za upravljačem »porše«. — Ja sam Holovej. FBI.

Henesi zviznu, ali njegov oštri pogled se nekoliko trenutaka zadržao na legitimaciji u korice od fine kože koju mu je Holovej gurnuo pod nos.

— Vi momci — reče jetko — baš ne štedite novac poraških obveznika. Šta je bilo? Čemu, do đavola, ovaj prepad?

— Naređenje — sleže Holovej ramenima. — Preuzimamo ovaj slučaj, poručniče. Molim vas da nam predate sve dokaze koje ste prikupili; čak i snimljene fotografije. Da li je neko napuštao ovo mesto od trenutka kada je zločin izvršen? Odneo načinjene filmove? Ko? Koliko njih i gde se sada nalaze?

— Efikasno, nema šta! — isceri se Henesi. — Ramirez, kada dobiješ potvrdu, možeš predati gospodi nađene stvarčice... Gomila ljudi je bila ovde i otišla... Ne znam gde su sada i, iskreno, nije me ni briga! Ako su vam potrebni, tražite ih, Holovej! Kas, pali motor, idemo!

— Samo trenutak — reče Holovej, pružajući ruku da zadrži policajca. Njegove sive oči predoše po okolini, proučavajući položaj ljudi koje je doveo.

Nekoliko koraka dalje, Eldridž uhvati taj pogled. Kretanje Holovejevih ljudi od početka mu je bilo sumnjivo; položaj koji su zauzeli, u polukrugu ispred grupe policajaca koja je došla za Henesijem, zajedno sa tim pogledom, bio je dovoljan da potvrdi sumnje...

— Holovej! — reče oštro, glasom punim autoriteta. — Ti i tvoji ljudi niste dži-meni!

Pripadnici gradske policije San Franciska nisu ni naivni, ni nespretni momci, jer na ulicama opstaju samo oni najbrži, najspretniji i najinteligentni-

ji. Ovoga puta, međutim, nisu imali šanse...

Henesi je bio najbrži, ali jedino što je uspeo bilo je da stegne prste oko drške pištolja pod pazuhom, pre nego što mu je Holovej doslovno zario cev svog oružja u želudac. Ostali policajci doživeli su gotovo isti tretman, a kroz prozore oba »mercedesa« svoje ružne njuške pomoliše dve sačmare skraćenih cevi, užasno oružje u borbi na malim rastojanjima...

— Lukav momak, a? — isceri se Holovej, odstupajući korak unazad kako bi i Eldridža bolije držao na oku. — Nisi policajac, očevidno?

Drugi čovek odmahnu glavom, dopuštajući da mu licem pređe izraz straha. Holovej se još jednom naceri; ljudi navikli na igranje pištoljima i očekuju strah na licima svojih žrtava.

Izvuci polako ruku na svetlo dana, Henesi — reče Holovej — a onda počni priču iz početka. Budi kratak, ali nemoj ništa zaboraviti, razumeš. Inače...

Lica iskrivljenog od mržnje, policijski poručnik pljunu Holoveju pred noge.

— Neću da gubim vreme s tobom, propalice — procedi kroz zube. — Na kraju ćete nas ionako sve pobiti, prokleti bili!

— Ne budi šašav, Henesi! Zašto bismo vas pobili? Informacije su sve što želimo!

— Prokletstvo! — javi se gnevni glasom jedan od policajaca, Morel. — Poručnik možda želi da ga sahrane kao heroja, ali neka sam proklet ako dopustim da me ubiju za bednu platu! Pitajte šta hoćete, mister, ja ću vam odgovoriti!

— To se zove razuman čovek — klimnu Holovej glavom. — Momak, dođi ovamo i reci: koliko ljudi zna šta se ovde noćas dogodilo?

Odbacujući u stranu plastičnu vreću sa ogromnom rukom, policajac se progura napred, iako ga je Ramirez ošinio gnevni pogledom i promrmljao jednu od težih španskih psovki.

— Previše, mister — odmahnu Morel glavom, oblizujući suve usne. — Dežurni u stanici, ekipa hitne pomoći, policijski lekar... Da, policijski fotograf... To je sve, valjda... ako ne računamo devojkicu i sirotog ča vola Ivatu...

— Policajac koji je povređen, zar ne? Fotograf je u vašoj laboratoriji, pretpostavljam? Doktor?

— U stanici... ako nije dobio poziv da ode na neko drugo mesto. Juče i danas imamo đavolski mnogo posla, ovaj grad uvek je bio lud, ali sada je luđi nego ikad, kunem se!

— U koju su bolnicu prebačeni devojkica i Ivata?

— Lokvud Memorijal. Oni su nam najbliži...

Na svom mestu, Eldridž duboko udahnu, ispunjavajući pluća vazduhom. Stopala u mekoj obući se pomeriše na tlu, tražeći pouzdaniji oslonac.

On nije bio jedini koji je primetio pokret kod bližeg »mercedesa«; ni Henesiju nije promaklo kako su se vrata automobila otvorila i kroz njih izašao čovek sa sačmarom pod pazuhom. U drugoj ruci nosio je sivu četvrtastu kantu od koje je dopirao prepoznatljivi miris benzina...

— Vrlo dobro, Morel! — klimnu Holovej glavom. Oči su mu bile hladne; čitav stepen hladnije nego maločas. Podigao je glas da izgovori sledeću reč, a prst je počeo svoj pokret na obaraču pištolja.

— Sada! — uzviknuo je Holovej, visokim, prodornim glasom.

Nekoliko stvari dogodilo se praktično istovremeno, ali prvi pokret načini Eldridž, jedini, osim Holoveja, koji je znao šta će se u sledećem trenutku dogoditi...

Nalik iznenada oslobođenim čeličnim oprugama, njegove noge odigoše ga od tla, sve dok mu stopala nisu bila u istoj ravni sa Holovejovom glavom. Još dok je bio u uzlaznom delu svoje putanje, on obema rukama načini identične pokrete, kao da nešto odbacuje od sebe.

Jedan pucanj priguši šum koji je pritom nastao, šum najviše nalik zujanju razljućene ose koju je neko uznemirio u njenom gnezdu. Holovejov metak pogodi Morela tačno među oči razrogačene od iznenađenja kada je čovek shvatio šta će se dogoditi.

Za drugi hitac, prema Henesiju, Holovej više nije imao vremena. Vrhom prstiju desne noge, naizgled nežno, Eldridž ga pogodi iza uha i Holovej odlete napred, padajući licem na tle. Obrćući se u vazduhu, na neshvatljiv način, Eldridž još jednom izbaci nešto sitno, jedva vidljivo, u pravcu zaustavljenih vozila.

Na drugoj strani, tamo gde su stajale dve sučeljene grupe ljudi, stvari su se događale takođe veoma brzo: dvojica Holovejovih ljudi uspeli su da ispale po hitac, dvojica će to učiniti u sledećem trenutku, ali trojica preostalih zauvek su propustili svoju šansu da još nekoga povedu sa sobom putem sa kojeg nema povratka...

Od te trojice, dvojica su se jednostavno sručili na tle, samo je smrt trećeg imala jasan uzrok. U žurbi je odjeknuo gro moglasni pucanj pištolja velikog kalibra; samo dobar poznavalac oružja mogao bi odrediti da je opalio pištolj koji je plavokosi Pit nekoliko minuta ranije sklonio pod svoju majicu.

Dočekujući se na noge, Eldridž se kao lopta otkotrlja u stranu; u prolazu jednom nogom zakači Henesija i izbaci poručnika iz ravnoteže upravo u trenutku kada je ovaj istrkao pištolj iz futrole.

— Sta, do đ... — započe Henesi.

Nije uspeo da izgovori psovku do kraja, jer je slični predmet koji je Eldridž delić sekunde ranije lansirao iz ruke stigao do cilja...

Eksplozija! Neshvatljivo snažna eksplozija predmeta tako malih dimenzija!

Ruka nevidljivog džina odvoji bliži »mercedes« od tla i baci ga uvis; vatrena lopta rascveta se oko prednjeg dela automobila u trenutku kada plinu i rezervoar sa benzinom.

Jedan plameni jezik dotače kantu u ruci Holovejovog čoveka pre nego što ga je udarni talas eksplozije mogao odbaciti na bezbedno rastojanje. Benzin buknu kao šibica, obavijajući mu čitavo telo u deliću sekunde. Njegov očajnički vrisak priguši tutnjava eksplozije kada se, na najvišoj tački svoje putanje, automobil bačen u vazduh doslovno raspade na stotinu komadića!

Novi vreli talas pređe preko Eldridža i Henesija, za njim stiže goše prvi sitniji komadi čelika i lima otrguti eksplozijom. Kao da to nije dovoljno, čovek iz

drugog »mercedesa« ispalj odjednom obe cevi svoje sačmarce...

Niko ne ostade na nogama, čak ni oni najdalji od središta eksplozije. Izgledalo je to kao da je džinovski kosac zamahnuo svojom kosom da bi sa lica Zemlje uklonio i poslednji trag života!

— Do đavola! — dovrši Henesi konačno svoju psovku, dižući se na jedno koleno. Iako ošamućen i zaglušen, reagovao je pribrano; cev njegovog pištolja obrte se prema strelcu u crnim kolima, jedinom od koga je u tom času mogla doći nova opasnost.

Nepotreban pokret, međutim; Pitov pištolj još jednom progovori iz žbunja i teški metak prolete kroz spuštenu prozor, paralelno se cevi puške pogađajući strelca među oči.

Eldridž je bio prvi na nogama, prelazeći jednim dugim, koncentrisanim pogledom po okolini.

Prvi glas iz gomile ljudi oborene eksplozijom, gomile u kojoj su se pomešali malopredašnji protivnici...

— Aaahhh! — vrisnu neko. — Oh, bože moj, pomozite mi, ljudi!

U dva duga skoka, Eldridž se stvori na tom mestu. U istom času i Pit izroni iz žbunja, sa pištoljem još uvek u ruci.

Komad lima kojem je eksplozija dala oblik bodeža, zario se nisko u leđa jednom od Holovejovih ljudi. On je sada klečao i vrištao, pokušavajući obeh rukama da zaustavi sopstve na creva koja su kao poplava kuljala oko komada lima čiji je vrh štrčao sprema iz njegovog trbuha.

Ramirez se takođe pridigao na kolena, stežući šakom ramu na desnom ramenu. Njegove oči blještale su mržnjom kada je pljunuo u lice mrtvom Holovejovom čoveku ispred sebe.

— Kučkini sinovi! — zastejnja. — Prokleti kučkini sinovi!

Henesi se s naporom podiže na noge i vrati pištolj u futrolu. Namrštio se kada vetrić skrete prema njemu oblak masnog crnog dima sa nepokretne prilike koja je dogorevala na tlu, ne koliko koraka od njega.

— Anderson? — pozva promuklo. — Gde si, do đavola, čoveče?

Lice vozača policijskih kola pojavi se u okviru prozora. Brišući znoj sa čela, on promrmlja nešto nerazumljivo.

— Pozovi stanicu, neka pošalju još ljudi i hitnu pomoć — umorno reče Henesi. — I, Anderson, baš ti hvala... tvoje pomoć bila nam je dragocena u ovoj borbi! Kako stoje tamo stvari, Ramirez?

— Loše, poručniče... Morel i Mek Vaj su gotovi, a ni Huan ne izgleda mnogo bolje...

— Njihovi ljudi?

— Ovaj će se izvući — odgovori Eldridž, brišući krvave prste o odeću ranjenika kome je brzo i vešto podvezao ranjenu nogu. — Imate i Holoveja, poručniče; sasvim dovoljno za malo zabave uz treći stepen, zar me?

— Tako izgleda — isceri se Henesi. — Sarno, kada je taj momak u pitanju, treba izmisliti još koji stepen više! Hej, kuda vas dvojica? Potrebni ste mi kao svedoci, do đavola!

Eldridž zastade i osmehnue se. Pit je nešto zavirvao oko »valijanta«, kao da gleda nisu li njegova kola pretrpela kakvo oštećenje od eksplozije.

— Još ćemo se videti, poručniče, ne brinite. Verovatno uskoro, u bolnici Lokvud...

— Prokletstvo, ne smete ići! — zaurla Henesi. — Neka sam proklet ako vas ne nateram da ostanete ovde!

Ruka mu ponovo posegnu prema pištolju, ali je Eldridžov pogled zaustavi, pre nego što je Henesi dospao da dovrši pokret.

Poručnik proguta pljuvačku i spusti ruku. Ostao je na mestu, gledajući još dugo za automobilom koji je odvezao dvojicu zagonetnih ljudi.

— Poručniče...

— Šta je bilo, Ramirez?

— Taj Eldridž, poručniče... Maločas, kada je pregledao napadače, izvukao je nešto iz rana dvojice ubijenih... Video sam, sasvim dobro!

— Šta je izvukao, do đavola?

— Nisam baš siguran... ali bih rekao da je ličilo na... ovo!

Henesi tiho opsova, buljeći u šestokraku čeličnu zvezdu u plastičnoj kesici na narednikovom dlanu...

*
* *

— Doktor Vašita! — javi se prijatni glas iz zvučnika pod tavanicom. — Doktor Vašita, hitno u sobu broj 234!

Oniski, plećati lekar prosegde kose iznenađeno zatrepta. Hitni pozivi lekarima nisu retkost u bolnici Lokvud, ali su do sada bili rezervisani isključivo za hirurge i kardiologe; sredovečni specijalisti za bolesti oči ju svoj pasao rade neupadljivo i bez mnogo reklame.

Promenio je pravac kretanja i prišao vratima lifta za osoblje, a onda uzdahnuo i zavrteo glavom. Njegov japanski smisao za urednost nikako nije uspevao da shvati kako se može dogoditi da jedna tako bitna sprava kao lift već danima bude u kvaru...

Strčao je niz stepenice tri sprata niže, nimalo zadihao ka-

da je izbio u hodnik označen krupnim brojem 2. Ponosio se svojom telesnom kondicijom. Bio je jedan od retkih koji se i daleko posle pedesete godine starosti bavi borilačkim veštinama.

Mlada crnkinja u uniformi bolničarke uzbudeno mu je mahala sa vrata jedne sobe odeljenja za intenzivnu negu.

— Požurite, doktore, molim vas! Pacijentu je vrlo loše!

Vašita je zbunjeno pogleda.

— To mora da je neki nespozrazum, sestro... Ja sam očni lekar, a ne...

— Ali znate japanski, zar ne? Brzo, doktore!

— Japanski? — promrmlja Vašita. — Naravno da znam japanski, ali...

Čovek opružen na postelji bio je već na onoj drugoj strani linije koja život razdvaja od smrti; to je morao videti čak i očni lekar koji je patologiju položio pre više od trideset godina. Pepeljastosiva koža govorila je više od ekrana i kazaljki čitave gomile elektonskih uređaja oko ležaja, ali manje od umornih i rezigniranih lica okupljenih lekara.

Iskra života, međutim, još je treperila u telu unakaženom užasnim povredama. Jedna ruka grčila se po pokrivaču, zarijavajući nokte kao kandže u laku tkaninu, donja vilica se pokretala, a između usana, zajedno

sa talasima neobično svetle krvi, izlazile su nerazumljive reči.

— Vašita — tihim glasom reče Lakost, glavni hirurg bolnice — on bi hteo da kaže nešto... a niko od nas ne razume japanski...

Vašita klimnu glavom i naže se nad pepeljasto lice mladog čoveka. Zgrozio se nad ranom na slepočnici, zadatom nekim tupim predmetom; nedostajalo je čitav deo lobanje sa levim okom i delom skalpa, a kroz pukotinu u kosti jasno se videla siva pulsirajuća masa mozga.

— Divovi... — šapnu ranjenik. — Divovi demoni... i katana... u ruci ninde...

— Šta kaže? — isto tako tihim šapatom upita Lakost.

Vašita nabra obrve, utišavajući Lakosta pokretom ruke.

— Recite deci... divovi vladaju tamom... ninda ih ne može... ne može zaustaviti...

Melodični signal dopre sa nekog od elektronskih uređaja. EKG se užurba, izbacujući stopu za stopom trake od hartije sa crtama koje kao da je nanela ruka poludelog crtača.

— Filbrilacija! — prošaputa neko. — Možda da...

Vašita se lagano uspravi, brišući nadlanicom iznenadni znoj sa čela. Monitor je dugim, tužnim signalom objavio da je jedino ljudsko srce definitivno pre stalo da radi...

— Idemo! — Lakost uhvati Vašitu pod ruku.

Zastali su u hodniku. Japanac izdrža upitni pogled drugog čoveka.

— Do đavola, Vašita, šta je rekao?

— Ništa posebno... Uostalom, videli ste i sami tu frakturu lobanje, Lakost... Pravo je čudo što je uopšte progovorio; ni ste valjda očekivali da kaže i nešto što ima smisla?

Lakostove oči zračile su neve ricom i Vašita se zapita zbog čega je glavnom hirurgu toliko važno koje je poslednje reči izgovorio neki mladi Japanac.

— Učinilo mi se — reče Lakost prigušenim glasom, zaverenički se osvrćući po praznom hodniku — da je jednu reč ponovio nekoliko puta. Pre nego što ste vi stigli, Vašita.

— Vi znate japanski, doktore?

— Neee... ali mi je ta reč poznata...

— Koja reč?

Lakost se još jednom osvrte oko sebe.

— Ninda, Vašita... Ninda!

Fini osmeh na trenutak osvetli lice Japanca.

— Dokaz da ono što je mlađić rekao odista nema nikakvog smisla, Lakost. Ninđe su samo jedna od hiljada japanskih praznovernih legendi. Ninđe ne postoje!

Osmehnulo se još jednom i krenuo prema liftu, gurajući du boko u džepove ruke sa oznojenim dlanovima. Na polovini puta ponovo se setio da lift ne radi, tako da se morao okrenuti i još jednom sukobiti sa sumnjičavim pogledom.

— Vi mene ne biste slagali, Vašita?

— A zašto bih vas lagao? Prvi put sam video tog mladića, do đavola! Ko je on? I zbog čega vam je toliko važno šta je rekao?

Lakost klimnu glavom, bešumno pomerajući usne. Vašita prođe pored njega, naizgled mirnim korakom, ali su mu se prsti u džepovima grčili od nekontrolisane reakcije na maločas izgovorene reči samrtnika.

Osetio je stvarno olakšanje kada su se vrata stepeništa sklopila za njim. Bar je van domašaja sumnjičavog Lakostovog pogleda, bar na nekoliko trenutaka može dati oduška ogromnoj napetosti čitavog tela...

Duboko je udahnuo i pokrenuo uđove u dobro znanom ritualu koji smanjuje napetost i oslobađa duh da može koncentrisano pristupiti rešavanju postavljenog problema. Nekoliko minuta mira, to je sve što mu je potrebno.

Lice mu je ponovo bilo mirno i ravnodušno kada je malo potom krenuo niz stepenice. Devojka na recepciji u prizemlju

podigla je pogled kada joj je prišao.

— Ah, doktor Vašita! Primali ste poziv maločas?

— Jesam, Helena. Na žalost, nisam bio od velike pomoći, moj mladi sunaraodnik je izdhnuo čim sam ušao.

— Onaj policajac? Siroti mladić... Bojim se da ništa nismo ni mogli da učinimo za njega, sudeći bar po onome što je rekao doktor Lakost... Srećom, devojka je u mnogo boljem stanju...

— Šta se dogodilo? Saobraćaj na nesreća?

— Ma ne! Neka banda je napala, izgleda, mladića i devojkę negde na obali. Kada su policajci stigli, pružili su otpor. Jedan policajac je ubijen na mestu, kažu momci iz hitne pomoći, kao i taj mladić... Devojkę i drugog policajca su doveli, ali...

— Da, tužno — klimnu Vašita glavom. — Takve stvari događaju se sve češće. Recite, Helena, i devojka je na intenzivnoj?

— Svakako. Broj 236, odmah pored policajca... Ima teške povrede genitalnih organa i donjeg trbuha, znate. Izgleda da su ti manijaci pokušali da joj gurnu neki preveliki predmet u vaginu i...

— Da — tiho reče Vašita. — Manijaci. Hvala na obaveštenjima, Helena...

Žena je još brbljala kada se okrenuo i uputio pravo prema stepeništu. Ponovo sabran i miran, nije dopustio da ga duboko razmišljanje još jednom povede prema pokvarenom liftu.

Samo što ovoga puta nije stigao do stepeništa. Zastao je i okrenuo se na zvuk otvaranja velikih staklenih vrata predvorja...

Ljudi naučeni da obraćaju pažnju na detalje mogu da zaključie mnogo toga čak i iz načina na koji neko otvara vrata. A naročito kada to neko radi drsko i arogantno, kao ovi ljudi koji su nahrupili u prostrani hol.

Vašita se neupadljivim pokretom povuče iza jednog od stubova; video je sasvim dovoljno od trojice uljeza da bi mu odmah bilo jasno kako su naoružani da dobiju ono zbog čega su i došli...

— Devojka i policajac? — ču on tiho izgovorene reči. — Gde su, devojko?

— Na intenzivnoj, ali... ne možete gore, gospodo!

— To ti misliš! Koji broj?

Vašita se pomeri malo u stranu, da bi bolje čuo tihe glasove za pultom recepcije. Mozak mu je hitro radio; ovu trojicu bez sumnje će zanimati policajčeve poslednje reči, odnosno čovek koji ih je čuo. A Helena će im to reći, možda i pre nego što je budu pitali...

— Ne znam da li sam bila jasna — glas žene postade za nijansu hladniji. — Nikome nije dozvoljen pristup u...

— Brojevi, curo! Brojevi!

Kratka pauza, uzdah iznenađenja, a onda prigušen smeh. Vašita se usudi da izviri iza svog stuba.

Nije mogao videti pištolj u ruci mladića koji se nagnuo preko pulta, ali je zastrašen izraz na Heleninom licu govorio dovoljno sam za sebe.

Prekasno je da bilo šta sada učini za nju. Prekasno, možda, da spase i sebe samog...

Oni će najpre krenuti prema liftu; ako bude dovoljno hitar da se pomera oko stuba, možda ga neće videti. Međutim, kada promene pravac...

Neće očekivati napad od oniskog dežmenkastog Japanca u belom mantilu. On je na ovom mestu samo deo scenografije, kao zidovi i pod. Nije sumnjao da iznenadnom akcijom može ovladati dvojicu uljeza, ali šta sa trećim koji još uvek drži skriveni pištolj uperen u Helenu?

Udahnuo je i izašao iza stuba. Koračao je smireno, sa rukama na leđima, slika i prilika doktora kome je njegov posao postao dosadan već ovako rano ujutru.

Njih dvojica su nešto opsovali pred natpisom »lift u kvartu«, a onda se okrenuli prolazu

do stepeništaa. Osmotrio ih je ispod oka, kratkim hitrim pogledom, onako kako ga je davno naučio njegov prvi nastavnik borilačkih veština.

Visok i snažni, ali ne i opasni bez oružja u rukama. Grad je pun takvih revolveraša; razoružani, postaju obične kukavice, spremne na svaku pogodbu da bi spasili svoju bezvrednu kožu...

Osetio je i njihove poglede na svom licu, ali je znao da se neće odati. Njihova moć zapažanja, uostalom, nije tako razvijena kao kod iskusnog majstora borilačkih veština. Još tri koraka i mimoići će se sa dvojicom gangstera, što je pravi trenutak za napad.

A onda je jedan od njih dvojice zastao i Vašita u deliću sekunde shvatio gde je pogrešio...

Oni su dolazili po policajca i devojkicu, tačno... ali su već znali i da je izvesni doktor Vašita onaj koji je čuo mladićeve poslednje reči!

— Hej, dok! — isprečili su se pred njega i Vašita podiže pogled, glumeći iznenađenje.

— Da? Šta mogu da učinim za vas, gospodo?

— Vašita? Ti si Vašita?

— Da, ja sam. Izvolite?

— Odvešćeš nas na intenzivnu, Vašita! — hladnim glasom zapovedi visoki mladić unazad zalizane crne kose. — I bez suvišnih priča, jer...

Deo šake pomoli se iz džepa sportskog sakoa, dovoljno da Vašita može videti ono što je već znao, da je cev pištolja upearena u njega.

Odlumio je strah i nekoliko puta užurbano klimnuo glavom. Njih dvojica biće zadovoljni; ionako su već uvereni da im se niko ne može suprotstaviti kada imaju oružje u rukama...

— Šta je rekao policajac, Vašita? — upita zalizani kada su krenuli uz stepenice.

— Ništa što bi moglo biti od značaja... Zapravo, to bi se pre moglo nazvati buncanjem pomračenog uma. Fraktura lobanje i teške povrede moždanog tkiva; čovek u takvom stanju više ne gospodari svojim fizičkim i intelektualnim moćima...

— Ma hajde, dok... Čuli smo da je rekao i nešto što su svi u blizini mogli da razumeju!

Vašita zastade na odmorištu, teško dišući i prinoseći ruku grudima. Odmahnuo je glavom.

— Ne znam... ne znam odatle vam to, gospodo...

— Idemo, idemo! — gurnu ga drugi mladić pištoljem u leđa. — Ako već imaš nameru da crkneš od infarkta, učini to pošto nam ne budeš više potreban!

I na sledećem odmorištu Vašita zastade, s naporom uvlačeći vazduh široko otvorenim ustima. Opazio je kako su revolveraši izmenili zabrinute poglede.

— Hajde, matori! — malo

blaže reče onaj zalizani. — Zašto je Japanac pominjao ninde?

— A ko će to znati? Povredeni mozak sposoban je za najčudnije halucinacije... Ninde... ninde zauzimaju dosta mesta u japanskoj mitologiji, znate...

— Je li odista mrtav, dok?

— Policajac? Da, sasvim sigurno...

— Ipak ćemo ga prvo pogledati — isceri se revolveraš.

— Za svaki slučaj...

Vašita zastade pred vratima sobe iz koje je izašao dvadesetak minuta ranije.

— Ovde?

— Tu je. Možete ući...

— Ti prvi, dok.

Vašita otvori vrata. Kao i sve bolničke sobe u kojima je neko nedavno umro, i ova je još uvek bila u karakterističnom redu koji će nestati tek pošto telo bude odneto u mrtvačnicu.

Jedan od revolveraša ostade uz Vašitu, drugi priđe krevetu i podiže pokrivač navučen preko lica mrtvog policajca.

— Aha! — reče sa zadovoljstvom u glasu. — Ovo je jedan sa kojim više nećemo imati problema, Rudi!

— Idemo onda po devojkicu — osmehnu se Rudi. — Kreni, dok... Susedna soba, je li tako?

— Šta nameravate s njom?

— Naša stvar, matori. Idemo, idemo! Ti prvi, kao i obično!

Vašita zastade. Da li je ovo

poslednja prilika da nešto pokuša? Kasnije, u sobi povređene devojke, gde će sigurno biti i neka od sestara, izložiće opasnosti i njihove živote, ne samo svoj. . .

— Hej, hej! — preteći zareža Rudi. — Tvoje srce je, izgleda, bolje nego maločas?

Vašita opusti ruke niz telo. Odao se ovim neopreznim pokretom i oni će sada biti dvostru ko oprezniji!

— Otvori i udi! — zapovedi Rudi šapatom. — I misli o tome da ti je pištolj za leđima!

Vašita odgurnu vrata. Ona ista crnkinja u beloj uniformi podiže pogled sa romana koji je čitala.

— Doktor Vašita? Ali. . .

Začutala je i oči su joj se raširile od iznenađenja. Rudi je odgurnuo Vašitu u stranu i nahrupio u sobu. Zalizani zatvori vrata i ostade uz njih, držeći se stru na nišanu svog pištolja.

Japanac posrte, ali taj pokret je bio odglumljen; uklanjao je njegovo telo van putanje metka koji bi mogao biti ispaljen i istovremeno mu otvarao mogućnost da udarcem nogom po potkolenicama baci zalizanog na pod.

Rudi će, međutim, u međuvremenu ubiti devojku; već stoji nad nepomičnom figurom, sitom i krhkom u spletu plastičnih cevi i električnih provodnika, levom rukom povlači zatva-

rač pištolja unazad kako bi ubacio metak u cev. . .

— Ne! — vrisnu crnkinja. — Neeee!

Vašita takođe glasno kriknu, bacajući se na pod. Njegove noge kao kleštima zahvatiše potkolenice zalizanog i izbacije ga iz ravnoteže.

Nekom čarolijom, vrata se otvoriše u pravom trenutku da njihova ivica pogodi potiljak zalizanog. Vašita ne stiže čak ni da vidi ko je to učinio; ulažući svu preostalu snagu u taj skok, on se baci unapred, prema ubici sa pištoljem, u očajničkom pokušaju da koji je unapred znao da je osuđen na neuspeh!

Raširio je ruke u letu, nadajući se da će dosegnuti do Rudijevih kolena i tako ga oboriti pre nego što stigne da pritisne obarač. U najmanju ruku, znao je, revolveraš će imati vremena da obrne cev pištolja prema njemu i time bar na nekoliko trenutaka produži život devojci. . .

U takvim situacijama trenuci izgledaju kao sati, a ljudska čula izoštre se do krajnjih granica. Leteći kroz vazduh, Vašita je bio svestan svega što se događa u okolini: tupog praska koji je objavio da je ivica vrata smrskala potiljak zalizanog, šuštanja odeće na telu crnkinje dok ona skače u stranu, dalje od preteće cevi, šum vazduha koji je Rudi ispustio kroz stisnute

zube, fijuk šurikena zavritlanog iz...

Fijuk šurikena?

Ispružene Vašitine ruke ne dohvatiše do Rudijevih potkoljenica. Pogledi im se sratoše: u očima ubice Vašita opazi iskru paklenog trijumfa!

Nešto prohuja nad glavom Ja panca i pogodi Rudija iskosa u zategnute žile na vratu. Arterije se otvoriše, debeo mlaz krvi šiknu pravo uvis, gotovo do tavanice, vraćajući se unazad nalik veselom vodoskoku koji se raspršta unaokolo, po zidovima, podu, Vašitinom licu...

Japanac teško tresnu o pod i obrte se na trbuhu, razmazujući rukama toplu Rudijevu krv.

Nikoga nije bilo na vratima. Ona su upravo dovršila povratni hod do dovratka, odbila se od njega i vratila prema smrskanoj glavi leša na podu, blago dotičući krvavo-sivu gomilicu mozga...

Podižući se na koleno, Vašita istrže već krvavim prstima predmet koji je ubio Rudija i zagleda se u njega...

Ne, sluh ga maločas nije prevario. Na dlanu obojenom krvlju drži šuriken, šestokraku čeličnu zvezdu jednog ninđe!

*
* *

— Moje ime je Lesli Eldridž — reče visoki čovek preplanulog lica. — Doktor Lakost?

— Da, ja sam...

Lekar se trgao kada su se vrata iza njega nečujno otvorila. Poklopio je šakom mikrofonske slušalice, kao da ne želi da njegov sagovornik čuje šta se ovde događa.

— Mog prijatelja zovu Tabasko Pit — produži Eldridž, uklanjajući se sa vrata da propusti plećatvog mladića u tesnoj majici i farmerkama. Ovaj se srdačno isceri, ali ostade uz vrata, sa očevidnom namerom da spreči prolaz i na jednu i na drugu stranu.

Lakost nabra čelo.

— Pozvaću malo kasnije — promrmlja u slušalicu. — Iskrslili su neki sitni problemi...

Smešeći se, Eldridž se spusti u udobnu fotelju za posetioce i prekrsti noge.

— Čemu mogu da zahvalim za ovu posetu, mister...?

— Eldridž. Lesli Eldridž.

— Šta mogu da učinim za vas?

— Zanima nas, mister Lakost, kome ste javili da se povređena devojkica i policajac Kasta nalaze u vašoj bolnici?

— Izvinite, a ko ste vi? Policija?

— Ja sam jednostavno radoznao čovek, mister Lakost. Na žalost, spadam u onu grupu ljudi koja ne bira sredstva da zadovolji svoju radoznalost...

Doktorov pogled odluta prema telefonu. Eldridž se suvo osmehnu.

— Nećete stići do telefona pre mene, doktore Lakost, verujte. Mlađi sam od vas bar dvadeset godina i u punoj fizičkoj kondiciji!

— To je jasno — pokuša da se osmehne Lakost. — Vaše pitanje, međutim, nije mi toliko jasno...

— Nemamo vremena za igranje, Lakost. Kućna centrala registrovala je vaš poziv u trenutku dok su vas pozivali da pomognete ranjenicima. Niste znali da i kompjuteri umeju da brbljaju ako ih pošakljate na pravom mestu?

— Ja... čekajte...

— Znam i broj koji ste zvali, a postoji način da dođem do imena pretplatnika, iako se taj broj ne nalazi u imeniku, Lakost. Vi mi možete pomoći da to obavim za nešto manje vremena nego što bih inače utrošio.

— Oprostite, ali još uvek ne razumem o čemu je reč! — pobuni se hirurg. Tu hrabru izjavu demantovale su krupne kapi znoja koje su mu se, neprimećene, slivale sa čela.

Eldridž se uspravi. Taj pokret bio je tako hitar da se Lakost trgao tek pošto se drugi čovek preko stola nagnuo ka njemu i ščepao ga za okovratnik košulje.

— Za vas kažu da ste vrstan hirurg, Lakost... To znači i da ste dobar anatom... i da znate šta će se dogoditi... ako vam sa dva prsta pritisnem ovo mesto...

Lakost se trže, osetivši dodir prstiju tvrdih kao čelik na svom grkljanu. Nije se usudio, međutim, da pruži otpor; samo su mu se oči izbuljile, a iz grla je izleteo promukao, nekontrolisan krik.

— Dakle, Lakost?

— U redu je — prostenja hirurg. — Sklonite ruku, do đavola! Govoriću!

— Fino. Jedva čekamo da čujemo to što imate da nam kažete, moj prijatelj i ja — osmehnu se Eldridž.

— Čovek koga sam zvao zove se Matusen — reče Lakost, brišući znoj sa čela. — Jutros sam prvi put čuo njegov glas, tako mi Boga. On... predstavio mi se kao pripadnik armijske obaveštajne službe...

— I vi ste mu poverovali?

— Da-da... Zapravo...

— Pustite me da malo pogadam — nasmeja se Eldridž. — Matusen vam je rekao kako poseduje određene kompromitujuće materijale o vama i kako je najpametnije da sarađujete, inače...

— Otprilike tako — uzdahnu hirurg. — Nisam posumnjao u njega, jer... jer...

— Učinilo vam se logičnim što obavешtajna služba armije SAD poseduje te podatke o vama? Tačno?

— Tačno — složi se Lakost. — Zahtevao je od mene da držim na oku oboje pacijenata i da posebno obratim pažnju na ono što bi mogli reći...

— A to je...?

Lakost s naporom proguta pljuvačku.

Matusen je rekao da je ključna reč u ovom slučaju...

— Koja reč, Lakost?

— Ninda... Hteo je da mu javim ako ijedno od njih dvoje pomene nindu... a naročito ako to učini policajac...

— Nije objasnio zašto?

Na vratima, Tabasko Pit premešta se sa noge na nogu. Eldridž ga pogleda i klimnu glavom, tako da je Lakost imao trenutni utisak da su ta dva neobična čoveka razmenila nečujnu telepatsku poruku.

— Prema tome, ne znate ni kako taj Matusen izgleda, niti gde bih ga mogao naći? Čak ni kako izgleda?

— N-n-ne...

Teški koraci dopreše iz hodnika i Tabasko se ukloni sa vrata. Ima istine u onoj izreci da policajca uvek možeš poznati po hodu...

Poručnik Henesi odgurnuo je vrata, jedva ih prethodno dotakavši, imitirajući kucanje. Zastao je u mestu i razrogačio oči.

— Prokletstvo! Zar odista moram da naletim na vas dvojicu kud god krenem?

Eldridž je usto, prijateljski se osmehujući.

— Očevidno razmišljamo na isti način, poručniče... Priznajte, ta vam pomisao laska.

— Đavola! Kako si se stvorio ovde?

— U potrazi za informacijama, kao i obično. Vi, poručniče?

Henesi uzdahnu i sruči se u fotelju koju je njegov sagovornik trenutak ranije napustio.

— Onda imam jednu informaciju za vas... Maločas je neko pokušao da ubije malu Rut Simonds...

— Povređenu devojkicu? Nisu uspeli?

— Ne, nisu — odmahnu Henesi glavom. — Vi ne znate ništa o tome, doktore Lakost?

— Ne... Za boga miloga, kako se to dogodilo?

— Još ne znamo detalje — umorno reče policajac. — Jedino što za sada imamo u rukama jesu histerična crna bolničarka, japanski doktor u potpuno krvavom mantilu i dva leša... Jednom je neko smrskao lobanju, a drugom prerezao vratnu arteriju...

— Doktor Vašita? — upita Lakost. — Kako se on stvorio tu?

— To tek treba da doznamo — promrmlja Henesi. — Izgleda da su ga napadači odveli da im pokaže sobu Simondsove. Treći čovek ostao je na recepciji, ali nam je umakao, proklet bio...

— Žao mi je — raširi Lakost ruke. — Ako mogu neka ko da vam pomognem...

— Možda... Šta je rekao Ivata pre nego što je izdahnuo?

— Teško pitanje... govorio je isključivo na japanskom, pa sam bio prinuđen da pozovem doktora Vašitu. Međutim, i on je stigao kasno, tek koliko da uhvati nekoliko poslednjih reči...

— I?

— Ništa, bojim se. Znaite, mladić je imao teške povrede mozga; iz iskustva znam da se u takvim prilikama ne može dobiti nikakva koherentna izjava...

— Tako znači — proštenja Henesi, dižući se iz fotelje. — Hvala u svakom slučaju, doktore... Eldridž, ti ostaješ?

— Ne, nema potrebe. Doktor Lakost ni meni nije mogao mnogo da pomogne... Do viđenja, doktore. I hvala!

Zastali su u hodniku dok je Henesi palio cigaretu, uprkos krupnim natpisima po zidovima.

— Nešto nije u redu, poručniče?

— Ništa nije u redu, Eldridž... Ova prokleta stvar iz minuta u minut postaje sve zapegljanija!

— Je li? Dogodilo se nešto novo?

— Aha. Izgubili smo one momke pohvatane na obali...

— Šta?

Henesi iskrivi lice u ružnu grimasu i baci tek zapaljenu cigaretu u zid hodnika, laganost je gnječeci cipelom.

— Presreli su naša vozila na ulazu na auto-put 101... Ovoga puta se nisu šalili. Dve protivtenkovske rakete i bacač plamena... Tamo je sada samo gomila iskrivljenog čelika i ugljenisanih ljudskih kostiju...

— Gokpode bože! — proštenja Tabasko Pit. — Poručniče, da neko nije zaboravio da nas obavesti kako je opet počeo rat?

— Tako izgleda... Eldridž, potrebna mi je tvoja pomoć...

— Samo treba da kažete, Henesi.

— Neko u našoj stanici radi za te ljude. Nema drugog objašnjenja za ovo što se dogodilo.

— Ne samo u stanici — odmahnu Eldridž glavom. — I u ovoj bolnici. I na još mnogo ključnih mesta u gradu.

Henesi zastade sa rukama zadržanim duboko u džepove. Pogledao je niz hodnik pre nego što je ponovo progovorio, veoma tihim glasom.

— Jedna me misao muči... šta ako su oni tipovi odista iz FBI?

— To je stara priča — klinu Eldridž glavom. — Sve takve službe, po samoj svojoj prirodi, nalaze se van efikasne kontrole javnosti. Godinama me muči strah od onoga što će se dogoditi ako jednog dana neki od velikih šefova FBI, CIA ili vojnih obavestajnih službi počne da radi na svoju ruku...

— Mislite da se to ovoga puta dogodilo?

— Ne znam, Henesi... ali bih voleo da doznam. Kojim kanalima policija sarađuje sa tim službama kada se ukaže potreba?

Henesi zavrte glavom.

— Ti kanali su negde visoko iznad dometa poručnika policije, Eldridž. Obično te šef pozove i kaže da povučesh prste sa nekog slučaja. A ponekad se dogodi i ono što si jutros video: pojavi se gomila kicoša sa diplomama Jela ili Harvarda i kaže ti da se nosiš do đavola sa tvojom značkom...

— A žalbe ne pomažu — s razumevanjem reče Tabasko Pit.

— A žalbe ne pomažu — složi se Henesi. — Viši interesi, poručniče, tako ti kažu... Ne možete valjda očekivati da se ljudi koji se bave sigurnošću zemlje pravdaju običnim policajcima!

— Znam da je tako — klinu Eldridž glavom. — Međutim, nisam siguran da vam mogu previše pomoći. Priča je uglavnom slična i kada se povede reč o tome šta se može objaviti, a šta ne o radu tih službi.

— Tačno, ali je sindikat za koji ti radiš ipak mnogo teže učutkati nego jednog poručnika policije...

— Verovatno. Pod uslovom da posedujemo neoborive dokaze... i da poživimo dovoljno dugo da ih možemo izneti pred sudiju koji se neće uplašiti telefonskog poziva iz Vašingtona...

*
* *

Doktor Vašita spusti zastore na prozorima. Sunce je zašlo i pogled na okean više nije tako privlačan, kao samo nekoliko trenutaka ranije.

Zapravo, okean menja svoje lice čim noć zameni dan. Pod bleštavim suncem južne Kalifornije on podseća na bezbrižno razigranu mladu životinju. Noću... noću je okean nešto sasvim drugo: mračna i čutljiva zver, uvek spremna da se iznenada okomi na neoprezne...

Skinuo je sa vrata ključić na svilenjoj pantljici i prišao vratima susedne prostorije. Brava

je škljocnula jedva čujno, dobro podmazana; doktor Vašita, jedan od onih bolesno urednih starih samaca, bio je temeljit u svernu što je radio.

Da, sam je čistio i održavao svoj stan, a nijedna od žena koje je do sada dovodio nije prošla kroz ova vrata. Niko sem njega, uostalom, nikada nije ni ušao u prostoriju koju je nazvao »sobom drevnih uspomena«...

Zaključao je vrata za sobom i upalio sveće u teškom mesinganom svećnjaku, a zatim počeo da se presvlači, u uskom prostoru odvojenom od ostatka prostorije pregradom od lakog drveta.

Sporim, gotovo ritualnim pokretima, navukao je na svoje sitno i mišićavao telo strinski kimono kakav su nekada nosili samo vrlo bogati Japanci. Lice mu je bilo ozbiljno, jedino su oči svetlele nekom vrstom religioznog zanosa kada je povukao vrata u stranu da bi prešao u drugi deo prostorije.

Kojim imenom nazvati Vašitinu »sobu drevnih uspomena«? Muzej? Skladište starih predmeta? Hram posvećen jednom davnom vremenu?

Ovako su nekada morale izgledati odaje plemenitih samuraja iz najboljih japanskih porodica. Na sve strane raskoš, ali od one neupadljive, ne-zapad-

ne vrste jeftine raskoši čiji se sjaj uvek čini pomalo lažnim...

Jedino što odudara od sklada detalja u odaji jeste oružje na zidu. Dugi mač, u koricama čiji su se srebrni ukrasi izlizali od duge upotrebe. Dai-katana, najopasnije oružje u rukama veštih mačevalaca. Ukršten sa njim je vakizaši, kraći mač koji je uvek u paru sa katanom.

Oklop od tankih čeličnih pločica, sa zlatnim suncem na grudima. I šlem, na jednom mestu rasečen strahovitim udarcem teškog mača ili ratne sekire...

Vašita zastade na vratima, dižući svećnjak kako bi osvetlio sve uglove velike prostorije. Nije mu to potpuno uspelo, jer su crne senke i dalje treperile u pozadini, nalik krilima uplašenih velikih ptica.

Naklonio se oružju na suprotnom zidu, a zatim sporim, ceremonijalnim korakom krenuo prema njemu. Senke se povukoše iz uglova kako im se primicao, pomičući se duž zidova da bi mu zašle za leđa.

Kleknuo je na pod od glatkih dasaka i naklonio se još jednom, da bi potom započeo mnogo puta ponovljeni ritual paljenjem štapića tamjana u plitkoj keramičkoj posudi.

Dunuo je da pogasi sveće, a onda sklopio oči, uvlačeći duboko u pluća mirišljavi dim. Pustio je da mu misli lutaju slobodno, jer je to najbolja pri-

prema za onu vrstu transa u kojem će od svog slavnog pretka još jednom potražiti odgovor na pitanja koja ga muče.

U ovom ambijentu vreme kao da nije imalo svoj uobičajeni tok i zato Vašita nije ni znao koliko je minuta ili sati proteklo pre nego što je progovorio...

— Dogodilo se, konačno, o, poštovani Misumi — prošaputao je. Oči su mu i dalje bile sklopljene, ali je znao da ima slušaoca, da je veliki vojskovođa Misumi ponovo u svom oklopu, sa šlemom na glavi i mačevima nadohvat ruke. — Ninda je danas bio na svega nekoliko koraka od mene... a moje lice poprskala je krv čoveka koga je ninda ubio!

Lice pod šlemom ostalo je nepokretno u uobrazilji doktora Vašite, ali je on jasno čuo duboki, grleni glas svog pretka. Govorio je, istina, arhaičnim jezikom, ali su stare knjige pomogle doktoru da dopre do značenja svake od reči vredne zlatat.

— Ne, poštovani, nisam ga video... Bio mi je iza leđa kada je bacio šuriken i nestao pre nego što sam stigao da se okrenem. Uzeo sam, međutim, njegovu zvezdu smrti iz vrata ubijenog... vidiš?

Ponovo nekoliko trenutaka tišine, jer buka grada u ovu odaju nije smela dopreti...

— Rad majstora Ugite iz Šimonosekija? Da, i ja sam došao do istog zaključka, poštovani. To je znak da ratnik protiv koga ću se boriti nije običan ninda; Ugita je izradio svega dvanaest tuceta tih šurikena i samo odabrani su uspeli da dođu do njih!

Vašitini prsti kao kandže se zariše u tkaninu kimona. Bio je to jedini način da prikrije drhtavicu u telu, neoprostivi greh nedostatka hrabrosti potomka tako slavnog vojskovođe!

— Pobediću, poštovani — reče, glasnije nego što je do tada govorio. — Pobediću zato što to neće biti moja borba, već tvoja... i što će u odlučnom trenutku tvoj duh ući u mene i dati mi snagu kakvu čak nijedan ninda ne poseduje!

Stisnuo je zube, ali ponovo tako da Misumi to ne može opaziti. Gnev nije dobar za ratnika, jer gnev otupljuje čula i izlaže ga nepotrebnim opasnostima. Mudrost je ključni činilac koji od snažnog i veštog borca stvara velikog pobednika...

A Misumi, njegov predak, bio je na putu pobednika kada mu se katana ninđe sručio na glavu i rasekao čelični šlem pre nego što je doneo smrt. Da se to nije dogodilo, Misumi bi stigao do šume Isoroku i pobedio vojsku pretka današnjeg cara!

On, Vašita, sada bi bio carski princ... sam car, možda... Nikada ne bi mogao postati bedni očni lekar koji radi za Zapadnjake u čijim očima vidi prezir, sin doseljenika koga je iz Japana oterao stid što mu beda ne dopušta da i dalje nosi svoje slavno ime!

A za sve je kriv ninda, prokleti ninda!

— On će umreti, poštovani! — vatreno je prošaptao. — Umreće! I neka bogovi daju da se to dogodi u trenutku kada, kao i ti, bude pred poslednjim korakom na putu koji ga vodi do vrhunca sveta!

Još jednom je udahnuo dim tamjana, načinjenog po receptu koji njegova porodica čuva već skoro hiljadu godina. Legenda kaže da oni svoju mudrost duguju jednom od sastojaka do kojeg je sve teže doći, čak i u ovom gradu koji se hvali da nema te droge na svetu koja se nije pojavila i na njegovim ulicama...

Rukopis u kovčežiću od ružinog drveta, najveća porodična relikvija i jedino bogatstvo preneto iz stare postojbine, zahtevao je osvetu. Smrt ninde, govorili su znaci izrađeni rukom pravog majstora, jedino je što će porodici vratiti staru slavu i pružiti joj još jednu šansu za veličinu.

Njegovi preci, a Misumini potomci nisu u tome uspeali. Neki

su, istina, pokušali i umrli. Drugi nisu nikada skupili dovoljno hrabrosti ni da pokušaju, verujući legendi da samo ninda može ubiti nindu...

Moglo se, naravno, naći dovoljno novca da se takva usluga kupi, ali je stari rukopis tu bio veoma jasan: prokletstvo se može skinuti jedino ako nindu ubije jedan ood Misuminih direktnih potomaka.

— Ja sam poslednji, poštovani — šaptao je Vašita. — Usamljen, bez naslednika slavnog imena... Uzeću ženu dostojnu sebe i tebe tek kada izvršim ono što se mora izvršiti! A ako...

Učutao je i ponizno spustio glavu. Da, zaslužio je prekor Misumijev... Ne sme čak ni misliti o onome što će se dogoditi ako ne uspe!

Istorija sveta još jednom će izmeniti pravac svog hoda, kao što se jednom već dogodilo. Misumini potomci ne bi Japanom upravljali onako nespretno kao potomci onoga kome je jedan udarac mačem doneo nezasluzeni presto...

Pre svega, nikada ne bi izgubili poslednji veliki rat. Okean koji noću tako preteče izgleda, sada bi bio japansko jezero, a ljudi oko njega, ovi vulgarno bučni i za duboke misli nesposobni Zapadnjaci shvatili bi sve prednosti civilizacije rođene u doba kada su njihovi preci još živeli po pećinama!

— Pobedićemo, o, poštovni Misumi! Sigurno ćemo pobediti!

Dopustio je sebi da se osmehe, ali ne i da otvori oči. Aro matična isparenja dovela su ga u željeno stanje, kada duh slobodno lebdi, oslobođen stega tako običnog i nedovoljnog sna žnog ljudskog tela, bez obzira na svu pažnju koju mu posvećuje...

»Pobedićemo« čuo je iz daljine duboki, muževni glas velikog Misumija. »Pobedićemo«!

— Pobedićemo! — šapnuo je i otvorio oči, ko zna koliko vremena kasnije. Štapići na posudi su dogoreli i samo su čisti beli pepeo i slabašni miris tamjana podsećali na njih.

Oči su mu se širile polako, polako, sve dok beonjače nisu dostigle gotovo neverovatne razmere!

Ninđa je stajao na uzdignutom delu poda, onde gde se i sam Vašita popeo samo jednom, da pričvrsti na zid oklop i oružje svog pretka.

Vašita je instiktivno osetio da ovo više ne može biti halucinacija rođena iz aromatičnog dima. Znao je da pred sobom ima pravog ninđu, ne prerušenu varalicu u jeftinom kostimu i sa lošim imitacijama oružja...

Crna svila kostima je najbolja koju je ikada video. Drška katana što štrči nad levim ramenom izrađena je sa precizno-

šću i pažnjom starih japanskih majstora, isto kao i korice vakizašija zataknute za opasač od crne kože...

— Ti imaš nešto što pripada meni, Vašita — začu se glas prigušen gustom sivlom maske koja prekriva lice i glavu ninđe. — Vрати mi ga!

Vašita obori pogled prema šurikenu na podu ispred sebe.

Samo nekoliko palaca od prstiju njegove desne ruke. A opet, Vašita sa jezivom izvesnošću zna da ne može dohvatiti čeličnu zvezdu sa poda i zavritlati je prema ninđi pre nego što ga stigne udarac katana, bez obzira što se dugi mač još uvek nalazi u koricama pričvršćenim ukoso preko leđa!

»O, veliki Misumi«, izgovori on u sebi. »Sada je trenutak da mi uliješ bar deo svoje snage...«

Sklopio je oči, nadajući se plimi energije u svom telu...

— Ovo oružje — upita ninđa — pripada jednom od tvojih predaka?

— Da...

»Zašto su mi udovi odjednom odrveneli?«, pita se Vašita. »Zašto mi misli sporo teku mozgom, kao da je neko podigao stotine milih brana na njihovom putu?«

— Ko je on bio?

— Misumi... iz porodice Den-su...

— Misumi iz porodice Densu?
— ponovi ninda. — Dobro poznajem istoriju plemenitih porodica našeg carstva, Vašita... ali za ime Densu još nisam čuo!

Vašita naglo ispuni pluća vaz duhom. Gnev učini ono što moć njegovog pretka nije uspela i ispuni žile Japanca energijom kakvu još nikada nije osetio u sebi...

— Ime Densu — reče prigušenim glasom — progutala je tama zaborava, nindo. Dogodilo se to onog trenutka kada je izdajnički mač uzeo život Misumi, mom najslavnijem pretku. Moja porodica vekovima čeka čas osvete... a sat sudbine pokazuje da je on došao!

— Tvog pretka je ubio ninda?
— začu se smeh ispod maske.
— Zbog čega želiš da se osvetiš baš meni... a ne nekom drugom nindi?

— Znaš li nekog drugog nindu koji deluje u San Francisku? Ja ne.

— Kako si uopšte otkrio da je jedan ninda u gradu, Vašita?

— Godinama pratim tvoje tragove i molim bogoove da te dvedu na moj put, nindo.

— Moje tragove, Vašita? Siguran si da su bili moji?

Vašita raširi usne u bled osmeh.

— Dvojica nindj bilo bi previše za jedan ovakav grad, zar ne? A tvoji tragovi su prepo-

znatljiviji. Ovaj šuriken, recimo. Ko se drugi, sem japanskih nindj, služi takvim oružjem?

— Izenadio bi se kada bih ti rekao — začu se smeh ispod maske. — A kad smo već kod toga, ne bih želeo da se podsmevam tvom porodičnom predanju, ali... ti ne možeš ubiti jednog nindu, Vašita. Niti to može bilo ko drugi ko i sam nije ninda!

— Ja sam svakako ne mogu — složi se Vašita. — Međutim, računam sa pomoći mog slavnog pretka, koji je bio veliki ratnik!

— Moguće. Ne zaboravi da je on umro od udaraca mačem čiji se tragovi još vide na ovoj kacigi; prema tome, ni njegova snaga, sabrana sa tvojom, neće biti dovoljna da me savlada!

Vašita se lagano uspravi. Šuriken je bio hladan među njegovim prstima...

Ili su to možda samo njegovi prsti hladni? Od straha?

— Pokušaj onda, Vašita — reče ninda. — Ako misliš da ti taj šuriken nije dovoljan, dozvoliću ti da uzmeš oružje svog pretka.

— Dovoljan je — reče Vašita, ceremonijalno se klanjajući. — Oprosti što moram uzeti tvoj život, nepoznati ratniče!

Ninda je ćutao, nepokretan na svom uzdignutom mestu, po

dsećajući iznenada na statu od tvrdog crnog drveta...

— Pomozi mi, o, Misum! —

— uzviknu Vašita zamahujući desnom rukom. Nikada još u životu nije uneo toliko energije u jedan jedini pokret, nikada nije sa tolikom izvesnošću znao da će mu neki pokušaj tako potpuno uspjeti!

Uostalom, pod onim strašnim crnim kostimom krije se samo čovek od krvi i mesa. Oštri vrhovi čelične zvezde zariče se u njegovo srce kao u srce svakog drugog!

Ne može promašiti sa rastojanja od svega šest stopa. Niti će ninda imati vremena da bilo šta učini kako bi izbegao smrt!

Zvonki udarac čelika o čelik, čitavo jato sićušnih iskri jarko-crvene boje. I još jedan udarac, tiši, puniji, ne tako zvonak kao prvi...

— O bogovi! — prostenja Vašita. — O, bogovi mojih predaka, pomozite mi!

Tek sada, nekoliko dugih sekundi posle svog očajničkog pokušaja Vašita shvati šta se dogodilo. Njegove oči registrovale su svaki pokret, ali su ti pokreti bili tako brzi da je mozak tek sada uspeo da ih protumači...

Šuriken je odista poleteo prema srcu ninde, ali je ovaj imao vremena da desnom rukom istragne valkizaši iz pojasa, dočeka sitnu čeličnu zvezdu oštricom i

vrati kratki mač za pojas pre nego što je odbijeni šuriken stigao do svog novog cilja!

Vašita užasnuto shvati da su se kraci zvezde, umesto u grudi protivnika, zarile u ono mesto na oklopu koje je nekada štitile srce plemenitog Misumija...

— Duh tvog poštovanog pretka je mrtav, Vašita — reče ninda tiho. — I nikada se više neće vratiti. Ni tebi, niti bilo kom drugom.

Japanski doktor se lagano spusti na pod, pre nego što mu kolena sasvim popuste i on bude primoran da se sruči u sedeći položaj. Pogleda u prtog u jedno mesto na glatkoj dasci, sedeo je dugo. Nije primetio ni kako je ninda izvukao šuriken iz pločica oklopa i nestao, isto onako nečujno kako se i pojavio...

Časni izlaz postoji, to Vašita zna. Ali, na sepuku, ritualno sa moubistvo, imaju pravo samo oni čija čast nije uprljana!

Pripreme nisu trajale dugo. Bilo je dovoljno sići u garažu, uzeti kantu sa benzinom i vratiti se u odaju uspomena. Krećući se kao mesečar, on zali zidove i pod benzinom, a onda se spusti na pod, izbegavajući da gleda prema praznoj ljušturi Misumijevog oklopa...

Kresnuo je šibicu i preko ramena je bacio na pod iza sebe. Osmehnuo se kada je čuo tutnjavu plamena, a onda sklo-

pio oči i zubima čvrsto stegao donju usnu.

Znao je da neće trajati dugo... ali da će svakoj sekundi umiranja trajati koliko i godina dana življenja...

*
* *

— Ti misliš o nečemu drugom, devojčice...

Nije to bilo pitanje, već konstatacija. Čovek koga smo upoznali pod imenom Leslie Eldridž dotiče usnama kosu devojke i uspravi se, ostavljajući je samu na ležaju.

Oboje su bili nag i koža im je blistala onim osobenim sjajem koji se može videti samo posle ljubavnog čina dvoje ljudi koji iskreno i duboko vole jedno drugo. Koža ponekad govori više od očiju, jer većina nas veoma rano nauči da krije pogled čak i od onih do kojih nam je jako stalo...

Ona je podsećala na one ljupke japanske figurine u koje je ruka umetnika u minimum prostora unela sve što jednu ženu čini stotinu ili hiljadu puta poželjnijom od svake druge. Sitenog rasta i savršeno građena, sa privlačnim i nežnim licem kojim dominiraju dva ogromna crna oka, duboka i vlažna, sa telom od kojeg dah zastaje u grlu svakom pravom muškarcu.

Ležala je na leđima, sa rukama pod glavom i dugom crnom kosom rasutom po jastuku. Humke njenih krupnih i punih dojki prkosile su silji teže, bradavice štrčale kao dve zrele jagode koje nestrpljivo čekaju ko će ih prvi okusiti.

Osmehnula se, prateći pogledom muškarca koji je otišao do prozora i raskrilo zastore. Nije rekla ništa; Leslie veoma dobro zna zbog čega ona ovoga puta nije uspela da se do kraja umeše u ljubavni čin...

— Strah? — upita on ne okrećući se.

— Od nepoznatog. Opraštaš mi?

— A šta mi drugo preostaje?

Nasmejali su se, oboje. On dubokim, muževnim smehom, dok je zvuk iz grla devojke podsećao na one sitne srebrne zvončice koje povetarac uznemirava u krošnjama japinskih vrtova.

— Džinovci ne postoje — podseti Leslie. — Bolje rečeno, nisu postojali...

— Možda su džinovci samo fikcija — sleže ona nagim ramenima, uspravljajući se u sedišči položaj. — Ipak, ti si se sa jednom takvom fikcijom borio i čak nisi uspeo da je pobediš!

— Ako ne računaš to što je sada kraća za jednu desnu ruku — klimnu glavom jedini ne — Japanac kome je ikada uspeo da postane ninda. — I što bi sada bila mrtva, ta fikcija,

da se nije spasila skokom u more!

— Les... kako je to moguće?

— To nije prvi džin na ovoj planeti, Sumiko — reče ninda ozbiljnim tonom. — Od ostalih se, međutim, razlikuje po tome što sa lakoćom nosi svoju ogromnu masu... i što je neko od njega stvorio velikog majstora borilačkih vještina...

— Zaboravio si nešto — nasmeši se devojkica po imenu Sumiko. — Toliko je gladan seksa da je spreman da ubija i siluje. Videla sam u bolničkom računarstvu opis povreda koje je ta devojkica pretrpela... još uvek ne mogu da poverujem da joj je stavljao samo ono čime ga je priroda obdарила, a ne dršku lopate ili nešto slično!

— Ničega nije bilo kada sam je našao — odmahnu ninda glavom. — Upravo je bio završio sa drugim policajcem, jer ga je nailazak patrole omeo u pokušaju da siluje devojkicu. Podigao je na haubu automobila i zarrio se u nju, kao parni čekić. Bila je bez svesti, srećom.

— Čudno da te je primetio... Neki muškarci u takvoj situaciji ne bi osetili ni zemljotres.

— Ovaj jeste. Nastojao sam da budem što tiši, ali naš div ima čula poput planinskog lava. Podigao je pogled tačno prema meni, iako su me tama i žbunje morali učiniti nevidljivim.

— Ostavio je devojkicu?

— Ne, nije. Pretpostavljam da je mislio kako ponovo ima posla sa običnim ljudskim bićem s kojim će lako izaći nakraj. Gurnuo je u stranu tek kada je ugledao katana u mojoj ruci, a najjezivije od svega bilo je kada su mu oči blesnule zelenim plamenom!

— Ali je ipak najpre pokušao da pobegne, zar ne?

— Da. Zavrtlao sam šuriken za njim, ciljajući u butinu, jer sam želeo samo da ga zaustavim. Ovo sad mi nećeš verovati: odbio je šuriken šakom kao da tera običnog komarca i ustremio se prema vodi!

Devojkica se strese od iznenadne jeze i obavi rukama naga ramena, privlačeći kolena uz grudni.

Ninda nastavi da govori, pogleda uprtog prema horizontu, kao da odgovor na pitanja koja postavljaju sam sebi očekuje od beskrajnog okeana na drugoj strani prozorskog okna...

— Fantastično je brz — reče.

— Za malo je nedostajalo pa da mu čak ni ruku ne dokačim vrhom katana. Kamenčići i pesak leteli su kao vodoskok oko njegovih nogu dok je jurio kroz plićak. Obala je strma na tom mestu; odbacio se sa obe noge i nestao u dubini, a da nije pustio ni glasa...

— Iako si mu odsekao ruku? Neverovatno!

— Da, neverovatno. Mislim da me je to i sprečilo da ne jurnem za njim; po onome kako je skočio videlo se da se u vodi snalazi isto onako dobro kao na suvom.

— Možda... možda je iskrvario, Les?

— Ne verujem. Čuo sam kako pljuska na površini vode kada je izronio; zamasi su mu bili snažni, kao da se baš ništa nije dogodilo. Da, još nešto...

— Još nešto? Les, ako nastaviš da pričaš, poverovaću onim budalama iz »Klariona«!

Ninda sleže ramenima.

— A ko zna? Njihova teorija o letećim tanjirima i poseti iz svemira bar obuhvata sve činjenice...

— Nadljudi iz svemira? Nagi divovi koj su prešli stotine svetlosnih godina da bi potražili seksualno pražnjenje na planeti Soltri? Ma hajde, Les! Stvar je suviše ozbiljna da bismo uopšte smeli da razmišljamo u tom pravcu!

— Bojim se da je tako, devojčice. Međutim, bio iz svemira ili ne, naš džinovski poznanik izronio je prvi put na najmanje stotinu jardi od obale!

— Stotinu jardi? Sa odsečenom rukom?

— Najmanje stotinu. Čuo sam ga, ali je ipak bio suviše tih da bih mogao preciznije odrediti rastojanje...

— Oh, Les...

Prišao joj i obuhvatio lice devojke moćnim šakama, a ona se kao mačka privila uz njega.

— Želiš li da čuješ još nešto, devojčice?

— Ne... ali moram da znam sve, ako želimo da dođemo do rešenja ove zagonetke.

— Ovo svakako moraš da znaš... Uspeo sam bolje da pogledam odsečenu ruku tek sledećeg jutra. Policajci su bili tu, pa nisam imao dovoljno vremena za detaljan pregled, ali sam ipak zapazio nešto važno...

— Pusti me da pogađam: žuljevi na šaci odaju da mnogo vežba sa oružjem, zar ne?

— Da, tako je. Mislim da se mogu smatrati srećnim što nije imao oružja kod sebe.

— Da... nisi mogao ni u snu očekivati tako moćnog protivnika... ali ćeš ubuduće biti mnogo oprezniji, obećaj mi!

— Obećavam... pod jednim uslovom!

— Ucenjivaču! — optuži ga ona sa osmehom. Izdigla se da ga poljubi, a vrh jedne čvrste dojke nađe se u šaci muškarca.

— A ti se služiš svojim telom da bi me dekoncentrisala! — uzvratila Lesli optužbom. — Ipak, ovo moraš čuti... mnogo je ozbiljnije nego slučaj sa džinovskim ljubavnikom!

— Ne želim da čujem... ali mi reci...

— Reč »ninda« suviše često se pominje u ovom slučaju,

devojčice. To je ono što me za-
brinja.

— Misliš, da li su doznali da
jedan ninda operiše po Zapad-
noj obali? Vašita ti je već odgo-
vorio na to, zar ne?

— Jednim delom. Iza mene
ostaju tragovi, priznajem... ali
je potrebna specijalna obuka da
bi se ti tragovi uopšte mogli
pročitati.

— Japan je sve bliži, Les...
sve više ljudi zna za ninde. A
i Holivud je pripomogao, je li
tako? Seti se samo koliko je fil-
mova snimljeno o toj temi!

— Ta me ideja i plaši... Reci
mi, da li ovo što ću ti reći zvu-
či uverljivije od priče o došlja-
cima iz svemira: neko je neka-
ko pronašao način da stvara di-
vove i potom još odlučio da od
njih načini i prave mašine za
ubijanje...

— Hmm...

— Nije baš sasvim šašavo, a?
Taj neko je doznao da su, što
se plemenite veštine ubijanja
tiče, ninde još uvek nenadmaš-
ni, uprkos žestokoj konkuren-
ciji.

— Ali bi se taj neko najpre
raspitivao u Japanu, a ne ovde,
Les!

— Sasvim tačno. Raspitivao
se u Japanu i doznao da nije-
dan ninda nema nameru da oda
svoje tajne. Ni za kakav novac.

— Les... onda je sigurno ne-
kako otkrio da je u školi sense-

ija Tanake jedan mladić iz Ame-
rike postao ninda!

— Morao je otkriti. Puno lju-
di u Japanu zna za to. Desetak,
možda svih petnaest...

Devojka uzdrhta još jednom.
Nežno je pomilovao da malo
razbije njen strah.

— Još nešto je neobično u toj
priči, Les — reče Sumiko tiho.

— Henesijeve sumnje...

— Da — odgovori zamišljeno
ninda. — Bojim se da je poruč-
nik ovoga puta na dobrom tra-
gu. Taj neko ko proizvodi divo-
ve radi za armiju SAD... Ili
jednostavno za svoje potrebe,
koristeći ono što je doznao ra-
deći za vladu...

— Alamida — tiho reče de-
vojka.

— Šta?

— Sećaš se kako sam uspe-
la da provalim u kompjuter
FBI u onom slučaju sa trgovci-
ma oružja iz Sakramenta. Tada
sam naletela na jednu datoteku
pod šifrom »GENALAM« u ko-
ju nisam umela da uđem...

— Ne shvatam...

— Genetika i Alamida, zar
ne? GEN-ALAM!

— Tako je, do đavola! Gene-
tski inženjering! A na tom đav-
olskom ostrvu toliko je tajan-
stvenih zgrada da verujem ka-
ko čak ni sam Predsednik ne
zna šta se sve tamo događa...

Pogledala ga je, a u krupnim
očima ponovo se ogledao strah.
Alamida je ostrvo južno od mo

sta Bej Bridž koji San Francisko spaja sa Ouklendom. Na njemu je grad Alamida, ali i velike vojne i pomorske baze, pravi mravinjak uniformisanih ljudi koji se, bezbedno zaštićeni preprekama, ogradama i naoružanim stražarima, bave ko zna kakvim zagonetnim poslovima.

— Ta ideja nije loša — reče ninda. — Naš džin mogao je doplivati čak do Tiburona u potrazi za ženom. Pretpostavljam da je tražio mračne delove obale, plašeći se osvetljenog gradskog jezgra.

— Da li se mogao i vratiti, Les?

— Možda. Ako poznaje trik kontrole nad autonomnim nervnim sistemom, tako da uspe da zaustavi masivno krvarenje...

— Ako neko pokušava da načini super-ubice od divova, onda će ih naučiti svim mogućim trikovima — reče devojkina sumornog lica. — Taj koji si pomenuo dolazi iz Indije... a jo gi svoje tajne ne čuvaju tako brižljivo kao ninde!

Lesli se odvojila od nje i ponovo priđe prozoru. Znala je da mora čutati neko vreme, već po položaju njegovih ramena. Sada napeto razmišlja o zadatom problemu; za koji minut okreneće se, osmehnuti, i reći joj šta je zaključio...

Ninda se okreće i osmehnu.

— Devojčice, bojim se da imam jedan neugodan posao za tebe!

— Jako neugodan ili samo neugodan?

— Samo neugodan. Želim da od poručnika Henesija izvučeš sve što zna o ljudima koji su prodrli u bolnicu i onima ubijenim na obali. Istraga je do sada završena, pretpostavljam; možda policija zna nešto što će nam pomoći da uđemo u trag njihovim poslodavcima.

Devojka se nasmeja.

— Suvviše dobro te poznajem, Lesli Eldridže! Takve poslove do sada si obično obavljao sam...

— Zašto? Misliš da nisi u stanju da doznaš ono što želim?

— Naprotiv. Pitam se samo čime ćete se ti i Tabasko Pit baviti u međuvremenu?

— Mi... mi idemo u jednu ponoćnu posetu...

— Ostrvo Alamida, zar ne?

— Da. Ostrvo Alamida...

*
* *

Alvin Tofler je u pravu. Ovo naše doba s punim pravom sme mo nazvati vremenom informatičke revolucije.

To će vam potvrditi čak i oni koji proučavaju zločin na Zapadnoj obali. Kao da se od čuvene Silikonske doline šire neuhvatljive vibracije koje ši-

rom Kalifornije deluju na mozgove ljudi, čineći ih svesnim značaja koje informacije imaju...

Droga je skupa i oni koji je prodaju odlično zarađuju. Skupo je i oružje na ilegalnom tržištu, skupe su i sve druge neuobičajene usluge, od ženskog ili muškog društva za jednu noć do ubistva, običnog ili na nekaj spektakularan način.

Informacije su ipak najskuplje i oni koji njima raspolažu određuju cenu po kriterijumu da nije previsoka nijedna cifra koju je kupac spreman da plati. Popusta nema, a obično ni mnogo pogađanja, jer se prodavac rukovodi dobrim stariim trgovačkim principom da dobra roba uvek nađe svog kupca...

Takvim ne baš ugodnim mišlima bavio se Tabasko Pit, ispijajući treću visoku čašu ledenog piva pred jednim od onih prijatnih malih lokala na Ribarskom keju. Sunce je danas ponovo grejalo svom snagom i niski stočići pod suncobranima bili su puni dobro raspoloženih gostiju.

Svežanj fotografija velikog formata u velikom žutom kovertu od manile ležao je na stolu pred njim. Cerio se u sebi, pitajući se šta bi ljudi oko njega pomislili kada bi znali da je pola sata ranije za koverat i njegovu sadržinu platio

tačno pet hiljada dolara u stariim novčanicama od pet, deset i dvadeset dolara. Puna papirna kesa iz obližnje prodavnice voća, ali je Toto Manfredi, prodavac informacija, zahtevao da mu se novac preda isključivo na taj način.

Vitka, dugonoga konobarica još jednom mu se osmehnu u prolazu i Tabasko joj dade znak da donese još jedno pivo. Sa uživanjem je pratio pogledom kako joj se kukovi njišu pod uskom suknjom. Ovoga puta mogla bi da se sagne malo više kada mu bude stavljala čašu na sto; s malo sreće, možda će bar na trenutak moći da se divi krupnim i punim grudima u izrezu bluze...

Hmmm... čudno je što Lesli još ne dolazi. Njegova zakašnjenja đavolski su retka, ali uvek ima jak razlog za njih.

Tabasko pređe pogledom po najbližoj okolini. Još jedna veština naučena u ovim godinama druženja sa jednim japanskim nindom.

»Svako mesto«, govorio je, »ima svoju atmosferu, svoj uobičajeni izgled... Ako pokušavaš da uočiš svaki detalj u okolini, tvoj mozak će samo napraviti zbrku od gomile detalja. Jedan pogled je dovoljan; ako nešto nije u redu, ta stvar bi odmah morala da se izdvoji iz slike na kakvu si navikao...«

Ne sada mu ništa posebno ne privlači pogled... sem možda lepih grudi riđokose konobarice...

— Vaše pivo, mister!

Bacio je novčanicu na sto pred sebe i osmehnuo se. Priljav trik; devojka se mora propisno sagnuti i stegnuti ako želi da dohvati novac.

Nije oklevala da to učini. Štaviše, gledala ga je pravo u oči i jednom obliznula sočne, pune usne.

— Dopada vam se to što vidite, mister? — reče riđokosa tiho, promuklim glasom.

— Divne su! — isceri se Pit.

— A naročito leva!

Trgla se i uspravila, skupljajući obrve.

— Šta ste rekli?

— Ništa, mala. Hirurg koji ti je radio oko grudi nije se još dovoljno izvežbao. Kusur, molim... ta novčanica što je gužvaš u ruci вреди dvadeset dolara!

Nasmeja se, kupeći sitninu sa stola. Otišla je gnevna, ali joj tako i treba. Devojke nikako da shvate da su pravim muškarcima draže grudi koje izgledaju prirodno, pa makar i ne bile savršenih oblika i čvrstoće. Samo jednom je dotakao one sve češće silikonske balone i nije imao želje da to iskustvo ponovi.

A Leslija još uvek nema, do đavola!

Ispružio je noge i smsetio se udobnije. Prokletstvo, možda ipak nije trebalo da bude onako drzak sa riđokosom... ako Lesli uskoro ne stigne, moraće da naruči još jedno pivo, a ovoga puta ono sigurno neće imati onu temperaturu koju dobro australijsko pivo mora da ima da bi dobilo punoću ukusa...

Mladić u šarenoj havajskoj košulji zevao je unaokolo, prevlačeći se između stolova. Čak i da nije imao foto-aparat okanjen oko vrata, sa milju rastojanja bi se videlo da je turista iz Vajominga ili Minesote u uzaludnom pokušaju da se ponaša kao svetski čovek.

Spotakao se, naravno, o Pitov sto, tako da je Tabasko tek u poslednjem trenutku uspeo da uhvati čašu i spreči da se pivo prolije po kovertu od manile.

— Oh... oprostite...

— Prokletstvo, čoveče, zašto ne...?

Pit ne dospe da dovrši rečenicu. Neko drugi, takođe u šarenoj havajskoj košulji, prišao mu je neopaženo s leđa, seo na slobodnu stolicu i gurnuo cev pištolja Tabasku u rebra.

— Sedi, Merf — reče nemarno čovek sa pištoljem svom prijatelju. — Sve je u redu, ništa se nije dogodilo hartijama našeg prijatelja...

Pit se isceri, ali opsova u sebi. Prokletstvo, ta dva dripca

namagarčila su ga kao početnika!

Iskosa je pogledao u pištolj skriven pod stolnjakom i položio šaku na koverat.

— Skloni to gvožđe iz mojih rebara, prijatelju — progundā. — Alergičan sam na stvari koje mogu i da opale!

— Onda budi miran — posavetova ga revolveraš. — Merfi u ovom pištolju imaju zarezan vrh; ako mi gurneš lakat, creva bi ti mogla izleteti na leđa... zajedno sa svim onim pivom koje si ulio u sebe. A to bi bila baš šteta, zar ne?

— Velika šteta — složi se Tabasko. — Gospodo, šta mogu da učinim za vas?

— Merfi i Petrofski — reče drugi čovek. — Mormarička obaveštajna služba. — Zanima nas taj tvoj koverat, prijatelju.

— Pa?

— Pa ništa. Nas dvojica smo užasno radoznali ljudi, znaš. Dali bismo ni sam ne znam šta da malo zavirimo u njega.

— Je li? — nasmeja se Tabasko. — Imate li nešto protiv da naručim još jedno pivo?

— Hmmm... ako će ti to pomoći da se odlučiš da nam pomogneš, samo napred. Čak ćemo ti i platiti to pivo, prijatelju!

— Ja vam nisam prijatelj! — zareža Tabasko, dižući ruku. — Ne mogu ni biti prijatelj sa prokletim njuškalima!

Trgli su se i začuđeno ga pogledali, iznenađeni naglim izlivom besa. Nijednom od njih nije palo na pamet da im Tabasko Pit uzvraća istom merom i da će naleteti na isti trik kao i on maločas...

Lesli se približavao kroz bučnu gomilu i Pit je podigao ruku da bi privukao pre svega njegovu pažnju, iako je bio siguran kako njegov prijatelj već zna da nešto nije u redu. U međuvremenu, mora privući na sebe svu pažnju dvojice obaveštajaca i dati Lesliju priliku da im se približi.

— Polako, polako! — nervozno reče Petrofski, pojačavajući pritisak pištoljem u Pitov trbuh. — Mi samo radimo svoj posao, prijatelju, i ne očekujemo od tebe da ti se dopadamo!

— U redu, onda — sleže Tabasko ramenima. — Zanima vas koverat, a? Do đavola, kako ste namirisali šta je u njemu?

— To je duga priča! — iskezi se Merfi, zadovoljno gladeći ćelu. — Čoveče, morao si pretpostaviti da se Ujka-Samu neće dopasti kada neko prodaje snimke iz vazduha jedne od njegovih najbolje čuvanih pomorskih baza!

Pit ne odvoji pogled od Merfijevih očiju. Još samo korak i ninda će se naći kraj stola, a onda...

— Hej, Pite! Čoveče, šta se događa s tobom, nisam te video godinama!

Oba obaveštajca podskočila su na svojim mestima kada je Lesli bučno progovorio iza njih. Pit se naježi na pomisao o onome što će se dogoditi ako se prst Petrofskog zgrči na obaraču.

— Ufff! — bučno uzdahnu. — Slušaj... ovaj...

Ninda je već sedeo na četvrtoj stolici, Pitu uz levi lakat, sav blistajući od prostodušnog oduševljenja. Nagnuo se preko stola da bi potapšao Tabaska po šaci oslonjenoj o koverat od manile.

— Još uvek pišeš pesme, kako vidim? Kada ćeš se jednom otarasiti navike da ih vučeš okolo u tim smešnim kovertima? Šta je sa tobom, do đavola? Ne raduješ se što me vidiš? Ili...?

Naglo je začutao i prvi put pažljivije pogledao dvojicu ljudi za stolom. Vešto odgumljen izraz lica, naravno; još dok im je prilazio, sasvim tačno je procenio situaciju i znao čak i šta može očekivati od dvojice nepoznatih ako dođe do gužve.

— Naišao sam u pogrešno vre me, izgleda? — reče Lesli vrlo tiho. — Pite, šta se ovde događa?

Merfi se isceri i levom rukom pokaza prema desnoj spuštenoj pod sto.

— Nas dvojica smo iz mornaričke obaveštajne službe, mister — reče. — Imamo razloga da sumnjamo da vaš prijatelj poseduje materijal koji je vojna tajna. A ovo što držim dole, mister, zove se pištolj... i upe- ren vam je pravo u trbuh!

— Šta?

Zapanjenog lica, ninda se malo saže da zaviri pod sto.

— Boga mu! — prostenja. Dasa stvarno ima pucu, čoveče!

Pit se trže. Svi pogledi bili su skoncentrisani na komično lice njegovog prijatelja, u trenutku kada je Tabasko osetio lak dodir po dlanu koji je i dalje držao na žutom kovertu.

— Ma ne! — reče Lesli, odmahujući glavom. — To mora da je neka šala. Pite, čoveče, reci mi da je to samo šala!

— Uhhh... pa...

— Na žalost, nije šala, mister — sleže Petrofski ramenima. — Vaš prijatelj je maločas kupio snimke načinjene iz vazduha nad pomorskom bazom u Alamidi. Ti snimci još uvek su u kovertu u kojem ih je i dobio, kao što vidite!

— Gluposti! — reče Lesli odlučno. — Pite, pokaži ljudima šta imaš u tom kovertu! Za koji minut, svi ćemo se zajedno smeјati ovom glupom nesporezumu!

»Pa on je lud!«, prolete Tabasku kroz glavu. »Koverat je pun

fotografija i nikako ne smem priznati da pripada meni, inače...»

— Samo napred! — nasmeja se Petrofski. — Nema tu nikakvog nesporazuma, prijatelju!

Leslijev pogled bio je odlučan i Tabasko duboko uzdahnu. Otvarajući koverat...

Petrofski ispusti iz grla zvuk nalik kvocanju iznenađene kokoške. Merfi ne reče ništa, ali mu je lice izgledalo kao klasična studija bezgraničnog čuđenja.

Ni Pitovo lice, međutim, nije izgledalo ništa bolje dok je u rukama prevrtao tabake jeftine hartije sa linijama, ispisanе ljubičastim mastilom i krupnim, dečjim rukopisom!

Stežući usta, kao čovek koji se plaši da će morati da proguta lek neprijatnog ukusa, Petrofski ščepa listove i zagleda se u njih. Kada je podigao pogled, lice mu je bilo crveno kao cvekla.

— Pesme, Merfi! — reče prigušenim glasom. — Proklete, odvratne, početničke škrabatorske pesme! Poezija, boga mu!

— Poezija? — ponovi Merfi jedva čujno. — Siguran si?

— Pogledaj sam! — proste nja drugi čovek, vraćajući pištolj pod sako. — Pesme! Neka sam proklet!

— Polako, polako! — dobaci Lesli ozbiljnog lica. — Vas dvo-

jica niste stručni kritičari da biste smeli tako govoriti o poeziji mog prijatelja!

— Do đavola i ti i on! — procedi Merfi, bacajući zgužvane listove na sto. — Idemo, Petrofski!

Pit je gledao kako odlaze. tresući glavama, sudarajući se sa prolaznicima i preprekama na putu kao da su slepi. Lesli se nasmeja izrazu njegovog lica.

— Žao mi je, ortak — reče — ali sam si kriv... Nisam imao drugog izbora!

— Manfredi! — prostenja Tabasko gnevno. — Ta propalica mi je poturila bezvrednu hartiju umesto...

— Hej! — zaurla neko dubokim glasom Pitu iza leđa. — Kakve su sad ovo gluposti? Gde je moj prokleti rukopis?

Tabasko se lagano osvrte. Bradonja duge umašćene kose bujio je u glatki papir fotografija koje veoma malo govore nevičnom oku!

— Samo trenutak! — reče, grabeći hartije sa svog stola. — Ovo tražiš?

— Do đavola, moj rukopis! Kako...?

— Ne znam kako — pokajnički reče Tabasko grabeći fotografije iz bradonjine ruke. — Izvini, ovo pripada meni...!

drugi put da bolje čuvaš svoje remek-delo!

*
* *

— Ne! — odmahnu Tabasko glavom. — Samo uzalud gubiš vreme... ne možeš me ubediti!

Lesli zastade na trenutak pre nego što je na glavu navukao masku od crne svile.

— Dobro, šta se onda dogodilo? — nasmeja se.

— Ne znam. Ali nisi mogao izvući fotografije iz koverta koji sam ja sve vreme držao pritisnut šakom na stolu... a ni ona dvojica lešinara nisu ga ispuštala iz vida!

— Izvukao sam ih, Pite, gurnuo bradonji u džep i vratio u koverat njegove žvrljotine. Do đavola, zar nikada nisi u cirkusu gledao nekog iluzionistu?

— Jesam tvrdoglavo odvrati Tabasko. — Ali nijedan iluzionista ovo ne bi mogao izvesti. Zato što je to nemoguće izvesti. Tačka. Ne želim više ni da mislim o tom kovertu, ortak, razumeš!

— U redu, u redu — sleže i nnda ramenima, dovršavajući svoje pripreme za noćni poduhvat. — Nećemo više o tome, kad već insistiraš... Samo, seti se da postoje stvari koje se ne vide i koje mogu postati veoma opasne!

— Kao mađioničarski trikovi! — frknu Pit uvređeno. — Nisam ni čuo šta si rekao, ortak, razumeš! Nisam čuo!

Njih dvojica krili su se u jednom od uskih zatona ostrva Jerba Buena, komada kopna o koji se oslanja most sagrađen između San Franciska i Ouklend. Kolone vozila tutnje duž mosta dvadeset četiri časa dnevno, ali pešaka nema. I da ih ima, nikom od njih verovatno ne bi palo na pamet da se nagne preko ograde i pogleda šta se događa među stenama nad površinom Zaliva.

Severni rt ostrva Alamida je udaljen od ovog mesta nešto više od dve milje preko otvorene vode. Nikakav problem za dva dobra plivača; bar dok ne stignu do same obale, na ovoj strani zaštićene ogradom od bodljikave žice načičkanom senzorima, duž koje vijuga staza za stražare. I reflektori su tu, ali se retko koriste; čak i uvek drski delfini naučili su da je opasno približiti se ovom delu obale.

— Spreman, Pite?

— Aha. Idemo?

Skliznuli su bešumno u vodu i zaplivali, bez posebne žurbe. Ove noći čeka ih mnogo iskušenja i nema razloga da troše energiju da bi do svog cilja stigli deset ili petnaest minuta ranije.

Svakako, u samu bazu daleko lakše moglo se prodreti sa kopna, iz pravca grada Alamide, ali bi potom morali da prođu po dužini čitav kompleks baza, rizikujući da se sretnu sa različitim stražarima i patrolama.

Mesto koje je ninda izdvojio proučavajući snimke iz vazduha nalazilo se kod severnog rta, što znači da će kopnom morati da pređu svega nekoliko stotina jardi i savladaju jednu jedinu žičanu prepreku, zaobilažeći stražare kojima se već mesecima nije dogodilo ništa što bi razbilo monotoniju mirnodopskog stražarčenja.

Kako se odlučio upravo za to mesto između desetak kvadratnih milja podjednako zagonebnih građevina i instalacija?

Pažnju su mu najpre privukli sportski tereni izgrađeni u delu ostrva odvojenim od ostatka baze posebnim betonskim zidom visokim dvadeset stopa. Zid je u polukrugu obavijao prostor sa jednom jedinom niskom zgradom, iz koje se moglo sići do stenovite obale, zaštićene i ovde samo dvostrukim nizom bodljikave žice.

Stene na obali stoje tako da se sportski tereni ne mogu videti ni sa površine vode, iako bi mesto bliže zgradi bilo mnogo pogodnije za njihovu izgradnju...

Ekipu koja vežba na tim terenima treba, dakle, zakloniti od radoznalih pogleda. Činjenica broj jedan...

Činjenica broj dva učvrstila je nindu u verovanju da nije pogrešio. Za nju je bio zaslužan Toto Manfredi, jer su njegove fotografije bile odista prvorazredne.

Mogle su se, recimo, povećavati gotovo do beskonačnosti. Što ovoga puta nije bilo potrebno...

Sumiko je radila na tome, sa pravom japanskom strpljivošću, iako joj je u žilama tekao samo delić krvi tog naroda. Otisci po uskom rubu peska duž obale prvi su privukli njenu pažnju, ali oni nisu bili dovoljno jasni, isprani plimom od prethodne noći.

Zato su otisci džinovskih stopa u sitnom pesku jame za skok udalj bili savršeni. Nije bilo teško izračunati da pripadaju biću visokom oko deset stopa, sposobnom da jednim skokom prenese svoje džinovsko telo preko rastojanja od dobrih dvanaest jardi...

Pit je samo tiho zviznuo kad su mu pokazali fotografiju.

— Nadam se — rekla je Sumiko — da je ovo dovoljno upozorenje za tvoju usijanu glavu, Pite...

— Hmnm... hoćeš da kažeš da bi jedan od tih dečaka mo-

gao da me zgazi, a da to i ne primeti?

— Pa... pretpostavljam da bi te primetio...

— I ipak zgazio?

— Da. Čuo si Lesliejev opis, Pite... Ti divovi su opasniji od zvečarki!

Pit se prezrivo iscrerio, ali je Sumiko znala da će dugo razmišljati o njenim rečima, možda i zato što još uvek nije sreo protivnika sposobnog da ga pobedi samo golom fizičkom snagom...

Naravno da Tabasko nije mogao izbeći takve misli dok je uz nindžu plivao prema obali sa koje je nekoliko noći ranije došlo jedno od fantastično snažnih stvorenja. Možda i previše, jer se gotovo sudario sa Lesliejem kada se ovaj iznenada zaustavio i ostao da lebdi na površini vode.

— Šta je sad, do đavola?

— Tiho. Možda imaju uređaje za osluškivanje na tom čamcu...

— Kakvom čamcu? — uobličio Tabasko pitanje samo usnama, znajući da za nindžu nije nikakav problem da i u tami odgonetne njegovu poruku.

Umesto odgovora, Leslie pokazao rukom prema ostrvu.

Prošlo je nekoliko dugih minuta pre nego što je Pit uspeo da razazna nisku pokretnu senku na tamnoj pozadini kopna. Električni motor čamca radio

je praktično bešumno i Pit se zapita nemaju li ljudi koji rade sa divovima još kakvo iznenađenje, nepoznato ostatku sveta van betonskog zida...

Zaplivao je ponovo tek na Lesliejev znak. Još svega stotinak jardi do ostrva, ali će za njih utrošiti vremena koliko i za poslednju milju plivanja. Ovo je najopasniji deo puta, naravno, i moraju biti strpljivi. Bila bi prava šteta da čitav trud propadne zbog glupe neopreznosti...

Kao u onom restoranu na Ribarskom keju, proklet bio!

Tabasko oseti kako mu se čak i u vodi žari lice premazano masnom crnom smesom za kamuflažu. Da Les nije izveo onaj fantastični trik sa hartijama, ko zna šta bi se sve dogodilo!

Sledeći nindžu, ponovo je usporio kretanje kroz vodu. Moraće da rone poslednji deo puta, to je jasno. Kao što su se i dogovorili, ninda će dati znak da to učine.

Pit vidi kako se Lesliejeva maskirana glava lagano obrće na površini vode. Ninda pogledom sledi stražara koji leno hoda stazom i vreba trenutak kada treba zaroniti. On sam uvek se ponosio svojim vidom, ali je mračna masa nad vodom jedino što Pit sada može da naslu...

SADA!

Bešumno, poput delfina, ninda nestaje pod vodom. Udahnuvši, Pit zaroni za njim.

Prokletstvo, sa ovim nije računao!

Gotovo se nasmejao, ali se u poslednjem trenutku setio da nad glavom ima stopu ili dve vode. Ovo baš liči na Leslija, nema šta!

Njegovom prijatelju ponekad se dogodi da zaboravi kako je Pit ipak samo običan čovek, a ne čudesno biće kome su Japanci dali ime — ninda...

Da, to se događa. Retko, istina, ali...

Ali obično u najnezgodnijem trenutku!

Na žalost, Tabasko ne poseduje onaj osećaj za orijentacijom koji nindu ne vara ni u najboljoj tami. Dok su plivali površinom Zaliva sve je bilo u redu, jer je mogao da ga prati pogledom.

Ovo sada je nešto sasvim drugo...

»Mora da ta čuvena crna kutija ovako izgleda iznutra«, prolete Tabasku kroz glavu. »Prokletstvo, biće dobro ako uopšte pogodimo to đavolje ostrvo... jer se inače može dogoditi da izronim negde u ouklednskoj kanalizaciji!«

Ninda izroni, uz samu stenu, i potraži Pita pogledom, kajuci se što se nije odmah setio da tankim užetom veže Tabasko-

vu ruku za svoju. On bi mogao izgubiti orijentaciju i...

Čudno... Pit još ne izronjava...

Dobro je poznavao kapacitet pluća svog prijatelja. Čak i ako je toliko skrenuo sa pravca da sada pliva duž obale, morao bi izroniti da udahne, a taj šum ne bi promakao izoštranim čulima ninde...

Nešto se dogodilo... a u ovim uslovima nije se moglo dogoditi ništa dobro po Pita!

Podvodne prepreke... prepreke u koju se Pit upetljao i sada se očajnički bori da se oslobodi, dok mu pluća pucaju od naprezanja!

Lesli steže zube pod maskom. Izgledi da ga nađe na mračnom dnu manji su od jedan prema hiljadu, ali takav odnos ninde bez oklevanja prihvataju...

Zaronio je, podelivši u mišlima prostor duž dna na kvadrante sa stranicom od četiri jarda, nešto malo više nego što može dosegnuti svojim raširenim rukama.

Brzo, za ime božje! Brzo!

Noge mu rade kao parni klipovi, noseći telo kroz vodu gotovo neverovatnom brzinom, ali on oseća da to nije dovoljno brzo i ulaže i poslednji deo lič energije u te jednolične pokrete.

Kraj prvog sektora!

Natrag, prema ostrvu, po paralelnom kursu. Zar je moguće da je Pit toliko skrenuo sa pravca?

Nikada neće sebi oprostiti ako Pit...

Ne!

Ne sme čak ni misliti o tome!

»Pomisao na neuspeh«, rekao je jednom sensei Tanaka, »znači već polovinu poraza... Neka tvoj protivnik strepi i drhti, sine moj; ti u svaku borbu ulaziš znajući da ćeš pobediti!«

Da, kada je protivnik živo biće, sposobno da se plaši i strepi... Ali, šta učiniti kada imaš posla sa svirepim zakonima fizike koji kažu da je uzaludno sve ovo što činiš?

Kamen obale... Natrag, ponovo prema otvorenom moru...

Sekunde prolaze... minuti...

Da li je Pit mogao da izdrži pod vodom ovako dugo?

»Nije«, hladno kaže razum.

»Možda«, šapuće nada...

Zastao je naglo, lebdeći pod površinom vode.

Da li je to što oseća po glatkoj svili kostima...?

JESTE!

Vibracije, jedva primetne, nestale koprcanjem snažnog tela u vodi. Elastična sredina ih prenosi unaokolo, ali su one slabe, veoma slabe, i pravo je čudo što ih je ninda uopšte osetio!

Ustremio se prema dnu i jedna ruka je dotakla nešto. Kao klešta, Pitova šaka stegla se oko njegovog zglavka i povukla ga naniže...

»Ne, Pite!«, bezglasno urla ninda. »Moramo gore, ka površini i životu! Na dnu nas čeka samo smrt!«

Čak ni on se, međutim, ne može odupreti snazi samrtnika. Telo mu klizi sve niže, mozak se bori sa jednostavnim i efikasnim rešenjem koje predlaže razum...

Istrgnuti vakizaši iz opasača, odseći Pitovu ruku i osloboditi se. Zna da će mrtvi prsti još biti stegnuti oko njegovog zglavka kada izroni, ali, do đavola s tim!

Pit je ionako osuđen na smrt... mora spasavati sopstveni život!

Slobodna ruka klizi pored sa da već mirne Tabaskove noge. Da li je ovo kraj?

AH!

Žica omotana oko cevanice i stopala! Lukava podvodna zamka u koju se upetljao njegov jedini prijatelj!

Vakizaši prolazi kroz vodu kao munja, prkoseći njenom otporu. Jedan jedini pokret je dovoljan da oslobodi Pita smrtonosne zamke, a onda se ninda ustremiljuje naviše, vukući za sobom opušteno telo plavokosog džina...

Da li je već kasno? Nisu li pluća Tabasko Pita toliko ispunjena vodom da se više nikada neće pokrenuti?

Dve glave izbijaju na površinu. Sada više nema vremena ni da bude tih; najvažnije od svega je vratiti život u telo Tabasko Pita!

Samo jedan ninda sposoban je za takvo nešto: da u dubokoj vodi, bez ikakvog oslonca, uloži svu svoju snagu u snažan stisak obema rukama na Pitovu dijafragmu. Tehnika je dobro poznata, ali se upotrebljava isključivo na suvu...

Jednom... drugi put... treći...

Bez rezultata, iako mlazevi vode izlaze na Pitova usta. Još jednom, onda!

Mora da zatvori oči, jer mu je neko sa ostrva uperio zrak reflektora pravo u lice. Bio je suviše bučan, naravno. U vodi se već oseća i vibriranje električnog motora stražarskog čamca koji se približava punom brzinom!

Do đavola sa njima! Neka oni rade svoj posao, a on će svoj!

I stražar sa obale nešto viče. Budala...

Kao da neko u vodi može da digne ruke uvis dok se bori za život jednog pravog prijatelja?

Da li ti ljudi u čamcu upotrebe nešto vide? Ako nastave o-

vim kursom, pramac će ga pogoditi pravo u upotiljak!

Ali...

Srce zatreperi pod njegovom šakom. Tabasko Pit otvori sam usta i udahnu, slabašno zatevajući!

— Ovamo! — viče neko iz čamca. — Vidim ih!

Još samo jednom da Pit udahne, snažno i duboko, kako bi bio siguran da je definitivno van opasnosti.

Da, Pite! Bravo, dečko!

»Mnogo sreće«, pomislio je i naglo zaronio, pod tamni trup čamca sa koga se grabljive ruke već pružaju prema njima dvojici. »I ne brini, ortak... uskoro dolazim da te oslobodim!«

Čudno kako je sada lako ploviti pod vodom. Možda zato što je oslobođen užasne more da će biti kriv za smrt prijatelja...

Tri automatske puške metodično zasipaju površinu vode mecima u pokušaju da ga zaustave. Ne može, a da se ne nasmeje.

Smešno, zaista! Kao da te bučne igračke mogu da naškode jednom nindi?

*

* *

— U redu je, momak, otvaraj oči! Dosta je bilo izležavanja, boga mu!

Tabasko otvori oči. I njemu je bilo dosta izležavanja, jer je

budan već skoro pun sat. Samo je oprezno virio kroz kapke dok nije upoznao svoju minijaturnu zatvorsku ćeliju, pitajući se da li je negde skrivena televizijska kamera kojom ga uhode.

— Halo, Petrofski! — reče srdačno. — Ta uniforma ti lepo stoji!

— Znam Prijatelju, šta misliš da li je vreme da čujemo jednu tvoju pesmu? Celu, od početka, do blistavog kraja... Da, još nešto: mi ovde ljubitelji smo iskrene, spontane poezije, razumeš šta hoću da kažem?

— Aha... Izvini, a ko ste to »vi ovde«?

— Oni koji postavljaju pitanja — strpljivo odvrati čovek. — A ti ćeš na ta pitanja i da odgovaraš, inače...

— Inače šta?

Petrofski se glasno nasmeja.

— Slušaj, da ne bismo gubili vreme... Znamo da si sa onim tvojim prijateljem Eldridžom bio i u bolnici Lokvud...

— Ništa ne priznajem — odmahnu Tabasko glavom tako energično da se čitav ležaj zatrese po njim. — To je mogao biti neko ko samo liči na mene!

— Upravo o tome ti i govorim — isceri se Petrofski. —

— Ako se nadaš pravom sudu, sa dremljivim sudijama i advokatima koji će te skinuti sa udice, zaboravi ta sranja.

— Prokletstvo, a moja građanska prava? Ustav, čoveče?

— Čuo si šta se dogodilo maloj Simpsonovoj? — produži Petrofski kao da ga nije ni čuo.

— Recimo da jesam...

— Znam da jesi. Slušaj, momak koji je to uradio je ovde, kod nas...

— Ma nemoj? Na sigurnom lancu, nadam se?

— Vrlo sigurnom — klimnu Petrofski glavom, vadeći paklo cigareta iz džepa blistave mornaričke uniforme. — Znaš, kad mu se ona njegova batina digne, Čarli ne pravi nikakvu razliku između žena i muškaraca...

— Šališ se?

— Ne, na žalost. Imamo već jednog tehničkog narednika koji je na taj način zaradio penziju... Shvataš šta hoću da kažem?

— Uffff...

— Uf! — složi se Petrofski.

— Kao što vidiš, prijatelju, stvar je ozbiljna...

— Ti to čoveku koji je popio pola Zaliva da bi stigao ovamo? Znam da je stvar ozbiljna, Petrofski. Davolski ozbiljna. Ne ide mi u glavu jedino to da ste vi, ljudi, nekako van zakona.

— Iznad.

— Iznad? Iznad zakona?

— Mhmmm. Nisi čuo za takva mesta, prijatelju?

— Samo u vesternima.

— Onda ne čitaš dovoljno — uzdahnu Petrofski. — Ala-

mogordo je bio jedno takvo meso, na primer. Atol Bikini... gde god se isprobava nešto što je vrlo tajno i vrlo opasno.

— A to je, ovoga puta, Čarli Iks, je li?

— Tačno. I ne samo Čarli, znaš; tu su još i Adam, Beni, Don, Elvin... čitava abeceda do Sajmona.

— Devetnaest — hitro izračuna Tabasko. — Šta je sa ostatkom abecede?

— Nije bitno — odmahnu Petrofski glavom. — Dakle, možemo li konačno da pređemo na stvar? Cela priča, sećaš se?

— Od početka?

— Od samog početka, prijatelju. Ja imam dobro pamćenje.

Tabasko uzdahnu, namesti se udobnije na ležaju i zevnu.

— Dakle — počeo — rodio sam se u nekoj udžerici ispod Rašnihila. Tako su mi bar ispričali, jer, kad sam se rodio, bio sam vrlo mali, pa se ničega ne sećam...

Petrofski je, međutim, bio od onih koje je priroda, izgleda, obdarila beskonačnim strpljenjem. Samo se iscerio i zapalio novu cigaretu, slušajući bez komentara Pitovu komplikovanu priču.

— Ako si se zadovoljio — reče iznenada pet ili šest minuta kasnije — da postavim jedno pravo pitanje?

— Sva su pitanja prava — filozofski reče Tabasko Pit. —

— Problem je naći prave odgovore!

— Ninda, prijatelju.

— Da, pa šta?

— Da li je tvoj prijatelj Eldridž ninda?

— Eldridž? Zar on tebi liči na Japanca?

— Zamajavaš me, znaš. Već smo otkrili da je pre nekih deset ili dvanaest godina izvesni Tanaka, učitelj ninducua, prekršio stroga pravila i primio u svoju školu mladića iz Amerike. Da li je tvoj prijatelj taj čovek?

— A zašto ne bi pitao njega?

— predloži Tabasko. — Ja ne govorim o glupostima svojih prijatelja.

Petrofski uzdahnu i dohvati voki-toki okačen o opasač.

— Parker? — reče u mikrofona. — Koji je od naših pitomaca trenutno raspoložen za malo seksa?... Znam da su svi, do đavola, ali ko ti je sad najzgodniji?... O keji, ja ću dovesti jednog zgodnog dečaka da se Fredi zabavi...

Isključio je voki-toki i osmehnuo se Pitu.

— Fredi, u stvari, nije loš — reče. — Jedan od pitomijih, znaš.

— Baš ti hvala — strese se Tabasko. — Slušaj, gde bih ovde mogao na brizinu da se istuširam? Mislim, želeo bih da Fredi bude zadovoljan uslugom...

— Ne moraš se truditi — osmehnu se Petrovski. — Naši patuljci nisu veliki ljubitelji vode. Koristimo vatrogasni šmrk kad želimo da ih operemo.

— Praktično — Tabasko ustađe i proteže se. — Hoćemo li? Mislim da postajem nestrpjiv!

Petrofski se odmače na bezbedno rastojanje, polažući ruku na futrolu pištolja. U njegovim očima, međutim, Pit primeti zračak divljenja.

— Nemoj da ti neke gluposti padnu na pamet — upozori Petrofski. — Brz sam sa ovim gvožđem, to već znaš!

— Pa da razočaram Fredija? Ne pada mi na pamet, čoveče!

— Dobro blefiraš — priznade drugi čovek. — Videćemo kako ćeš se ponašati kad ugledaš naše patuljke izbliza...

— Stvarno, zašto ih zoveš patuljcima, Petrofski?

— Naša interna šala, ovde u bazi... Hajde, pođi ispred mene, lepo i polako... U stvari, dok su sasvim mladi, izgledaju baš smešno, kao patuljci iz crtanih filmova.

Tabasko lagano pođe dugim hodnikom. Sudeći po položaju, on se pružao čitavom dužinom zgrade koju je video na fotografijama, a u smeru kojim ga sada vodi Petrofski nalazi se stepenište kojim se može sići u suteren.

Krici su se začuli kada se našao negde oko polovine hodnika. Prošli su ga žmarci, ali nije pokazao svoj strah nijednim gestom, iako još ni sam nije znao kako će se ponašati kada ga puste u kavez ili ćeliju jednog od tih čudovišta...

— Patuljci su danas nešto nervozni, Petrofski? — dobaci nemarno, preko ramena.

— Ne više nego obično. To je jedini način na koji se međusobno sporazumevaju... iako još nikom nije uspelo da za ove četiri godine odgonetne šta koji urlik znači.

— Četiri godine? A gde ste ih krili pre toga?

— Nigde — glasio je odgovor. — Ovde su se rodili... ako je to prava reč... Niko od njih nije stupio nogom van baze, sem Čarlija... a i on se vratio brže nego što je otišao, ha-ha-ha!

— Čekaj malo, do đavola! — zastade Tabasko. — Tvoji džinovci imaju samo po četiri godine?

— Tri i po do četiri, da budem precizniji. Nisu svi u isto vreme došli na svet, znaš.

— Lažeš, Petrofski! Lažeš kao pas!

— A zašto bih te lagao, do đavola? Ti ionako... Hajde, kreni već jednom, ne možemo sedeti ceo dan u ovom prokletom hodniku!

— Baš si ljubazan, Petrofski — isceri se Tabasko obaveštaj-

cu u lice. — Na vrlo suptilan način si me obavestio kako sa ovog ostrva neću izaći živ!

— A šta si drugo, do đavola, očekivao? Odlikovanje? Sliku na naslovnoj strani? Hajde, kreći već jednom!

Pit sleže ramenima i načini pokret kao da će produžiti hodnikom. Ono što mu je Petrofski sada rekao, naslućivao je od trenutka kada je obaveštajac ne hajno počeo da mu poverava tajne ovog mesta, potpuno siguran da neće moći nikom da ih oda...

Znao je da će Lesli doći da ga oslobodi, ali nije imao nerava da strpljivo čeka taj trenutak. Mora učiniti sve da se izvuče iz ove smrtonosne zamke, po nekim elementima gore i strašnije od one koja ga je pret hodne noći zamalo ubila.

Pokret unapred bio je samo finta. Odbacivši se jednom nogom od betonskog poda, Tabasko se baci prema Petrofskom, leteći negde u visini kolena protivnika.

Lesli mu je pokazao taj trik, jedan od jednostavnijih u arsenalu ninducia. Ako protivnik ima spreman pištolj u ruci, jedino na ovaj način može se ukloniti sa putanje ispaljenog metka; za drugi hitac nema vremena, jer silina naleta i udarac ispod težišta moraju odbaciti protivnika unazad...

Samo... izgleda da je i Petrofski negde naučio taj trik!

Odskočio je u stranu hitro i elastično, na vrhovima prstiju, kao da je nekada uzimao časove baleta. Cev pištolja spusti se naniže, prema Pitovom razočaranom licu.

Tabasko se dočeka na kolena i ruke; skok mu je bio prekratak da bi dosegao do opreznog protivnika.

— Ustani — reče Petrofski bez ljutnje. — Samo praviš budalu od sebe...

— Vredelo je pokušati — protestnja Tabasko, masirajući povređeno koleno. — Hej, pa ti si dobar, sasvim dobar, Petrofski!

— Ovaj posao ne trpi ni trenutak opuštanja — sleže drugi čovek ramenima. — Strogo kontrolišemo patuljke, ali oni uvek smisle nešto novo da nas iznenade.

— Oni su inteligentni? Ili ste vi, momci, gluplji od proseka. Zašto onda ne govore, do đavola!

— Mozak nema veze s tim, kažu. Izgleda da se kosti loba nje razvijaju tako da je donja vilica nedovoljno pokretna, pa jezik nema dovoljno prostora u usnoj duplji.

— A umeju li da čitaju i pišu, do đavola?

Po prvi put Petrofski pokazao tračak zanimanja u očima.

— Hmm... izgleda da to nikom nije palo na pamet da ih

tome nauči... Moraću da razgovaram sa pukovnikom.

— Pukovnik? Pukovnik Sater?

— Ne. Nemamo nikakvog Satera ovde. Ovaj se zove Bejli...

Tabasko još jednom zastade, na korak od betonskih stepenica kojima se silazilo u podzemlje. Na ovom mestu, krici su se bolje čuli i neki čudni akustički fenomen davao im je prizvuk kao da šumovi dolaze iz pakla, ispod nogu dvojice ljudi.

— Pukovnik Lorens H. Bejli! — reče. — On je sada ovde? Ma nemoj mi reći!

— Zna se?

Tabasko Pit odsutno klimnu glavom, stavljajući stopalo na prvi stepenik...

Lorens H. Bejli... tada samo kapetan u pokretnoj pukovskoj hirurškoj ekipi...

Pokretnoj samo po imenu, naravno; više od osam meseci ceo puk čuči u blatu oko Da Nanga, gde mine od 120 milimetara stižu mnogo redovnije nego pisma od kuće i gde još nijedna noć nije prošla bez napada one šašave žute kopiladi koja više voli da ratuje nego da spava...

Kapetan Bejli ima puno posla, ali uvek stiže i da učestvuje u ispitivanju zarobljenika. Sa spremnim skalpelom, naravno; priča se da komandant nije posebno oduševljen Bejljevim

metodama, ali priznaje da su efikasne, a to je najvažnije u ovom prljavom malom ratu!

Bejli je ostao u armiji i kada se rat završio i Pit se nejasno sećao priče o skandalu zbog kojeg je trebalo da mu se sudi. Mora da je stvar nekako zataškana, čim tog ludaka ponovo nalazi na ovako odgovornom mestu!

— Evo — reče Petrofski iza Pitovih leđa — ovde držimo naše patuljke kada nisu na obuci...

Krici su prestali kada je Pit otvorio čelična vrata suterena. Dva niza svetlozelenih tigrovskih očiju zaustaviše se na pri-došlici.

Kavezi od debelih čeličnih šipki, ali su ponegde neke od njih već opasno savijene. U njima ogromne, dlakave nage figure koje su pre životinjske nego ljudske...

— Halo, momci! — kaže Pit zvonkim glasom. — Zovem se Tabasko Pit i jako mi je drago što smo se upoznali!

Nema odgovora. I ne očekuje ga, uostalom...

— Dakle? — tiho govori Petrofski iza njega. — Predomislio si se?

— Ma ne. Kaži mi, koji je od njih Fredi?

Petrofski pokaza glavom. Ni je, zapravo, ni bilo previše teško pogoditi...

Fredi je sedeo raširenih nogu na podu svog kaveza. Jedino njegove oči nisu buljile u posetioce. Bile su poluzatvorene i, možda baš zato više ljudske, dok je masturbirao, a iz otvorenih usta mu se na grudi cedi-la pljuvačka.

— Još uvek možeš da se predomisliš, znaš — tiho reče Petrofski iza nejga.

— Šta želiš da znaš, do da-voia?

— Da li je Eldridž ninda? I gde ga sada možemo naći?

Pit zausti da odgovori, a on-da se predomisli.

— Budi proklet, Petrofski! — procedi kroz zube. — Ništa nećeš doznati od mene! Nj re-ći!

Čovek se suvo osmehnu i po-diže pištolj.

Voki-toki na njegovom poja-su javi se melodičnim signalom. Ne skidajući pogleda sa Pita, Petrofski ga prinese ustima.

— Pukovnik Bejli — reče je-dan hladan, još uvek poznat glas. — Možeš ga dovesti ova-mo. Petrofski... imamo Eldri-dža!

*
* *

Čudno, ali Bejli je izgledao gotovo isto onako kakvog ga je Pit poslednji put video u Vi-jetnamu. Minus krvavi mantil, naravno, skalpel u jednoj ruci,

a u drugoj neki deo ljudskog tela, izvučen trenutak ranije iz otvorene utrobe još živog zaro-bljenika koji zapanjeno gleda oko sebe, kao da nije siguran da to što kapetan drži u ruci pripada baš njemu...

Poneka sitna bora, možda. To je sve. Oni koji ne poznaju lju-dska osećanja ponekad su pošte-đenj spoljnih manifestacija sta-renja, kažu. Kao slika Dorijana Greja, lažna do trenutka njego-ve smrti...

Bejli ga dočeka ravnodušnim pogledom. Pit nije ni očekivao da će ga pukovnik prepoznati; bilo je puno običnih vojnika u Da Nangu u to vreme, ali samo jedan kapetan Bejli.

Čitav jedan zid pukovnikovog kabineta prekrivali su monito-ri, da bi sa jednog mesta mo-gao pratiti šta se sve događa u krugu i unutar zgrade. Većina ih nije radila, ali su se mogli uključiti jednim pokretom fine Bejljeve ruke sa dugim oset-ljivim prstima.

— Ah? — reče pukovnik po-dižući pogled sa nekih hartija na stolu. — Smesti našeg gosta da negde sedne, Petrofski. El-dridž će uskoro stići...

— Gde je on, pukovniče?

— Na jednom od ovih moni-tora — osmehnu se Bejli. — Baš da vidim hoćeš li ga pronaći, Petrofski!

Obaveštajac se zagleda u ekran, pažljivo ih proučavaju-

ći. Sa svog mesta, Pit nije mogao videti najbolje, ali se činilo da se ovoga puta pukovnik prevario.

— Sigurni ste da nije umakao, pukovniče? Priznajem da ga ne vidim! — uzdahnu Petrovski.

Bejli je i dalje proučavao dokumenta pred sobom.

— Broj sedam — reče kratko.

— Sedam? Rekli ste sedam, pukovniče?

— Do đavola, Petrofski, otkad si gluv! Da, rekao sam sedam!

Obaveštajac odmahnu glavom. Monitor broj sedam, prvi u drugom redu ekrana odozgo, prikazivao je stražara kako mirno šetka po stazi duž obale.

— Bojim se da ste se prevarili, pukovniče — reče čvrsto. — Taj čovek nije Eldridž, već jedan od naših vojnika. Tamkins, ako se ne varam.

— Varaš se, Petrofski — fini osmeh prelete Bejlijevim licem. — To ne može biti Tomkins... a pošto ne može biti Tomkins, to znači da je sasvim sigurno Eldridž!

— Žao mi je, pukovniče. To je ipak Tomkins. Dobro ga poznajem, od početka je sa nama.

— Tvrđoglav kao mazga! — promrmlja Bejli. Pružio je ruku i dodirnuo dugme interfona na stolu.

— Merfi! — reče oštro. — Po-

novi mi gde ste našli Tomkinsovo telo!

— Plivalo je duž obale, pukovniče. Ljudi iz patrolnog čamca su ga sasvim slučajno videli. Neko mu je svukao uniformu pošto ga je ubio...

— Hvala, Merfi. To je sve... Šta sada kažeš, Petrofski?

— Prerušen u Tomkinsa? Neverovatno!

— Da, izvanredna maska. Da slučajno nismo naišli na mrtvo telo pravog Tomkinsa, niko nikada ne bi posumnjao da je Eldridž već među nama!

Petrofski zavrte glavom.

— Taj čovek je fenomen, čas na reč — reče s poštovanjem. — Ina li nečega što on ne može da izvede, do đavola?

— Nadam se da nema, nadam se da nema! — veselo protrlja ruke Bejli, odgurnuvši spise u stranu. — Takav čovek nam je i potreban, Petrofski... da naše dečake dovede do samog savršenstva!

— Ne znam, pukovniče... Čak i ako pristane, do đavola! Kao da spavamo sa tempiranom bombom pod jastukom!

— Postoji način da se on kontroliše. Pomoću ovog momka ovde — pokaza Bejli glavom na Pita kao na neku stvar. — I ta devojka... samo je pitanje vremena kada ćemo je imati u šakama.

— Da — zamišljeno reče Petrofski — pretnja da ćemo je

dati našim patuljcima mogla bi biti veoma efikasna... ali se sve to meni i dalje nikako ne sviđa, pukovniče!

— Ti si jednostavno tvrdoglav, pesimista i ništa drugo, Petrofski! — Bejli baci pogled na časovnik. — Za koji minut dolazi smena za stražu u kojoj je lažni Tomkins. Kada stigne u zgradu, sačekaće ga poruka da se javi u ovaj kabinet. Pravi Tomkins je često pozivan, pa se ljudima koji poruku budu preneli to neće učiniti čudnim.

— Da, pametno — klimnu Petrofski glavom. — On neće osetiti ništa sumnjivo u njihovom ponašanju... je li tako, Ta basko Pite?

— Možda — sleže ovaj rame-nima. — Ne bih znao...

Osetio je Bejljev pogled na sebi i naježio se. Čudno, ali ako bi došao u situaciju da bira između Fredijeve »ljubavi« i dodira sa pukovnikom Bejljem, on bi ipak odabrao Frediju.

Njemu je bar svejedno da li je dobio ženu ili muškarca; za Bejlja sasvim sigurno zna da voli samo mladiće...

Nesrećni Tomkins verovatno je zbog toga često bio pozivan u ovaj kabinet. Petrofski to sasvim sigurno zna, ali taj čovek ima lice rođenog pokeraša, proklet bio!

— Ima jedan problem — re-

če Petrofski. — Vaša bezbednost, pukovniče...

»Prokleti lažov!«, pomisli Ta basko, cereći se Petrofskom u lice. »Pukovnikova bezbednost, moja leđa! Brine se on za sopstvenu kožu i ni za koga drugog!«

— Mislio sam o tome — suvo reče Bejli. — Sve će biti u redu, Petrofski... Ah, evo, stiže smena straže!

Pit podiže pogled prema monitoru. Čovek sa Tomkinsovim likom savršeno je glumio vojnika zadovoljnog što je smena konačno stigla...

— Oprostite što opet moram da budem tvrdoglav, pukovniče — javi se Petrofski — ali je moja dužnost da znam kakve ste mere preduzeli da se zaštitite?

— Dovoljne! — nasmeši se Bejli. — Videćeš kad dođe čas za to, Petrofski! Ti i taj mladić preći ćete u ovu polovinu kabineta, to je sve što treba da učiniš za početak. Možda ćeš posle toga morati malo da mu držiš pištolj prislonjen na slepoočnicu, premda mislim da to neće biti potrebno. Taj Eldridž je razuman čovek!

— Da. I đavolski opasan. Mišlite da su te mere dovoljne, pukovniče?

— Imaš bolji predlog?

— Da. Da pozovemo pet ili šest vojnika koji će ga sve vre-

me držati na nišanu. I pucati na prvi sumnjiv pokret!

— Ti si, dakle, siguran da je on ninda, Petrofski?

— Više nego siguran, pukovniče!

— Odlično! — uskliknu Bejli.

— Kada to kaže jedan pesimista kao što si ti, onda će sve biti u redu. Vidiš, ja mislim da će Eldridž dosta lako prihvatiti da radi za nas...

— Ha! — prezirivo reče Tabasko Pit. Bejli ga udostoji jednog pogleda.

— Ti misliš da neće?

— Zašto bi?

— Da tebe, sebe i devojkę spase sigurne smrti. Zar treba neki jači razlog?

— Smešno. I Lesli će se nasmejati kad čuje vaš predlog, videćete!

— On dolazi! — nervozno reče Petrofski. — Šta nameravate da uradite, pukovniče?

Bejli baci pogled prema monitoru i klimnu glavom.

— Vrlo dobro — reče. — Vas dvojica, pređite sa druge strane mog stola.

Petrofski dade i tu znak i ovaj se leno diže sa stolice. Znao je kakvu je zaštitu Bejli smislio za sebe, ali nije bio siguran da će pukovniku to pomoći ako ninda odluči da ga odmah ubije.

Ali neće... Lesli, nasuprot pravim japanskim nindama, voli da svoje poduvate izvodi na

spektakularan način, često pružajući i protivniku priliku da uzvрати napadom.

Na ovom mestu, uostalom, Bejli nije posebno veliki problem; neće biti teško eliminisati njega, ali se to mora izvesti tako da nijedan od njegovih džinova ne dobije priliku da na pusti bazu...

Sa zebnjom u srcu Tabasko je razmišljao o Lesliejevim planovima... Postoji samo jedan način da se svet poštedi Bejlijevih monstuma.

Uništiti ih. Njih i njihove tvorce. I svaki trag koji bi jednog dana nekog drugog mogao navesti na sličnu ideju!

Petrofski se trže kad nad tavanicom zazuje snažni elektromotori. Pregrada od debelog pleksiglasa pojavi se nad njihovim glavama i poče da se spušta, razdvajajući kabinet na dva nejednaka dela.

— Dobra ideja, pukovniče...

— Je li? I pukovnici imaju još ponešto između ušiju, Petrofski... uprkos uvreženom mišljenju da su već zreli za penziju!

— Nikada to nisam rekao za vas, boga mu! Merfijeva izmišljotina i ništa više!

— Nije to sada bitno — sleže Bejli ramenima. — Ova pregrada je dovoljno jaka da zaustavi svaki napad... sem ako Eldridž kod sebe nema bombu!

Pit se nasmeši za sebe. Bejli

je jedan od onih koji su uvereni da više vrede od ostalih, zato što o jednom predmetu znaju više nego bilo ko drugi. Napabirčio je negde nešto znanja o nindama i sada, bez sumnje, sebe smatra autoritetom na svom polju...

Uskoro će, uostalom, dobiti priliku da nauči ponešto novo. O eksplozivnim kuglicama nindži, na primer, ako Leslie poželi da probije ovu smešnu prepreku!

— A šta ako kod sebe ima bombu, pukovniče?

— Onda — nasmeši se Bejli — možemo samo da se nadamo da neće želeti da ubije i svog prijatelja zajedno sa nama!

— Poslušajte me bar jednom, pukovniče — molećivo reče Petrofski. — Zahtevajte da se svuče do gole kože kada uđe u ovu prostoriju... i da stoji dovoljno daleko od svoje odeće, kako bismo imali vremena za reagovanje ako nešto pokuša.

Ovoga puta Pit se nasmejao glasno. Oružje je jedino što oni smatraju opasnim, dakle?

Oružje još nikoga nije ubilo samo od sebe. Potrebno je da se najpre nađe u nečijoj ruci...

Ukratko, nema više ili manje opasnog oružja. Ima samo više ili manje opasnih ljudi...

Pregrada dotače pod i elektromotori se utišaše. I Bejli i Petrofski se trgoše kad u iznenadnoj tišini neko zalupa na vrata.

— To je on! — reče Petrofski, prevrćući pištolj u rukama.

— Tabasko Pite, reci mu da ništa ne pokušava, jer ću ti inače ispaliti metak pravo u trbuh, tako mi boga!

— To što ću ja biti mrtav — nasmeja se Tabasko — neće ti biti naročita uteha kada Leslie počne da te ubija. A on je pravi majstor da to čini polako, veruj mi!

— Svejedno! — Petrofski se primače Pitu i podiže oružje. — Ti mu ipak to reci!

Vrata se otvoriše i ninda kroči u prostoriju, obuhvatajući je jednim jedinim dugim pogledom...

— Gle! — reče, sa širokim osmehom na Pitu potpuno nepoznatom licu. — Moja maska, znači, ipak nije bila dovoljno dobra!

Podigao je ruke i protrljao obraze, skidajući dodirom nevidljive slojeve šminke koja mu je dala potpuno drugačiji izgled. Pit se osmehnu; da, ovo sada već postepeno postaje čovek koga poznaje, Leslie Eldridž!

— Maska je savršena — mirno reče Bejli. — Nisi imao sreće, Eldridž, jer smo otkrili telo vojnika čiji si lik uzeo. Ti si ninda, zar ne?

Leslie ne odgovori. Pogled mu zastade na pištolju koji je Petrofski prislanjao Pitu na slepoočnicu.

— To nije potrebno — reče.

— Neću učiniti ništa pre nego što završim razgovor sa pukovnikom Bejljem.

— Možda tebi nije potrebno — odmahnu Petrofski glavom — ali meni jeste!

— Onda ga drži dok te ne zaboli ruka — sleže Lesli ramenima i spusti se u najbližu fotelju. — Možemo li da razgovaramo, pukovniče?

— Možemo. Potrebne su mi tvoje usluge, Eldridž. Mladići koje obučavam naučili su sve što se moglo naučiti od majstora borilačkih veština. Ja, međutim, znam da to još nije vrhunac... i želeo bih da taj posao ti uradiš za mene... da stвориш od njih nepobediva bića, sposobna da obave svaki zadatak koji im dam!

— A ti zadaci, pretpostavljam, svode se na ubijanje?

— Da. Naša zemlja još uvek je okružena neprijateljima svih vrsta... bilo bi veoma praktično ako bismo likvidirali bar neke od njih.

— A da niko ne može optužiti SAD za takav zločin? Zato što ubice ne umeju ni da govore, ni da čitaju, ni da pišu?

— Otprilike tako. Eldridž, mnogo znanja i rada je uloženo da bih ostvario svoj životni cilj! Želim da budem siguran da će ti momci sigurno izvršiti ono što im se naredi!

Ninda zavrte glavom.

— Pretpostavljam da je čitav

projekt toliko tajan, da čak ni senatska komisija u Vašingtonu ne zna ništa više od imena projekta i cifre koja je na njega potrošena. Šta Predsednik misli o tvojoj ideji, Bejli?

— Predsednik je veoma zauzet čovek — osmehnu se Bejli. — Nas nekoliko trudi se da mu taj teret što više olakša...

— Drugim rečima, niko ne zna ni pravu prirodu, ni svrhu projekta... sem jedne uske grupe zaverenika?

— Da nije to preteška reč, Eldridž? — piskavo se zakikota pukovnik.

— Možda, ali najbolje opisuje ono što se događa. Kako ste uspeli da odgajite takve monstrume, pukovniče?

— Ah, to je već tajna koju poznajem samo ja — zavrte Bejli glavom. — Najbolje je da tako i ostane; nigde ne postoji nikakav zapis o mom metodu, nikakva formula. Ko je bude želeo, moraće najpre da pokaže priličnu gomilu para!

— Ima li to — javi se iznenada Tabasko — veze sa istraživanjima koja ste obavili u Vijetnamu, pukovniče? Sa eksperimentima na živim ljudima?

Bejljev pogled zastade na njegovom licu.

— I mislio sam da si mi odnekud poznat — promrmlja. —

— Da, ima veze... Taj prljavi rat meni je dobrodošao, moram priznati; u miru je mnogo teže

doći do materijala za eksperimentisanje!

— Materijala? — Pit bez ustručavanja pljunu na skupoceni tepih. — Govorite o ljudima, pukovniče!

— Pa, u nekom širem smislu možemo ih smatrati ljudima — nasmeja se Bejli. — Ipak, ja sam predlagao da se u klasifikaciju uvede još jedna grupa, između čovekolikih majmuna i pravih ljudi. Tu bismo svrstali, na primer, sve te niže rase koje nisu dorasle belom čoveku!

— Može jedno pitanje, pukovniče? — tihim glasom upita ninda. Zvuk se sa jedne strane prepreke na drugu prenosio bez ikakvih smetnji, zahvaljujući vešto postavljenom sistemu ozvučenja. — U koju grupu spadaju vaša čudovišta?

— Za sada u nižu rasu — nemotno raširi ruke Bejli. — Uveren sam, međutim, da se daljim radom može dobiti soj ljudi koji će u svemu biti superioran običnim ljudskim bićima. Vidi-te, postoje određeni neželjeni efekti koje nismo uspeli da eliminišemo: fantastično ubrzan rast i sazrevanje, jak seksualni nagon i veoma, veoma kratak životni vek... Da, i nesposobnost artikulacije, ali to je već manji problem...

— Nećete uspeti, pukovniče. Oni su samo fizički jači i krupniji, i to je sve — reče Lesli. — Nijedan od vaših džinova ne

može da pobedi čoveka obučenog u borilačkim veštinama!

— Ninđu? — zapita Bejli.

— To je pitanje na koje i ja želim odgovor, Eldridž!

— Da ga potražimo zajedno?

— Šta to treba da znači?

— Predlažem vam borbu, pukovniče Bejli — osmehnu se ninda. Golim rukama, ili oružjem koje vi odaberete za vaše džinove. Na jednoj strani Pit i ja, na drugoj oni...

Bejlijeve oči zablistаше.

— U areni — reče. — Video si arenu koju smo izgradili među stenama?

— Odlično mesto — klimnu ninda glavom. — Možete ih slati po dvojicu kroz onaj koridor oivičen provodnicima pod naponom. Pretpostavljam da je struja jedino čega se plaše?

Bejli je ustao trljajući ruke.

— Odmah ću narediti da se pusti struja kroz ogradu — reče. — Imaš nekih posebnih želja, Eldridž?

— Samo da upozorim — hladno se osmehnu ninda. — Kada završim sa divovima, na redu ste vi i vaši ljudi, pukovniče!

*
* *

Tabasko Pit zakorači u pesak arene i oproba tle pod nogama.

— Ne znam — reče — ko je u ovoj priči ljudi, ti ili Bejli?

Kome je, do đavola, potreban ovakav obračun?

— Obojici. Ne možemo otići sa ostrva dok se ne obračunamo sa kompletnom ekipom... a ni Bejli nije smislio bolji način da nas ubije od ovoga!

— Zašto nas jednostavno nisu gurnuli u kaveze, onda?

Ninda je takođe bosim stopalima opipavao tle, kružeći po areni prečnika nekih trideset jardi. Strme stene okruživale su je sa tri strane: moglo joj se prići jedino iz pravca zgrade, kroz koridor obrubljen žicama pod naponom. Na nekoliko mesta postojale su i poprečne žice, kako bi sprečile ludački stamperu divova duž koridora.

— Bejli nije siguran kako bi se završio obračun jedan na jedan — objasni. — Pokušaće najpre na taj način... a kada shvatiti da ne vredi, poslaće divove u arenu. Po četvoricu, petoricu odjednom, možda...

— A ti i ja? — uzdahnu Tabasko. — Gađaćemo ih kamenčićima, a?

— Što da ne? Seti se Davida i Golijata! — nasmeja se ninda. — Hej, čuješ li ovo?

Neartikulisano urlanje iz pravca zgrade bio je prvi zvuk koji je Tabasko čuo. A onda se tle zatreslo pod nogama divova teških po četiri stotine funti.

— Ajaoj! — prostenja Tabasko. — Evo ih, ortak!

Divove su ljudi sa strane du-

gim motkama terali duž koridora. Na tri mesta, spuštene su poprečne pregrade, razbijajući gomilu na manje grupe, baš kako je ninda i predvideo.

— Samo dvojica pred ulazom u arenu — promrmlja Tabasko.

— Bejli je, dakle, odlučio da započne na fer način!

— A i počasna loža se puni — primeti ninda. — Predstava uskoro može da počne.

Uniformisani ljudi užurbali su se oko filmskih i video kamera poredanih po stenama oko arene. Na jednom zaravnjenom mestu našla se stolica za Bejlja, a neko se setio čak i šarenog suncobrana.

— Još malo, pukovniče — promrmlja ninda. — Još malo...

Bejli primeti da gledaju prema njemu i mahnu im rukom. Mora da ga je ohrabrio nailazak gomile divova, više nalik kočeni tenkova nego ljudi.

— Možemo li da počnemo, Eldridž? — doviknu.

— Samo napred, pukovniče — odgovori ninda zvonkim glasom. — Mi smo spremni!

— Uhhh! — progunda Tabasko odmeravajući dvojicu protivnika ispod oka. — Ja uzimam manjega, važi?

— Važi. Samo mi najpre reci koji ti izgleda manji?

Tabasko se počea po razbarušenoj plavoj kosi.

— Hmmm... nisam siguran.

Rekao bih ipak da je onaj sa crvenkastom kosom i bradom bar za prst niži od drugog...

— Može biti — nasmeja se ninda. — Pazi, moraš biti hitriji od njih... i, kada udaraš, biraj najosetljivije delove tela.

— Jasno... Čoveče, da mi je neko rekao da ću se tući na život i smrt sa detetom od četiri godine, ja bih...

Lesli nije doznao šta bi učinio njegov prijatelj, jer su Bejlijevi ljudi u tom trenutku isključili struju u poprečnoj pregradi i otvorili dvojici divova prolaz u arenu...

Slučaj je hteo da prema Tabasko Pitu poleti baš onaj koga nije želeo za protivnika. Ceći se, Tabasko raširi noge i zauze bokerski gard, sa levom rukom pred licem.

Ninda se ne pomeri sa mesta. Stajao je, naizgled opušten, sa rukama niz telo, i samo veoma iskusan borac mogao bi iz tog položaja naslutiti da nema posla sa običnim protivnikom.

Ridokosi, međutim, pokaza da je mudriji od svog džinovskog prijatelja. Umesto da slepo jurne napred u želji da jednostavno smrvi protivnika, on zastade.

Ninda je strpljivo čekao. Prednost prvog udarca je važna, ali ne mora sama po sebi odlučiti borbu...

U međuvremenu, Pit dočeka svog protivnika desnim direkt-

om u pleksus i levim krošom u bradu. Dva odlično izvedena, snažna udarca, od one vrste koja i najžilavije boksera baca na pod.

Problem je, međutim, bio u tome što ih je džin jedva osetio...

Jedino što je i tu uspelo bilo je da na trenutak uspori juriš protivnika i izbegne medvedi zagrljaj hitrim skokom u stranu. Bolna grimasa na licu reče nindi da je onaj udarac u bradu doneo više štete nego koristi.

Nije bilo vremena za simpatije prema Pitovim problemima, jer ridobradi napade divnim džudo-zahvatom izvedenim po svim pravilima i dodatno opasnijim utoliko što ga je dopunio pokušaj udarca nogom u čašicu kolena.

Lesli to izbeže sa lakoćom, izvijajući se u stranu. Njegov protivnik vrlo mudro odluči da neutrošenu energiju napada pretvori u kolut napred po pesku, pokret koji će ga udaljiti od kontra-udarca.

Ninda ga nije ni zadao; na drugoj strani, pravi problemi tek su počinjali za Tabasko Pitata...

Džin je, trenutak ranije, stojički izdržao udarac među noge koji bi oborio čak i sitnije goveće. Šgrkućući zubima od bola, on raširi ruke i ščepa Tabaska oko pojasa.

Pitova rebra zakrekaše; pokušaj da se spase priličnim udarcem, zarijavajući džinu palac u oko, ne dade rezultata. Kao i maločas, džin samo zaškruta zubima i nastavi da steže, ne mareći što mu niz obraz teku krv i prozirna masa smrskanog očnog sočiva...

Ninda odluči da se umeša pre nego što Pitova rebra prsnu i njihovi polomljeni krajevi nanesu povrede unutrašnjim organima. Ima dovoljno vremena za jedan udarac, pre nego što se njegov protivnik podigne sa zemlje i krene u novi napad.

Samo jedan kratak pogled na tu stranu, za svaki slučaj, a onda skok i napad na Pitovog protivnika...

Mišići su mu se već napinjali na skok, kada ga u lice pogodi čitav oblak peska i prašine. Džin ih je zavrtljao prema nindji još dok se kotrljao po tlu, zahvativši ogromnom šakom gotovo funtu peska sa tla!

Sklapajući oči, ninda uspe da blokira bol, ali će proći dosta vremena pre nego što bude mogao da se osloni na čulo vida.

Svejedno!

Vid nije neophodan čoveku sa tako razvijenim sluhom. Način na koji protivnik diše, škripanje peska pod njihovim nogama, dodir vazduha po licu, sve to može da zameni oči kada čovek nema drugog izbora...

Dovršavajući započeti skok,

ninda vrhovima nožnih prstiju pogodi Pitovog protivnika iza uha. Dobar udarac, udarac koji bi smrskao manje tvrdu lobanju.

Ovu nije uspeo da smrskao, ali je bar ošamutio protivnika i Pitu dao nekoliko dragocenih trenutaka predaha.

Meko se dočekujući na noge, ninda se obrte licem svom protivniku. Oči još nije otvarao, strpljivo čekajući da ih najpre suze isperu.

Čak ni sada riđi džin nije žurio, uveren kako je njegova pobeda samo pitanje vremena. Stojeći čvrsto oslonjen, ninda je osluškivao njegovo sve bliže disanje i škripu peska pod ogromnim stopalima...

Mogao je izbeći stisak ogromnih šaka oko vrata, ali nije želeo. Neka protivnik pomisli da je sve gotovo, da treba samo još jednom snažno da pritisne kičmeni stub.

Zategao je vratne žile, da ga džin ne bi slučajno povredio. Desna ruka je krenula najpre unazad, a zatim napred, toliko brzo da posmatrač sa strane nisu mogli ni videti taj pokret!

Tri sastavljena srednja prsta kao bodež probiše kožu u mišiću na grudima džina. Nisu se tu, međutim, zaustavili...

Rebra prasnuše, kao suve grančice. Prodirući kroz stvoreni otvor, ninda steže prste oko ogromnog srca koje se borilo i

grčilo u njegovoj šaci kao da raspolaže sopstvenim životom.

Nagli trzaj pokida krvne sudove i veze srčane kese. Ninda izvuče ruku iz grudi džina, krvavu gotovo do lakta i diže visoko nad glavu srce koje je još uvek refleksno drhtalo.

Stisak oko njegovog vrata popusti. Mrtve noge načiniše korak unazad i div se kao posećeno deblo sruči naznak. Ninda oseti miris sveže podignute prašine u nosnicama.

Oprezno je otvorio oči...

Pit? Šta je sa Pitom?

Malčas je čuo dva teška udara, kao u veliki bubanj. Pit ih je zadao, to zna po karakterističnom načinu na koji njegov prijatelj ispušta vazduh kroz skupljene usne...

Ne vidi dobro još uvek, ali...

Ta džinovska senka koja podiže nogu da smrska telo koje se kopreca na tlu ne može biti Pitova. Prema tome...

Iščupano srce je jedino što ima u rukama. Uostalom, teško je dobre tri funte, projektil koji ne može da obori, ali može dobro da uzdrma pogođenog!

Pravo u lice!

Više od iznenađenja nego od udarca, džin se zatetura i njegov stopalo promaši Pitovo telo. Tabasko to iskoristi da se izmigolji u stranu, ščepa obe rukama podignutu nogu i svom snagom odgurne protivnika od sebe.

Nije birao način na koji će to učiniti, bilo mu je potpuno svejedno gde će se džin naći, pod uslovom da je to mesto što dalje od njega. Ninda, međutim, nije oklevao...

Našao se tačno gde treba da dočeka džinovskog protivnika. Bilo je dovoljno jednostavno mu poturiti nogu i ne dopustiti mu da povрати ravnotežu.

Zamahnuvši rukama, div počeo da pada na leđa. Zabacio je glavu unazad u pokušaju da se okrene na bok i tako izbegne blizinu čoveka koga je osetio iza sebe.

Prekasno...

Ninda načini pokret desnom rukom kao da želi da uhvati drsku, hitru muvu. Umesto toga, međutim, njegovi prsti se kao kandže zariše u nezaštićeni vrat, istrgoše grkljan zajedno sa dobrim delom dušnika i otvoriše prolaz debelom mlazu krvi koji šiknu najpre pravo uvis, da bi zatim obojio rumenim kapima pesak oko mrtvog tela.

— Uhhh...

Tabasko Pit se podiže na kolena i nekoliko puta zatrese glavom, kao grogirani bokser.

— Počelo je dobro — reče promuklo. — Dva prema nula za nas.

— Loša taktika — odmahnu ninda glavom. — Bez mene ne bi uspeo, Pite...

— A misliš da ja to ne znam, do đavola!

— Znam da znaš. Samo, ti momci su đavolski brzi i pokretljiviji za svoju težinu. Ne smeš ih potcenjivati; i što pre moraš da se oslobodiš predrasuda da borci njihove visine i težine moraju sporo da misle i sporo se kreću!

— Ja imam takvih predrasuda? — zapanji se Tabasko.
— Sigurno?

— Aha. Možeš biti bar još deset odsto brži nego do sada, jer imaš u nogama tu brzinu. Nisi jedino uspeo da uveriš sebe kako ti je ta brzina potrebna. A jeste!

— Još nešto mi je potrebno — progunda Pit. — Novi par rebara, čini mi se!

— Nisu ti polomljena — uteši ga ninda. — Izdržaće još sat ili dva borbe... Prave probleme imaćeš tek ujutru, znaš.

— Znam! Pod uslovom da jutro ne dočekam kao dostojanstveni leš u nekom pogrebnom zavodu...

— Ne govori tako! Ne bi valjda hteo da obraduješ Bejliju? Ne vidiš kako je obesio nos?

— Hmmm... sada će poslati četvoricu, šta misliš, Les?

Ninda se okrete prema koridoru, gde je ponovo počela galama.

— Ispravka — reče mirno.
— Dobri stari Bejli odlučio je da ovoga puta igra na sigurno...

— Šta?

Ninda se zvonko nasmeja i još jednom drsko mahnu rukom prema Bejliju i njegovoj grupi.

— Dopuštam ti da još jednom biraš protivnike, Pite — reče.
— Reci mi, koju trojicu želiš ovoga puta?

*
* *

— Samo trojica? — prezirivo reče Tabasko. — Pih! Gubimo vreme, ortak... Zašto ne bismo zamolili pukovnika da odmah pošalje sve koji su mu preostali, pa da posle idemo kući!

— Želiš li neko oružje, Pite?

— Šta nudiš?

— Pa, nemam baš neki izbor, ali...

— Onda nema veze. Jedan mitraljez sa dugim redenikom i nekoliko ručnih bombi pomogli bi da se odnosi snaga malo ujednače. Druge stvari me ne zanimaju... Do đavola, šta imaš?

— Katana, vakizaši, šuriken, šakeni, tigrove kandže...

— Nema eksplozivnih kuglica?

— Nema eksplozivnih kuglica. Žao mi je, Pite. One ne podnose vodu baš najbolje, znaš.

— Znam, do đavola! — prostenja Tabasko. — Ni ja ne podnosim momke više od mene,

pa opet moram ceo dan da se majem sa njima... Čekaj malo: gde ti je sve to oružje, do đavola?

— Blizu. Ali ne bih hteo da Bejli zna da ga imam pre nego što ga i oni sami ne upotrebe...

— Znao sam da tu ima neka kvaka — namršti se Tabasko opipavajući rebra. — Hej, ona šestorica lepotana dolaze! Šta ono reče za taktiku!

— Bio si na trkama pasa, Fite?

— Nekoliko puta. Glupe životinje, trče za električnim zecom. Hej, da ne misliš meni da poveriš takvu ulogu? Ne dolazi u obzir!

Ninda je pogledom odmeravao lica sledeće šestorice protivnika. Ovi sada će biti mnogo oprezniji, jer su videli kako su umrla dva njihova prijatelja...

— To ti je jedina šansa, Pite — reče ninda ozbiljnog lica.

— Protiv trojice nemaš izgleda ni koliko kap vode u paklu!

— Hmmm... trčim duž zidova arene, je li? A ti?

— Ja sam u središtu kruga, spreman da intervenišem ako neki od njih pokuša da ti prepreči put ili uspe da te šćepa. U redu?

— U redu. Samo, oni će trčati po unutrašnjem, manjem krugu — požali se Tabasko.

— Baš tako. I neprestano gle-

dati preko ramena da im ja ne skočim na leđa. Budi spreman... dolaze...

Njih šestorica, sa zastrašujućim dugim rukama koje su gotovo doticale pesak, približavali su se u nekoj vrsti streljačkog stroja, u očevidnoj nameri da opkole dvojicu prijatelja i zdrobe ih, ne dopuštajući im da umaknu iz tog kruga smrti.

Tabasko Pit načini korak u stranu. Drugi... treći...

Divovi zastadoše i pogledaše jedan drugog. Protivnici se razdvajaju, je li? Utoliko bolje... njih trojica neće imati mnogo muke sa bilo kojim od tih sitnih ljudi...

— Hajde, smrdljivci! — pozvala Tabasko glasno. — Šta čekate? Moje pesnice jedva čekaju da vas pomiluju!

Razumeli su ga, bez sumnje, ali obične ljudske uvrede ne deluju na njih. Povlačeći se korak po korak, Pit laktom dotakne stenoviti zid arene.

— SADA! — vrisnu ninda.

Upozorenje je stiglo na vreme, jer je ninda bolje od Pita umeo da predvidi trenutak napada trojice njegovih protivnika. Odskočio je u stranu i potrčao duž stene, nastojeći da održi rastojanje pred goniocima.

Jedan od njih skrete da potrči pravcem tetive luka Pito-ve putanje, logično zaključivši da će mu tako preseći put...

U dva skoka, ninda se stvorila uz njega i div odskoči u stranu, plašeći se sukoba sa protivnikom koji je maločas pokazao da se može ubijati i golim rukama. Neizbežno, taj pokret dovede ga na putanju druge dvojice, pa i oni zastadoše da bi izbegli sudar.

Tabasko oštro skrete ulevo i nađe se rame uz rame sa nindom, licem prema drugoj trojici napadača.

Ova je situacija obojici bila dobro poznata. Mnogo puta su se našli u sličnim obračunima sa nadmoćnijim protivnicima i uvek su delovali kao savršeno uigrani plesni par.

Pit se baci popreko pod noge trojici divova, trik mnogo puta izveden na fudbalskom polju. Jedan uspe da zastane na vreme, ali je to značilo da će zakasniti da se umeša u borbu.

Preostala dvojica posrtoše na toj iznenadnoj prepreci. Ninda se sa obe noge odbaci u vazduh i one se kao klešta sklopiše oko vrata jednog od napadača.

Padajući na stranu, ninda sa obe ruke ščepa vrat drugog protivnika. Ovaj je reagovao instinktivno, onako kako je ninda i očekivao...

Trgao je glavom i gornjim delom tela, da bi se oslobodio iznenadnog tereta. Ninda u isti mah zateže mišiće nogu i privuče kolena trbuhu.

Da nije bilo dodatnog impu-

lsa od trzaja džina koga je stezao oko vrata, energija mišića nogu ne bi bila dovoljna. Ova-ko, naprezanje pređe granicu elastičnosti kičmenog stuba i dva pršljena se s praskom razdvojiše, kidajući kičmenu moždinu!

U pravom trenutku ninda razdvoji prste ruku i dopusti da ga težina mrtvog tela povuče naniže. Udarac koji je zadao treći napadač, onaj koji je za korak zakasnio, prohuja mu po red glave i pogodi sa strane u mišiću džina kome je do maločas Lesli stezao vrat.

Tabasko Pit u međuvremenu je ponovo bio na nogama. Kao zmija se provukao između dva džinovska tela i potrčao. Trojica njegovih ličnih gonilaca su se pribrali i ponovo krenuli za njim.

Pavši na pesak, ninda načini kolut kojim prođe kroz noge trećem napadaču; u prolazu ivicom dlana zadade udarac u nategnute tetive pod kolonom.

Džin zaurla, a krv šiknu iz pokidanih krvnih sudova. Okrenuo se nespretno, na jednoj nozi i ramenom ponovo pogodio povređenu ruku prijatelja koga je maločas udario u mišiću...

Oslonjen leđima o pesak, ninda munjevito podiže obe noge i zadade strahovit udarac vrhovima prstiju, odozdo naviše.

Trbušni zid pogođenog pro-

tivnika prsnu kao da je od vlažne hartije i creva se prosuše po pesku, vijugajući kao preplašene zmije...

Uspravljajući se, ninda rukom čvrsto zgrabi deo toplog, ljigavog creva i snažno povuče, odižući na trenutak čitav splet sa peska.

Ostatak utrobe ispade iz trbušne duplje povređenog kad se drugi div u svom naletu upetlja u creva. Zauralali su obojica, jedan od bola, drugi od besa što ni sada nije uspeo da stisne šake oko vrata tog sitnog i neuhvatljivog protivnika!

I ninda kriknu, visokim i prodornim vriskom od kojeg se leđi krv u žilama. Jednim skokom našao se za leđima trojice Pitovih gonilaca i samo je taj krik sprečio jednoga od njih da ščepa Tabaska oko pojasa i baci ga pod sebe.

Odvajajući obe noge od tla, ninda se baci unapred, privlačeći ruke uz grudi, da bi ih potom iznenada gurnuo napred, ulažući u taj pokret svu snagu svojih mišića.

Džin koji je pružio ruke za Tabaskom još nije bio stigao da povratj ravnotežu. Udarac ga otpozadi pogodi u leđa i on polete licem u neravni stenoviti zid oko arene.

Lobanja puče kao ljuska od jajeta. Padajući na kolena pred zidom, ogromni čovek mehanič

kj podiže ruke, jer njegovo telo još nije znalo da umire...

Skliznuo je naniže, razmazujući rukama po kamenu ono što je do maločas bilo njegovo lice i mozak. Noge su mu strugale po tlu, dižući veliki oblak prašine.

Pit konačno pređe u napad, koristeći činjenicu da su mu sada oba gonioca okrenula leđa, očekujući akciju ninde. I sam je zaurlao: ponekad glasni krik jače deluje na protivnika od pretnje oružjem!

Dobro tempirani udarac pesnicom pogodi bližeg diva u potiljak, i on se zatetura. Drugi nije reagovao: šireći ruke, lagano je prilazio nindi, a u očima mu je goreo zeleni plamen.

Lesli baci kratak pogled preko ramena. Treći preživeli div konačno se oslobodi spleta creva svog mrtvog prijatelja, i sada je takođe jurio prema njemu.

Iza onog ošamućenog, Tabasko Pit je sa ekstatičnim izrazom na licu sa obe ruke podizao veliki kamen, otrgnut iz stenovitog zida.

Ninda pokrete svoje moćno telo putanjom koja će izbeći juriš jednog, a dočekati napad drugog protivnika. Prema Pitu nije morao ni da gleda: sasvim dobro se čuo tup udarac, veoma nalik šumu sa kojim će prsnuti zrela lubenica bačena sa velike visine...

Oba diva skretoše u pokušaju da ga zgrabe. Pesak i šljunak praštali su pod njihovim stopalima, digli su čitave oblake prašine, jer nije lako savladati inerciju tako masivnih tela.

Ninda iskoristi energiju naleta onoga kome su se po nagoj koži još poznavali tragovi krvavih otisaka. Zamahnuo je levom rukom, ovoga puta sa dva sastavljena prsta i pogodio žrtvu u sam koren nosa, tamo gde je kost lobanje najtanjija, a mozak najslabije zaštićen...

Kao čigra, obrnuo se na vrhovima prstiju, sa rukama spremnim na novi udarac.

Poslednji preživeli div je oklevao, povlačeći se prema zidu od stena. Ratna sreća se obrnula, kako to često biva, i sada je on pred brojno jačim protivnicima. Protivnicima koji su, uz to, pokazali da se nimalo ne plaše njegovog džinovskog rasta...

Ninda baci pogled naviše.

Bejli je upravo ustajao sa svoje stolice, bleđ kao krpa. Petrolski je čak morao da ga pridrži...

— Hoćemo li, ortak? — začu uz uho glas Tabasko Pita. — Ovaj momak jedva čeka da umre!

Ninda klimnu glavom, držeći Bejlija i dalje na oku. Ljudi poput njega su nepredvidivi: svakog časa sa stena mogu od-

jeknuti rafali iz automatskog oružja i zasuti pesak arene stotinama metaka!

U redu, i on ima svoje malo iznenađenje za pukovnika... ali bi voleo da Bejli bude dovoljno strpljiv, kako bi to iznenađenje postiglo planirane efekte...

Div pred njim i Pitom jurnu, odbijajući se od kamenog zida. Rikao je kao razbesneli bizon, oči su mu gorele onom paklenom zelenom vatrom.

Tabasko se mudro skloni u stranu. Čovek treba da zna kada je van svoje kategorije...

Lesli sačeka da div uhvati dovoljno zaleta, a onda skoči, ispravljaajući noge paralelno sa tlom. Udarac je odjeknuo kao kada sekirom načnete veliko staro deblo.

Poslednji Bejljev borac u areni klonu na kolena, pridržavajući rukama smravljeni grudni koš. Nagnuo se napred, puštajući da mu iz usta na pesak curi tanka nit svetlocrvene krvi...

— Oružje! — vrisnu Bejli visokim falsetom. — Date patroljcima oružje i pošaljite ih da ubiju tu dvojicu!

*
* *

Lesli se okrete. Tamo, duž žičanog koridora, Bejljevi ljuđi u uniformama bacali su pre-

ko ograde duge toljage, mačeve, čelične kugle na lancima...

— Oružja već ima više nego njih, zar ne? — primeti Tabasko.

— Da. Premda se to i za nas može reći — osmehnu se ninda. — ako tvoja rebra, Pite?

— Još uvek su tu — načini Tabasko grimasu. — A to je najvažnije... Gde reče da je to tvoje oružje?

Ninda načini nekoliko koraka u stranu, čučnu i poče da kopa rukama po pesku natopljenom krvlju.

Predviđao je ishod ove borbe i zato je još prethodne noći, pre nego što je ubio stražara, zakopao oružje i kostim ninde na ovom mestu. Postojala je opasnost da Bejli ne prihvati njegov gambit, razume se, ali blef je upalio.

Omiljena taktika nindi, već vekovima. Navedi protivnika da pomisli kako je sam došao na ideju koju su mu ti, zapravo, sugerisao.

— Hej, hej! — zacereka se Tabasko. — Njima se ne žuri... Pogled na naše oružje ohladio je čak i te džinovske usijane glave!

— Napred! — urlao je Bejli, poskakujući na steni. — Napred, prokleta kopilad! Ubijte ih! Ubijte!

Korak po korak, velika grupa džinova se približavala. Na

čelu je hodio najhrabriji, ili najodlučniji...

Ili onaj željan osвете, zaključio je Lesli. Džin na čelu nosio je dugi čelični lanac u jednoj ruci... Druge ruke nije imao skoro do lakta.

— Naš prijatelj Čarli — predstavi ga Tabasko sa osmehom. — Jednom je imao sreće s tobom, pa sad misli da će ta sreća trajati večno!

— Eldridž! — začu se Bejlijev glas sa stene. — Eldridž, čuješ li me?

— Šta hoćeš, Bejli?

— Možemo li da razgovaramo, do đavola? Bilo ti je valjda dosta krvi?

— Meni jeste. A tebi?

— I meni je. Do đavola, izgubio sam skoro polovinu patuljaka, a može se dogoditi da izgubim i ostale!

— To će se sigurno dogoditi, Bejli. I ne samo to... Umrećeš i ti i svi tvoji ljudi, kako sam ti i najavio!

— Bolje da prekinemo ovo dok još možemo, do đavola!

— Možeš li da vratiš tvoje patuljke natrag u kaveze, sada kada su naoružani i u areni?

— Ne... ne mogu...

— Eto ti odgovora, Bejli — nasmeja se ninda punim plućima. — Gledaj! Slušaj!

Jednoruki div Čarli zaurao je svojim dubokim glasom i jurao ka nindi, vrteći nad glavom lanac težak stotinu funti

kao da je igračka. Još dvojica su krenula za njim; preostali su se samo zgledali i ostali u mestu, očevidno očekujući ishod borbe.

Lesli isuka katana iz korica i načini oštricom blistavi krug iznad glave. Pit se povuče unazad i u stranu kako bi ninda ostavio što više prostora...

Lanac je fijukao kao oluja, postepeno povećavajući brzinu. Pavoiski opasno oružje, naravno... dvostruko opasnije zato što se nalazi u rukama ovako snažnog čoveka!

Postoji samo jedan način da sebe poštedi užasnih povreda, jer dobro odmeren udarac lancem može potpuno da otkine glavu neopretnoj žrtvi...

Čarli će ciljati nisko, pri zemlji, jer je to mnogo sigurnije. Dovoljno je da se lanac omota samo oko jedne noge, pa da čitava priča bude gotova!

— Les, pazi! — zabrinuto uzviknu Tabasko.

Nije odgovorio, potpuno koncentrisan na lanac i oči diva koji njime vitla...

SADA!

Bacio se u vazduh i skupio kao klupče, obrćući se oko blistave oštrice mača kao oko osvine. Da li je to dovoljno da...

NE!

Jedan kraj lanca dokači ga po ramenu, zadajući bol kao od dodira usijanim žaračem.

Stegnuo je zube i dopustio svom telu da se ispravi; Čarli će sada ponovo povući lanac ka sebi, u pokušaju da ga bar u povratku omota oko Leslijeve noge!

Hitar pokret sa obe ruke, tako brz i vešt da ga ljudsko oko ne može slediti. Drška katana nađe se na lancu, čvrsto omotana, tako da oštrica bude okrenuta prema džinu...

Deset, izbroja ninda u sebi.

Čarli povuče, svom svojom ogromnom snagom. Hitri Leslijevi pokreti stopili su se na nje govoj mrežnjači i mora da je stekao utisak da je ninda jednom rukom upetljan u lanac!

Lanac zafijuka kroz vazduh. Džin iskolači oči kad shvati da je neuhvatljivi protivnik na nogama, daleko od čelične zmijske koja se sada vraća svom vlasniku.

Devet, izbroja ninda.

Čarli zaurla i pokuša da se sagne, ali prekasno. Zapravo, jedino što je postigao bilo je da mu se vrh mača ne zarije u srce kako je ninda planirao, već u levo oko.

Oštrica naizgled bez otpora projuri kroz lobanju, izlazeći za čitavu stopu na drugu stranu. Čarli pade bez glasa; telo mu samo jednom poput lopte odskoči od zemlje, kao da odbija da prizna da je mrtvo!

Osam...

Dvojica koji su krenuli za

Čarlijem ustuknuše, uprkos Pitovom izazivačkom kriku. Ninda načini korak prema mrtvom telu diva.

Sedam.

Nije bilo lako izvući mač zariven u kost. Lobanja zaškripa u dodiru sa čelikom.

Šest...

— Eldridž — stenjao je neko na steni. — Eldridž... za ime božje...

Pet.

— Gotovo je, Bejli — doviknu ninda. — Sada te može spasiti još samo neko čudo!

Četiri.

Preostali džinovi povlače se pred dvojicom ljudi koji izgledaju kao deca u poređenju sa njima. Plašljivo se osvrću; svaki od njih ima bolna iskustva od dodira sa naelektrisanim provodnicima.

Tri...

— Les... šta sada? — pita Tabasko.

Ninda se osmehuje.

— Odmah ćeš videti — kaže. — Još dve sekunde.

— Kakve sad dve sekunde? Da nisi poludeo?

Unutrašnje čulo koje meri vreme ninde kao najprecizniji sat još ga nijednom nije prevarilo...

SADA!

Tutnjava eksplozije zatrese im tle pod nogama i Pit se začuđeno zagleda u nindu.

— Ovo... — promuca. — Ovo je...?

— To je bila trafostanica koja napaja strujom krug Bejljeve baze. Dobro sam tempirao vreme, zar ne?

— Čoveče... pa to znači da...

— Struja! — očajnički zaurla Petrofski. — Nema više struje u žičanoj ogradi!

Divovske figure se zgledaše, a onda jedan, najhrabriji ili najdrskiji, dotače nadlanicom голу žicu.

Zaurloao je punim plućima i poleteo, kidajući žicu pred sobom golim grudima. Na steni se začuše očajnički urlici, pozivi u pomoć, zaklinjanje imenima božjim ili ljudskim...

Odjeknulo je svega nekoliko pucnjeva. Uostalom, isti ovi ljudi koji sada umiru naučili su svoje »patuljke« kako savladati protivnike naoružane puškama i pištoljima...

— Idemo! — reče Tabasko bledog lica. — Ne mogu ovo da gledam.

Jedna otkinuta glava skotrljala se niz stene do njih. Neprepoznatljivih crta, unakažena udarcem koji joj je potpuno smrskao lice... Ipak, ninda je zbog nečega imao utisak da je to glava Petrofskog.

— Bejli će najgore da prođe, šta misliš? — upita Pit, osluškajući sa stena krikove u kojima nije bilo više ničeg ljud-

skog. — Zašto već jednom ne idemo, Les?

— Sačekaj još malo... ne smemo dopustiti da neko ostane živ u krugu ove baze...

— Nema šanse... gledaj...

Vojnik, izmasakriran udarcima ogromnih pesnica poslednje dvojice preživelih divova, uspeo je da otrgne osigurač sa ručne bombe, ali ne i da je baci. Eksplozija je sva tri tela pretvorila u krvavu kašu...

— Idemo sada u obilazak — reče ninda, osluškujući sirene u daljini. Proći će dosta vreme-

na dok vojna policija i vatrogasne jedinice stignu do ovog mesta; srećom, mnogo efikasnijim i iskusnijim civilnim jedinicama ovde je zabranjen ulaz.

Prošli su pored ostataka onoga što je pre samo nekoliko minuta bio nadmeni pukovnik Bejli.

Nijedan od njih dvojice nije rekao ni reči.

Uostalom, bolji epitaf pukovnik po imenu Bejli nije ni zaslužio...

KRAJ

Kiŕo Tanabata: U SLUŽBI ŠOGUNA

PLANINSKI DEMONI

Nindafue«, pomisli stari Nozaemon zastavši na planinskoj stazi. Dobro je poznavao taj zvuk, zvuk svirrale koju su u potrebljivale samo ninde. Njena melodija bila je neodređena i teško ju je bilo razlikovati od šuštanja lišća na povetarcu i povremenog cvrkutanja ptica. »Ninde iz Ige!«, reče on još jednom u sebi ne želevši da uznemiri mladog budističkog sveštenika koji je hodao pored njega.

— Šta je, stari, osluškuješ pevanje ptica? — zapita ga veselo mladić. U trenutku kad je starac zastao osluškujući on je baš pričao o nekim događajima sa njegovog poslednjeg hodočašća. Tu, u najgušćim šumama planine oblasti Suva, osećao je potrebu da što više govori. Samo je tako mogao da zaboravi na priče da u tim planinama žive demoni čije se glave odvajaju od tela i proždiru prolaznike.

— Šta misliš ti, stari — nastavi mladić kad mu se Nozaemon pridržio — da li postoje ti demoni, oni koje zovu ROKURO KUBI?

— Rokuro kubi! — nasmeja se starac. — Mislim da će me se ti demoni sigurno kloniti, bar ove večeri. Nisam jeo ništa od jutros i stomak mi već peva onu poznatu pesmu. Mislim da bih pre progutao čopor demona ovako gladan, nego što bi ijedan od njih uspeo da mi učini nešto nažao!

— I ja bih voleo da pojedem malo heljдинih rezanaca u hladnoj supi. Kažu da ih ovde dobro prave — reče sveštenik. Starac mu se sve više sviđao, jer se očigledno nije ničega plašio i bio je neprekidno dobre volje.

Uskoro su već sedeli na maloj verandi planinskog svratišta. Rezanci su stvarno bili pravoklasni, a ohlađena supa ih je osvežila. Zdele su već stajale

prazne ispred njih, sa štapićima uredno položenim, a gazda im baš tog trenutka donese čaj.

— Bilo je odlično — reče veselo mladi sveštenik, dozvoljavajući velikodušno da Nozaemon stavi dovoljno sitnine za oba obroka u gazdinu ispruženu šaku. Kao sveštenik, navikao je odavno da besplatno jede. — Rezanci su stvarno najbolji u Japanu, kao što se svugde inače priča.

— Milo mi je da su gospođa zadovoljna — reče snishodljivo gazda. — Ja inače čujem samo komplimente za moju hranu. Neko je hvali zato što mu su stvarno sviđa, a neko zato što ga ovde prođu svi strahovi koji su ga mučili dok je išao kroz planinu. Iza onog sledećeg prevoja već je granična postaja i put odatle postaje mnogo bezbedniji.

— Zbog toga se valjda putnicima najviše nezgoda dešava baš ovde. To je poslednja prilika za razbojнике — promrmlja stari Nozaemon. Bio je zadovoljan što se okrepio, a i zato što je krajičkom oka uspeo da primeti trojicu mladića koji su sedeli unutra u svratištu ne gledajući uopšte prema verandi i stalno nešto čučoreći. Jedan od njih je bio toliko neprezan da mu je ispod gornjeg kaputića virio na uzicu obešen aikagi, kalauz kakav inače nose samo ninđe. »Ako

nas prate i ako je ono bila njihova svirala koju sam čuo malopre u šumi, ovi momci će hteti da sa mnom porazgovaraju pre nego što stignemo do postaje«, pomisli on i ustade.

— Čekaj, stari — zaustavi ih jedan glas već iza prve okuke. — Htelj bismo nešto da te pitamo.

Trojica mladića iz svratišta pojaviše se, iza velikog drveta pored staze. Još su bili zadihani, jer su očigledno požurili kroz šumu da ih presretnu.

— Odakle si, stari? — zapita ga mladić, očigledno suviše nervozan za svoje godine.

— Iz Kanazave — odgovori mirno Nozaemon dok je zapanjeni sveštenik uplašeno gledao trojicu mladića.

— Gle, ne laže. Znači da mu je savest mirna — zacereka se mladić. — Moraćemo, stari, malo da ti zavirimo u zavežljaj — reče on, približavajući se Nozaemonu. — Jedna ptičica u planini nam je rekla da vi iz Kanazave mnogo volite novog šoguna i da neko od vas treba uskoro ovuda da prođe sa pišmom za njega.

— Tačno je da mi cenimo gospodara Tokugavu — reče mirno starac — i tačno je takođe da mi je savest mirna. Dozvoliću vam da mi pregledate zavežljaj i porazgovaramo o tim ptičijim pričama. Samo bih zamolio mladu gospodu da puste

sveštenika da ide. Slučajno sam ga sreo u planini i on nema ništa s tim.

— Može — složij se skoro veselo mladić najbliži Nozaemonu.

Očigledno nisu znali pravi starčev identitet i smatrali ga samo kurirom koji je nosio neko pismo od gospodara Sadoa Tomimase.

Sveštenik se već bio izgubio sa vidika, a Nozaemon se lagano osvrnuo oko sebe. Iako je bio sparan dan, usred velike planine u gustoj šumi bilo je prijatno. U hladovini velikog drveća cvrkutanje ptica još više je dopunjavalo idiličnu okolinu. Skoro da je bio srećan, čak i pored trojice mladih napasnika koji očigledno nisu prošli ni osnovni deo obuke nindža.

— Hajde sad, odvezuj zavežljaj, stari! — prekide ga onaj mladić — i odmah počni priču šta si radio oko kuće gospodara Sadoa. Mi znamo da je on šogunov prijatelj, a da je starac čiji opis odgovara tvom izgledu bio došao do kapije letnje rezidencije sanali smo još istog dana.

— Mlada gospoda očigledno puno znaju. To je prednost mladih generacija koje su uvek ispred svojih starijih — reče Nozaemon i dalje se igrajući metalnom figurom, pruživši je prema mladiću koji mu se pribli-

žavao, kao da hoće da mu da priliku da je bolje zagleda.

Mladić u trenutku skrenu pogled sa zavežljaja na starčevu šaku i kineskog lava u njoj, kad se začu prasak. Istog tog trenutka osmeh koji mu je lebdeo na ustima izbrisa užasan snop olovni kuglica iz minijaturnog pištolja koji od njegovog lica za delić sekunde načini bezobličnu masu.

Mladić još nije bio pao, a starac je već nastavio akciju. Jedna šestokraka metalna zvezda — šuriken — zabi se pravo u oko bližeg od preostale dvojice, a druga ga pogodi u grkljan. Začu se krkljanje kao kod čoveka koga dave konopcem i skoro u isto vreme tela oba mrtvaca tresnuše na platinu stazu.

Šurikeni zazviždaše i prema starčevoj glavi, ali on je sva ke sekunde bio na drugom mestu, tako da ga smrtonosne zvezde ne zatekoše tamo gde se tren pre toga nalazio. Zapanjen starčevom brzinom, treći napadač poteže kratki mač koji je nosio u korici vezanoj preko leđa, ali to beše i poslednje što je uradio jer mu se jedna oštra NINDAGAMA, kratki srp neobičnog oblika, zabi duboko u srce. Stari Nozaemon skoro da samog sebe pohvali što je udarac zadao sa strane i stao tako da ga ne popraska snažni mlaz

krvi koji polete iz mladićevih grudi.

— Ne bi trebalo toliko da žuriš, stići ćemo svi na red — začu nešto kasnije mladi sveštenik glas iza sebe i istovremeno na ramenu oseti snažnu starčevu ruku.

— T... t... ti? — počeo da muca on. Sve to vreme pokušavao je da se progura kroz povorku ljudi koja je čekala da prođe kroz graničnu postaju i obavesti stražare o napadu na bespomoćnog starca u planini. — Kako si uspeo da se izvučeš? — zapita on starca koji je delovao kao da mu se ništa nije dogodilo.

— To ti je mladost. Izgleda da su se ona trojica samo igrala planinskih demona. Ali, veruj mi, sada nemaju baš ništa protiv mene. Bio je to običan nesporazum — reče on i grohotom se nasmeja.

Od mladog sveštenika Nozaemon se oslobodio tek negde iza raskrsnice kod Kofua. Jedva je čekao da siđe sa glavnog puta i ne slušajući poruke koje mu je sveštenik upućivao na rastanku, on potrča uz planinsku stazu. Iako je sebe hvalio za brzo putovanje do Suve, ovaj put do Kofua potrajao je suviše.

»Durozaemon mora da me već dugo čeka. Šta li će da misli o svom učitelju?«, pitao se dok je jurio stazom kao da se

spušta niz brdo, a ne penje uz najveću strminu. Da ga je neko tada video izdaleka, morao bi da pomisli da je to samo jedan od onih brzih planinskih majmuna kojih ima mnogo u okolini.

Družina koju je osnovao Nozaemon raspala se kada je starac objavio nameru da se povuče i predložio da njegovo mesto vođe zauzme Durozaemon. Sastanak na kome je to rekao bio je održan u školi ninda u Kogi, neposredno posle bitke kod Sekigahare u kojoj je gospodar Iejasu Tokugava strahovito porazio svoje protivnike i preuzeo vlast nad celim Japanom. Ninde iz Koge borile su se na njegovoj strani i Nozaemonova družina obavila je glavni posao uhođenja neprijatelja koje su prevodili velikaši iz Osake.

Na tom sastanku, Durozaemon je, na opšte iznenađenje, izjavio da ne želi da ostane u družini.

— Sad kad je vlast preuzeo gospodar Tokugava, on će se brzo proglasiti za šoguna. Njegovi protivnici iz Osake razbijeni su, kao i naši neprijatelji, ninde iz Ige. Iako ne mislim da je vreme da ninde prestanu da postoje, ne mislim ni da je to vreme toliko daleko. Lično bih želeo da se povučem u samoću i malo razmišljam o svojoj budućnosti.

— Ali, ti si sad u cvetu mladosti, nije sad vreme za razmišljanje! — viknuo je jedan iz družine, ali ga je prekinuo Nozaemon.

— Đurozaemon ima pravo na samostalnu odluku — rekao je on postavivši Đurozaemonovog vršnjaka Kanaju za svog naslednika. — A ti, Kanaja — rekao je kad je sve bilo gotovo — stalno budi u vezi sa Đurozaemonom. Iako se povlači, on je sve dok ne stigne u moje godine, član družine. Pa, možda čak i do smrti.

— Ne brini, stari, ni ti ni on nećete imati mira — rekao mu je tada dobrodušni Kanaja. — Dosadivaćemo vam toliko često da ćete shvatiti da vam je ovde bilo mnogo mirnije, nego u tim planinama u kojima hoćete da se sakrijete.

Stupao je na trem kuće kroz čije je zidove prodirala svetlost sveće kad iznenada oseti da gubi tle pod nogama. Daske na tremu bile su presečene i, dok je padao u prazan prostor, na njega već pade gusta mreža. Skleptali su ga pre nego što je uspeo da išta preduzme i, onako uvezanog, uneli u kuću.

U sobi sa ognjištem u koju su ga uneli bilo je desetak ljudi u crnim kaputićima i pantalonama, sa crnim maramama uvijenim oko glave i maskama od crne tkanine koja im je pre-

krivala lica. Bilo je očigledno da su to ninđe na pohodu.

— Šta ćemo sa starim? — zapitaše jednoga koji je sedeo u sredini prostorije, očigledno vođu. — Hoćemo li sad da ga ispitujemo?

— Ne. Ne znamo koliko njih još treba da dođe. Možda je Đurozaemon uspeo da dojavio još nekome. Nosite ga u sobu kod tog momka. Sačekaćemo ovde do jutra.

— Dobro došao, Nozaemone. Ova kuća te nije videla više od deset godina — začu se glas iz mraka.

— Koliko ja znam, još me nije videla. Bio sam uvijen u mrežu kao neki glupi som dok su me nosili kroz svetle prostorije, a ovde je mrak kao u rogu, pa ne možeš čak ni ti da me vidiš — progundā starac ipak srećan što nailazi na Đurozaemona živog. Obradovao mu se i prethodnog dana kad ga je video na pragu svoje kuće u selu Takanosato, prvi put posle više od deset godina, a i sada jer je znao da će zajedno nešto moći da urade.

— Nisi stigao daš brzo. Ja sam, izgleda, bio u pravu što sam išao drugim putem. Ti si sigurno išao preko Suve?

— Imao si prednost. Od sela do gospodara Sadoa, pa natrag na drum, to je dovoljno da dobro izmakneš. A, pored toga, u planinama Suve sam mo-

rao da se oslobađam nekih dosadnih momaka.

— Ovi momci iz Ige nisu tako spori — nasmeja se Đurozaemon — ali su ipak bili dovoljno glupi da nas ostave nezvanih ruku. Misle da je testera jedini način da čovek napravi rupu u zidu i izvuče se odavde. A, misle oni, testera se bar jasno čuje u noći.

— A zar ti imaš neki drugi način? Mogli bismo da ubijemo stražare, ali i to neće biti lako. Zamandalili su vrata sa svoje strane i moći će da pozovu u pomoć ako pokušamo da provalimo — reče Nozaemon.

— I ti zaboravljaš da sam imao prilično slobodnog vremena za ovih deset godina. Nameravao sam da od kuće napravim školu za obuku nindži i našu družinu izvučem iz Koge, pa sam malo preudesio zgradu.

— Štaaa? Šta to znači?

— To znači da je otvor u podu baš tu ispod tebe, u uglu. Samo treba da ga tiho otvorimo i nestanemo.

— Ali, ti... zašto ti nisi ranije pobeo?

— Da pobeegnem? A kako bih se onda našao s tobom? Dogovorili smo se da te ovde čekam i ja sam ispunio reč, a sad možemo da uhvatimo maglu.

— Voleo bih makar ovu dvojicu ispred vrata da nekako sredimo pre nego što.

— Ni u poznim godinama nisi izgubio volju za igrom. Znaš da je šogun u opasnosti, a hoćeš neke sitne osvete. Ne brini se, stići će oni nas do Edoa, a ako ne, naći ćemo tamo njihove drugare načičkane oko dvorca kao pčele oko polja rasvetalog maslačka.

Nozaemon je, već priviknut na mrak, počeo da razaznaje siluetu svog mladog prijatelja, koji ga uhvati za ruku i povuče za sobom. Kratkim nožem čije je sečivo uvukao između dva drvena rama sa razapetim asurama na njima, on začas izdiže jedan ram, skloni ga u stranu i povuče nagore vratanica kroz koja je slobodno mogao da se izvuče čovek. Pod je bio dovoljno izdignut od zemlje da su se za tili čas obojica našli iza kuće.

— Prija ovaj čisti vazduh — prošaputa Nozaemon. — Imali još luča u šupici iza kuće? — zapita on Đurozaemona.

— Uvek ga ima. Potreban je za potpalu... — odgovori ovaj gledajući starca upitno.

— E, onda za mnom. Neću dozvoliti onim pacovima da se suviše dugo izležavaju. Neka se i oni malo prošetaju planinom. Ionako neće moći da nas uhvate i da je dan.

— Šta nameravaš?

— Da zapalim kuću. Sad kad ljudi iz Ige znaju za nju, ona je potpuno bezvredna.

— U pravu si... mada sam postao prilično vezan za nju.

— Ninda ne sme da se veže za kuću. Makar i prestao da bude ninda i povukao se na stal no kao ja ili privremeno kao ti.

— Imam i neke spise u komo di kod ognjišta...

— Momci iz Ige će biti toliko zabavljeni samim sobom da ćeš moći da uletiš pored njih u sobu i uzmeš šta ti je potrebno. Stavi samo maramu na lice.

— Dobro, tako ću uraditi — reče mladić i njih dvojica brzo počese da prenose luč i slažu ga sa raznih strana kuće.

— Poćemo da palimo odavde, a poslednju gomilu ćemo za paliti ispred ulaza — reče Nozaemon.

Ubrzo sa svih strana kuće zapucetak vatre i dok su protivnički stražari dizali uzbunu, kuća je već bila u plamenu.

Veliki šogun Iejasu Tokugava ustajao je suviše rano. Toliko rano da ni najrevnosniji paž nije mogao da vidi svog gospodara kako ustaje iz postelje. Slično je bilo i svake večeri pred spavanje. Posle kupanja voleo je još malo da posedi sam uz neku knjigu ili jednostavno meditira, pa je otpuštao sve ljude uvek pre ponoći, da bi u njegovoj spavaćoj sobi još dugo gorelo svetlo. Niko nikada, jer bi i najbudnijem pažu ili stražaru u trenutku popustila pažnja ili bi zadremao, nije video ni to

kad on dune u svetiljku i ugasi je.

Toga jutra, kada je trebalo da sa velikom svitom krene u predele toplih izvora, na poluostrvo Izu, bio je još ranije na nogama i sedeo pokušavajući da samom sebi objasni zašto nikako ne može da se opusti.

— Sve bi trebalo da je u redu! Šta mi je danas?! — viknu on samom sebi glasno, na šta se naglo otvoriše vrata ispred kojih su stajala dva stražara.

— Gospodar je zvao? — zapita jedan od stražara, očigledno bunovan.

— Ne, sve je u redu. Zatvori vrata. Zvaću te kasnije da mi otvoriš zastore prema vrtu. Sad još razmišljam.

— Razumem, gospodaru.

Vrata su se zatvorila i sa njih nestalo bunovno stražarevo lice kad šogun oseti da još nekoga ima u sobi. Okrenuo se naglo levo dok mu je ruka kretala prema katani koji je uvek bio uz postelju. Ugleda starca bele kose i brade kako bukvalno leži na podu pred njim prostrvši se u najponiznijem naklonu koji je mogao da se zamisli.

— Ko si ti? — upita uzbuđeno šogun.

— Verni šogunov sluga. Oprostite što ovako upadam, ali stvar je veoma hitna. Pogledajte ovo.

Starac je prema šogunu pružao kratki mač na kome Tokugava

gava odmah uoči svoj grb i ple-mićki grb jednog od svojih naj-boljih saveznika i prijatelja.

— Šta, Sado?

— Jeste, šalje me gospodar Sado.

— Ali, ko si ti? Ja znam sve Sadoove poverljive ljude?

— Bio sam uz gospodara Sadoa, a i uz gospodara Tokugavu sve do bitke kod Sekigahare, samo što niste nikada imali pri-like da me vidite. Ja i moji lju-di završavali smo svoj posao uglavnom pre nego što bi bitka i počinjala...

— Aaa, ninda iz Koge!

— Tačno. Moje ime je Nozaemon.

— Čuo sam o tebi, Sado te je često pominjao. To mi objašnjava i način na koji si ušao ova-mo.

— Molim gospodara da mi oprost. Nisam mogao da čekam na proceduru, a sigurno bi me vaši stražari na kapiji pre zatvorili, nego što bi počeli da is-pituju starog seljaka kome se iznenada prohtelo da vidi šogu-na.

— Tačno. Kako si uopšte sti-gao dovde? Dvorac i cela tvr-đava Edo načičkani su straža-ma?

— Ne brinite se za svoju bez-bednost. Svi oni odlično rade svoj posao, tako da ni najbolji ninda iz Ige ne bi mogao da pro-đe do ove sobe.

— A ti, kako si ti?

— Nekad je ljubav jača od mržnje, a potreba da se spase gospodar koji je u opasnosti te-ra čoveka na najveće podvige. Mislim da nikad ne bih stigao dovde da sam nameravao da vas ubijem.

— Znači tako, oni iz Osake ne miruju? — reče šogun Tokugava, kad mu starac ukratko izloži ono što je preko Đuroza-emonu čuo o zaveri protiv nje-ga.

— Jeste i neće se smiriti dok im velikodušno dajete samostal-nost i slobodu. Trebalo ih je potpuno uništiti posle Sekiga-hare.

— U pravu si. Moraću to da uradim što pre. Ali, sad ne tre-ba o tome da mislimo. Izdaću potrebna naređenja, a ti sedi da zajedno doručujemo.

— Da doručujem sa šogu-nom? Takvu čast nisam zaslu-žio. A molim vas da nikoga ne zovete dok ne čujete i moj plan.

— Nema tu šta da se razmi-šlja. Poslaćemo vojsku ispred nas i narediti da pohvata te be-dnike koji mi spremaju zasedu.

— Ne znam kako se usuđu-jem da protivrečim, ali molim vaše gospodstvo da me ipak sa-sluša.

— Dobro, govori.

— Ako pošaljete vojsku na-pred, ljudi koji vam spremaju zasedu saznaće to još pre nego što vojska iz grada izađe i sklo-niće se dok ne prođe opasnost.

— Tačno, i ja ću biti siguran.

— Da, ali ćete propustiti priliku da ih uništite. Ako im se zada odlučan udarac i pobije što više njih, neće se uskoro setiti da nešto ponovo započnu. A sigurno je da su angažovali najbolje ninđe iz Ige za napad na vas. Ako ih uništimo sada, biće im potrebne godine da se oporave od tog udara.

— Dobro. U pravu si. I, šta mi predlažeš?

— Prvo, da što manje ljudi sazna o mom dolasku ovde. A, drugo, pošto ne znam kako izgleda vaša pratnja, molim da nađete način da se i ja uključim u povorku, a da me što manje ljudi primeti.

— To nije problem. Jedna od dvorskih dama odustaje u poslednjem trenutku, naravno, da to niko ne sazna. Ti ćeš se voziti u njenoj nosiljci.

— Dvorska dama!?

— Da, na primer gospa Jodogimi. Naložiću da je kasnije posebna vojnička pratnja dovede na Izu. Ona je poverljiva i shvatiće sve bez mnogo objašnjavanja.

— To je dobro rešenje. A sad još treba da se odeća, kakvu nose vaši pratilci, pošalje što pre na jednu adresu u Edou. U pitanju je trgovačka radnja i neće izazvati nikakvu sumnju. Treba da tu bude odeća i oprema za tačno dvadeset ljudi.

— Šta ćeš s tim?

— Moj učenik, Đurozaemon, sa još devetnaest najboljih ninđi iz Koge, čeka u toj kući na moje naređenje. Oni će obući tu odeću i opremu i sačekati nas u šumi, na mestu koje ja budem odredio. Vaši ljudi, dvadesetorica, treba da se odatle vrate, ali što manje primetno. Tako će iznenađenje biti potpuno jer nijedan uhoda neće primetiti nikakvu promenu na povorci i, prema tome, obavestiti koga treba da nema znakova da se zna za zasedu.

— Ti hoćeš da mi oslabiš redove?! Zar si lud? Ljudi iz pratnje su moji najbolji ljudi!

— Da, u običnim prilikama. Ali, u zasedi vas čekaju ninđe i njima mogu da se suprotstave samo druge ninđe.

— Opet si u pravu. Ja sebe inače smatram dobrim borcem, ali za danas moram da priznam da si mi ti bio protivnik, lako mogao da budem mrtav. Kako si uopšte ušao ovamo?

— I sa najveće visine pauku je dovoljna samo jedna nit da se spusti.

— Ti stvarno mora da si pauk. Doći do šoguna usred njegove palate, a da te niko ne primeti...

— Da nemam tih sposobnosti, ne bih gospodaru mogao da pomognem u mnogim bitkama. Na ročito kada ste osvajali zamkeve.

— Tačno. Da li ste vi, ninđe, uopšte ljudi kad sve to možete da uradite?

— Ljudi, najobočniji ljudi. Mi sami često zavidimo vašim samurajima u veštini vladanja mačem, strelom...

— Da, ali to nadoknađujete drugim veštinama...

— Nadoknađujemo, ali često to uopšte nisu veštine. Pola od mojih veština stalo je u ovoj zavežljaj koji imam na leđima. Sasvim mali zavežljajčić.

— I u njemu držiš i paukove mreže?

— Da. Samo što ova, koju sada pletem, može da bude kobna za sve one mangupe iz Ige.

— Nadajmo se i da hoće. A sad slušaj što ću ti reći. Sakrij se u sobi, kako to već sam znaš iako ja ne vidim načina, a ja ću pozvati zapovednika straže da mi dovede komornika koji će odmah poslati onu opremu i odelo u grad. Poslaću i po gospođu Jodogimi i zamoliti je da doručkuje sa mnom i ovde ostane do polaska. Kad se nahraniš, ti ćeš obući njen gornji ogrtač, staviti veo, a dalje će sve biti u redu. Samo, pazi da držiš veo preko lica dok ne uđeš u nosiljku! Ha, ha, ha, ha. Ako neki obožavalac gospe Jodogimi slučajno poželi da zaviri u nosiljku, prijatno će se iznenaditi!

— Gospodaru, gospodaru!

Povorka velikog šogona Tokugave, koja se lagano kretala kroz šume poluostrva Izu, naglo je stala. Jedan od stražara iz zadnjeg dela povorke dao je znak za uzbunu.

— Šta se događa? — promoli šogun glavu iz nosiljke. Bio je očigledno napet i nije mogao da se opusti kao obično.

— Gospođa Jodogimi je nestala iz nosiljke! — uzviknu komandir garde padajući u prašinu na puteljku pred šogunom. Bio je spreman i na najtežu kaznu.

— Gospođa Jodogimi? — začudi se šogun. Već je i sam stajao na puteljku, a stražari se okupiše oko njega kao da osećaju da se nešto neobično dešava i da žele da ga zaštite.

— Jeste, gospodaru. Nosači su odjednom osetili da je nosiljka lakša nego obično. Stali su i videli da unutra nema nikoga. Ostao je samo gospodin gornji ogrtač.

»Da nije izdaja?, pomisli u sebi šogun, kad nešto crno, kao velika crna ptica prolete među granama obližnjeg velikog drveta. Stražar koji je imao musketu mahinalno je uperi u tom pravcu, ali ga zaustavi šogunov oštri glas.

— Stani, to je stari Nozaemon. On je u našoj službi. Pomozite mu ako možete!

Ali, Nozaemonu pomoć nije bila potrebna. Velikim skokovi-

ma, kao neka ogromna ptica, on je prosto uzleteo na debelo staro drvo pored staze, sa kojeg u sledećem trenutku pade jedno beživotno telo, a starac nastavi da trči po granama kao da je na najčvršćem tlu. Metalne zvezde zabijale su se po granama oko njega i zviždale oko njegove glave u izbezumljenom pokušaju crne prilike, prema kojoj je jurio da ga zaustavi, ali sve beše uzalud. Udarac saviženim kažiprstom u grudi i drugi protivnički ninda pade beživotno na zemlju.

— Đavolji učitelj! Đavolji učitelj! — začu se uzvik sa jednog obližnjeg drveta i ninde kao zreli plodovi sleteše sa okolnog drveća.

Kao ostrvljeni kobac, Nozaemon je već bio među njima. Uzvik »đavolji učitelj«, ime pod kojim je bio poznat u taboru neprijateljskih ninda, kao da je potpuno paralisao njihove udove i uništio njihovu želju za samoodržanjem. Kao bespomoćna deca pokušavali su samo da se domognu guste šume daleko od staze i sigurnosti, od munje koja se tako nenadano sručila na njih.

Nozaemon je stigao još jednog od njih i zabio mu svoju nindagam u leđa, tačno na mesto na kome se nalazilo srce. Onda, dok su pokreti ljudi u bektvu bili još paralisani i usporeni strahom, stupi na scenu

njegov minijaturni samostrel koji je izbacivao strelice ne veće od igala koje su gejše stavljale u kosu.

Povorka šoguna Tokugave stajala je za to vreme koje je bilo kraće od treptaja oka, ukočena, kao gomila glinenih lutaka poredana na dasci ispred radnje nekog seoskog lončara. Stajali su otvorenih usta i kad strelice, kao podivljale ose, počese uz fijuke da lete iz malene sprave koja se prosto nije videla u Nozaemonovoj ruci. Strelice su stizale begunce, nepogrešivo im se zabijajući u leđa, u vrat, čak i u samo teme, zaustavljajući ih u trku.

Iako su i sami bili brzi kao duhovi, ninde iz Ige nisu mogli da se mere sa starim Nozaemonom. Dok njegove pokrete obično oko nije moglo ni da registruje, njihovi su, u poređenju sa starim majstorem, bili kao usporeni. Bilo je očigledno da je ime »đavolji učitelj«, koje je neko među njima uzviknuo, paralisalo potpuno njihove udove i od munjevito brzih nindi stvorilo uplašene miševе ukočene od straha pred velikom mačkom.

Ime »đavolski učitelj« često su pominjali i njihovi učitelji borenja i veština u Kogi, od kojih je većina i sama samo slušala o veštom starcu. Samo retke starije ninde iz Koge videle su Nozaemona i u akciji,

i to samo u nekoliko velikih bitaka i izdaleka. Kao neborivi zakon smatrala se postavka da onaj ko ugleda Nozaemonove oči neće moći da živi duže od nekoliko sekundi. Toliko je legenda o njemu bila raširena i među njegovim najljućim protivnicima, od kojih su oni mudriji priželjkivali da je taj nepobedivi starac odgajen u njihovom selu u Kogi, a ne u protivničkoj Igi.

Kao žaoke, velike ose strelice su stizale ninde u bekstvu kojima niko, kada su pošli u akciju, nije očigledno ni pomenuo da će imati retku čast da se sretnu sa đavolom. Iako su očigledno bili samo uhode, oni su uvek bili spremni da se uhvate ukoštac sa brojnom šogunovom pratnjom, ali starac iz Ige bio je stvarno, naročito uz faktor iznehađenja, van njihovih mogućnosti.

Starac je strelice izbacivao toliko brzo, da beživotna tela počele da padaju na zemlju tek kad on spusti samostrel i, završivši ga munjevito u zavešljaj, neku vrstu ranca, koji mu je čvrsto bio zavezan na leđima da ga ne sputava u akciji, potrča za preostalom dvojicom koja su uspela da zamaknu među drveće.

Bitka se nastavi daleko od pogleda šoguna i njegove pratnje. Sad je to stvarno i bila prava bitka, jer su dvojica pre-

ostalnih ljudi iz Koge uspeli da se osveste i da, dok je jedan od njih zastao da prihvati borbu, drugi pokuša da umakne i javi o dolasku povorke glavnini.

Čovek, koji je nastojao da zaustavi Nozaemonu, osloni se leđima na jedno veliko drvo, pribrano izvuče kratki pištolj i uperi ga prema starcu koji je jurio prema njemu. Pištolj je bio novo oružje nindi i one ga nisu rado koristili, jer je pravio suvišnu buku i posle svakog pucnja morao da se puni. Ali, neki od njih koristili su ga u izuzetnim prilikama, kada više nije bilo važno prave li buku ili ne.

Ovo je bila jedna od takvih prilika, ali pištolj bi ispaljen u prazno, a njegov vlasnik nemade vremena čak ni da požali zbog toga. Odbacivši se snažno od zemlje i napravivši veliki salto u vazduhu, Nozaemon je izbegao smrtonosno tane i stao na noge tačno ispred protivnika, kome, udarcem koji je pojačala inercija leta, zabji nindagamu pravo u čelo. Začu se grozan krik, ali Nozaemon i ne pogleda čoveka koji je bio mrtav, a njegove oči još toliko pune bezumlja i još toliko žive.

On zavitla jednu četvorokraku zvezdu — tecuse cubute — za poslednjim beguncem i najzad stade da odahne. Nije morao da ide i proverava. Neprijateljski uhoda nikada neće

stići do svojih gospodara. Okrenuo se i, uz uzdah čoveka koji je završio neki neodložni posao, krenuo prema mestu gde je ostavio povorku.

— Da li se gospa Jodogimi umorila? — dočeka ga šogunov veseli glas. Njegovi dvorjani retko su ga viđali kako se smeje, ali toga puta njegovo lice je bilo ozareno kao nikada do tada.

— Gospa Jodogimi? Gospa Jodogimi? — začu se mrmljanje među pratnjom, a nekoliko drugih dvorskih dama promoliše glave iz svojih nosiljki i zvonko se nasmejaše.

— Sačekajte malo — reče iznenada Nozaemon, kao da se nečega setio, i otrča do drveta ispod kojeg je ležala jedna od njegovih žrtava. Bio je to onaj ninda koga je onesvestio udarcem savijenog kažiprsta... Ljudi iz pratnje videše samo kako mu starac lako pritiska slepo-očnice i kako se čovek budi izbezumljen, kao iz nekog ružnog sna.

Iz kutijice koju je izvadio iz zavežljaja, starac izvadi nešto što ugura uplašenom čoveku u usta i onda, dok ga je držao priljubljenog uz zemlju, slušaše s pažnjom nekoliko nevezanih rečenica koje ovaj kao u transu prozbori pre nego što ga ponovo stegoše starčevi čelični prsti. Kad je Nozaemon ustao, ovaj je već bio mrtav.

— Samo uhode — reče Nozaemon šogunu kad mu priđe dovoljno blizu. — Ovaj momak mi je rekao koliko ih je bilo, a tačno je toliko leševa. Znači da ne moramo da se plašimo da će neko ispričati sve glavnini.

— Zar ovo nije bila zaseda o kojoj si govorio? — zapita zapanjeno šogun.

— Zaseda nas čeka u svetilištu IZU ĐINĐA. I to mi je rekao. Sa njom ćemo imati malo više posla.

— A tvoji ljudi?

— U blizini su. Mora da su čuli pucanj i brzo će biti ovde.

Šogunovi pratioci su sledećeg trenutka sa zaprepašćenjem gledali kako iz šume izvire grupa ljudi obučениh isto kao i oni sami i koji svi padoše na kolena pred šogunom Tokugavom.

— Ustanite — reče šogun.

— A ko je među njima tvoj najbolji učenik? — zapita on.

— Đurozaemon — pokazao starac na mladića obučenog kao starešina samuraja. — On je više nego moj učenik. On je bolji od mene.

— Hoću li narediti svojoj dvadesetorici da se sada vrate? — zapita šogun malo kasnije, kad su svi seli da se odmore.

— Mislim da nije potrebno i da mogu da ostanu. Osim ovih koji sam malopre pobio, do svetilišta nema drugih uhoda. Ako požurimo, možda se njihova glavnina neće ni začuditi što

ih još nema i moći ćemo da sprovedemo zamisao koja mi je sada pala na pamet.

— Dobro. Moram da te slušam, iako sam ja šogun — reče Tokugava smejući se. — A sad mi kaži kako si to nestao iz nosiljke i uplašio moje ljude?

— Ko ne može ispod ptice koja leže mlade da izvuče jaje, ne može ni da bude ninda — od govori Nozaemon i sve uhvati zdrav, zarazan i veseli smeh.

Pred nama je još samo stepenište, gospodar — govorio je tiho Đurozaemon šogunu. On je jedini iz cele svoje grupe ostao u šogunovoj povorci, dok su Nozaemon i ostala devetnaestorica otišli napred da se pripreme za iznenadni napad kod svetilišta. Ninde iz Ige neće moći da dođu sebi od iznenađenja kad vide da je njihova tajno pripremana zaseda otkrivena.

Đurozaemon je hodao pored zatvorene nosiljke gospođe Jodogimi, negde pri kraju povorke, u kojoj je sada, umesto Nozaemona, sedeo veliki šogun Tokugava. Pored njegove nosiljke, negde u sredini povorke i dalje je išla njegova lična pratnja, a nosači, iako šogun više nije sedeo unutra, povijali su se pod njenom težinom. Bio je to deo zamisli starog Nozaemona, a Đurozaemon je ostao uz šoguna da ga brani od svih napadača.

Svetilište IZU ĐINĐA bilo je izgrađeno pre više vekova u najgušćoj šumi iznad mesta koje se sada zove Atami (Topli izvori). Od obale mora, uz koje se stislo tadašnje istoimeno seoce, do svetilišta je vodilo dugo, strmo stepenište. Nekoliko stotina stepenika trebalo je preći da bi se došlo do širokog prostora ispod još strmijeg planinskog vrha uz koje je bilo prislonjeno svetilište.

To mesto, prema svim predanjima i legendama, odavno su posećivali bogovi, a najveći junaci rane japanske istorije tu su došli da razgovaraju sa vanzemaljskim bićima pre nego što su polazili u velike bitke. Šogun Tokugava je voleo tu da svrati pre nego što ode da se kupi u toplim izvorima. Mesto je bilo izuzetno mirno i pogodno za razmišljanje, pa je šogun uvek tu provodio čak i po nekoliko časova.

Čelo povorke bilo je već pri vrhu dugog strmog stepeništa, kad se komandir garde okrenu prema Đurozaemonu.

— Potpali, sad možeš da potpališ, ali meri svaki korak i ne kasni ni sekund — reče ovaj tiho, ali njegovo klimanje glavom bilo je dovoljno razumljivo. Jedan gardista, najbliži šogunovoj nosiljci otvori samo za trenutak metalnu kuglu u kojoj je goreo spori fitilj i pruži je u nosiljku. Taj pokret teško da

bi primetio i najpažljiviji posmatrač.

Komandir viknu na čelne nosače i bržim tempom, kao konji u blizini štale, nosači ponešto nosiljke i teret uz nekoliko poslednjih stepenika. Tada, kad su izašli na široki plato, samo šogunova nosiljka skrete pravo prema hramu, a cela povorka skrenu nalevo prema malom borilištu za sumo, udaljenom pedesetak metara od hrama. Tamo su se nosiljke skupljale i bile spuštene ukrug kao da formiraju neku vrstu logorišta.

Iz nosiljki počeo da izlaze velikodostojnici i dvorske dame, i, kao po nekom prećutnom dogovoru, ulaze u krug koji su nosiljke formirale. Oko njih gardisti napraviše čvrst prsten, koji je bio najdeblji baš na mestu na kome je bila nosiljka ispred koje je stajao Đurozaemon.

Za to vreme, nosači šogunove nosiljke doneše je na samu sredinu platoa pred svetilištem i, spustivši je, krenuše svi prema izvoru sa druge strane svetilišta. Nosiljka ostade bez pratnje, sama na platou, a iz nje se ni ko nije pomaljao. Izgledalo je kao da šogun želi da bude sam i da malo, podalje od bučne povorke, meditira malo na svetom mestu oko kojeg je uvek bilo duhova junaka iz prošlosti.

Sledećeg trenutka, to mirno tiho mesto postade kao drvo pu-

no pčela koje je zadržao pohlepni medved. Posle kratkog krikanja koji se začuo iza drveća, iz svetilišta pokulja vojska ljudi obučeni u crno, a istovetno odeveni ljudi počeo da se pojavljuju i iza okolnog drveća. Trajalo je to samo delić sekunde dok su svi bili na platou, a onda, kao u dobro uvežbanog igri, gomila od stotinak nindža podeli se na dve grupe od kojih jedna polete prema borilištu za sumo i šogunovoj pratnji, a druga prema usamljenoj nosiljci u kojoj je trebalo da bude vladar čitavog Japana.

Iako je samo jedan ili nekoliko veštih nindža bilo dovoljno da se šogun ubije, njih četrdesetak je očigledno bilo zaokupljeno željom da budu prvi u izvođenju podviga. Onaj ko do nese šogunovu glavu, dobiće nagradu koja će mu biti dovoljna za ceo život i zato čitava gomila skoči prema nosiljci i opkolio je sa svih strana.

— Smrt Tokugavi! Smrt Tokugavi! — vikali su i oni koji su trčali prema pratnji i oni koji su opkolili nosiljku, a onda se ti povici izgubiše u snažnoj eksploziji koja potrese plato. Tresak, jak kao milijarde gromova, odbi se o planinske litice i od daleke površine mora, a u vazduh poleteše ljudske glave, otkinuti udovi, komadi mesa i iscepanih krpa. Veći deo od četrdesetak ljudi koji su opko-

lili nosiljku poginuo je istog trenutka, a ostali ostadoše da se valjaju po okrvavljenom pesku.

Zamisao starog Nozaemona bila je grozna, ali i efikasna. Skoro polovina snage neprijatelja bila je uništena već u prvom naletu eksplozivom kojim je bila napunjena šogunova nosiljka. U njoj su bile sakupljene sve bombe koje su i inače sa sobom uvek nosili Đurozaemonovi ljudi i sve povezane zajedničkim dugim fitiljem koji je potpalio onaj čovek iz pratnje. Dužina fitilja pažljivo je odmerena i pripremljena ranije zahvaljujući dugogodišnjem šogunovom sobaru koji je svugde išao sa njim i koji je toliko puta dolazio sa gospodarom u svetilište da je znao tačno koliko ima stepenika od mora do vrha i koliko koraka od vrha stepeništa do svetilišta.

Neprijatelj koji je jurišao na šogunovu pratnju zastade i sam zapahnut vazdušnim udarom posle eksplozije, a taj trenutak iskoristiše Nozaemon i njegovi ljudi koji izleteše iz šume iza izvora. Nosači šogunove nosiljke baciše se na zemlju, a preko njih, kao planinski majmuni, letele su Nozaemonove ninde.

Iznenađenje je bilo potpuno. Neprijatelji koji su i sami računali na taj faktor, zapanjeni, nadoše se između dve vatre. Kiša metalnih zvezda sruči se na njih iz pravca izvora, a ne

manje gusta kiša strele polete iz lukova šogunove pratnje. Vazduh koji je do trenutka pre toga bio ispunjen treskom eksplozije, sada postade smeša fijuka oružja koje je letelo na sve strane.

Odjednom, malobrojniji neprijatelji nisu odmah mogli da se snađu. Ginuli su na svakom koraku ne mogavši da shvate gde je šogun i gde bi najpre trebalo da udare. Nosiljke postavljene ukrug davale su šogunovim ljudima siguran zaklon iza kojeg su izbacivali strele i gađali kratkim kopljima, a iza leđa napadača delovala je kosa smrti starog Nozaemona i njegovih ljudi.

U istom trenutku kad Nozaemon ugleda Kenpoa, najveštijeg učitelja ninda iz Ige, ovaj je ugledao i njega.

— Dvoboj — bila je reč koja se našla obojici na usnama, ali u tom trenutku Kenpo ugleda i Đurozaemona koji je, začudo mirno, stajao pored jedne ženske nosiljke i nije se upuštao u borbu.

»Šogun! Znači tu je?«, shvati Kenpo i odbacivši za trenutak želju za dvobojem sa starim protivnikom, okrenu se prema Đurozaemonu i ustremi se na njega.

— Kenpo! — viknu nehotice Đurozaemon i spremi se da dočeka protivnika. Iako je njegov učitelj Nozaemon tvrdio da je

mladić već dostigao samu blizinu savršenstva u borenju, Đurozaemon je tek u tom trenutku dobio priliku da veštinu isproba sa protivnikom koji je, ako nije bio bolji, bar bio njemu ravan.

Kenpo odskoči visoko u vazduh i, vrteći se kao čigra, prelete preko nekoliko glava pravo pred Đurozaemona. U ruci mu je već bio kratki mač, koji Đurozaemon dočeka svojom kuserigamom, dok metalnom kuglom zavrtla prema Kenpoovoj glavi.

Ali, Kenpo više nije bio pred njim. U skoku je izmakao mladićevom udarcu i, preletevši preko njega, stao između njega i nosiljke. Od pobeđe u duelu sa Nozaemonovim učenikom oči gledno mu je bilo važnije da ubije šoguna i on je tog trenutka krenuo u samoubilačku akciju. Stajao je leđima okrenut protivniku i zamahnuo kratkim mačem prema unutrašnjosti nosiljke.

Kenpoova ruka stade na pola puta, jer je u trenutku kad je bila iznad njegove glave stiže Nozaemonov šuriken. Bačen preko glava gomile ljudi koja se borila na život i smrt, pogodio je pravo u nadlance Kenpoove ruke koja ostade da visi u vazduhu. Taj trenutak iskoristi Đurozaemon i prebaci mu lanac kuserigame oko vrata.

Protivnički vođa još se batrgao u ropcu pored nosiljke, kad iz nje izađe veliki šogun Tokugava. U trenutku kad je Kenpo pao, snaga neprijatelja bila je slomljena i preostali, koji su bili bliže šumi, iskoristiše šansu da pobegnu u nju. Ali, njih je bilo možda samo petorica. Svi ostali našli su kratku smrt u borbi sa svojim večitim rivalima iz Koge.

— Ninđe iz Ige neće skoro skupiti dovoljno snage — reče Nozaemon, koji dođe do šoguna.

— Ne znam kako da ti se zahvalim. I tebi, i tvojim ljudima? — reče šogun ganut. Tek je tog trenutka shvatio koliko je bilo veliko ono što je za njega učinio stari ninda. — Da nije bilo tebe...

— Ne tražim ništa za sebe. I ja i svi drugi učinili smo to zato što volimo gospodara Tokugavu, ako tako još mogu da vas nazovem. A sve što biste želeli da date meni, pružite mom učenuku Đurozaemonu. Ja se vraćam u Takanosato gde mi se oski život sasvim odgovara.

— Ni meni ništa ne treba. Vraćam se sa svojim ljudima u Kogu, a potražiću možda neku drugu kuću u planini — reče skromno Đurozaemon.

— Dobro, mladiću. Poštujem tvoju želju, mada bi svako meso na mom dvoru bilo dostojno tebe. Tvojim ljudima daću na-

gradu u zlatu, a tebi evo ova lepeza. Na njoj je grb Tokugave i uvek, kad je budeš pokazao meni, mojim sinovima ili unucima, znaćemo ko si i šta si učinio za nas.

Sogun pruži naoko skroman

poklon Đurozaemonu, a mladić pade na kolena, dok je planinom odjekivao poklič njegovih i šogunovih ljudi koji se stopi u jedan. U toj gužvi niko nije primetio da stari Nozaemon više nije među njima.

— KRAJ —

ONO ŠTO SVET NEMA^a - IMAMO MI

Prvi put na izdavačkom nebu
— ASTROLOŠKI VIDEO PRIRUČNIK

A S T R O L O G I J A I

KAKO UČITI I NAUČITI

Jedinstvenom metodom u svetu, kroz čudesan svet zvezda, u sudbine i nesvakidašnja znanja uz pomoć pokretnih slika i kompjuterske animacije, vodi vas astrolog SLAVICA ŽIVANOVIĆ.

Video program sadrži početni kurs iz astrologije za koji bi vam klasičnom metodom bilo potrebno 6 do 8 nedelja!

Sadržaj video kasete:

1. Uvod i osnovni principi
2. Istorija astrologije
3. Astronomsko-astrološki osnovi izračunavanja horoskopa
4. Izračunavanje podznaka — ascedenta
5. Crtanje horoskopa i izračunavanje pozicija planeta
6. Horoskopi poznatih ličnosti
7. Osnovi analize horoskopa

Trajanje: 90 minuta, VHS Pal, plastična kutija sa omotom u koloru!

Cena u pretplati: 350,00 dinara.

Narudžbine slati na adresu:

DEČJE NOVINE — KLUB KNJIGE, 11000 BEOGRAD, Kolarčeva 9

Napomena: U slobodnoj prodaji cena video kasete će biti viša.

DEČJE NOVINE — KLUB KNJIGE
11 000 BEOGRAD, Kolarčeva 9

NARUDŽBENICA — NĐ

Ovim neopozivo naručujem po pretplatnoj ceni od 350,00
dinara ————— primeraka video priručnika ASTROLOGIJA I.

Sumu od ————— dinara i troškove poštarine platiću
prilikom preuzimanja pošiljke.

Ime i prezime _____

Ulica i broj _____

Broj pošte i mesto _____

Datum

Potpis naručioca

CENOVNIK PROIZVODA »SPORT—MONTEX«
OD 01. 01. 1991. GODINE

NINJA I KUNG FU ODELA

140—155	666
160—175	714
180—200	769

KUUNG FU PANTALONE

140—155	218
160—175	230
180—195	288

ZNOJNICA ZA GLAVU SA PRE-SLIKAČEM

(bela ili crna) **50,00 d**

AMBLEM po komadu 42,00 d

MAJICA SA PRESLIKAČEM

112,00 d

REKVIZITI — DRVENI

MAČ	120,00
NUNČAKE	140,00
TONFA	100,00
KAMA	76,00
ŠURIKEN	100,00
META	18,00

SPORT MONTEX kao specijalni proizvođač sportske opreme za sve borilačke veštine nudi svojim kupcima karate opremu i opremu za TKD.

Obaveštenje za sve kupce do 15 godina — narudžbu za njih moraju izvršiti isključivo njihovi roditelji.

SPORT MONTEX

international

Gornji Milanovac Poštanski fah 63

Ovim neopozivo naručujem sledeće artikla:

Količina	Broj artikla	Naziv artikla	Visina vežbaca	Cena

Ime i prezime _____

Datum _____

Datum rođenja _____

Ulica i broj (sprat, stan) _____

_____ tel. _____

Broj pošte i mesto _____

Svojeručni potpis _____

Narudžbenicu poslati na adresu Sport Montex, poštanski fah 63, 32300 Gornji Milanovac

NARUDŽBENICA — NINJA

SPORT international
MONTEX

Telefoni: 032/714-163

711-170

Telefax: 710846

Gornji Milanovac

Narudžbenica na 96. strani

